

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

B. WAHLSTRÖMS FLICKBÖCKER

Flickorna på Solhaga

AV
ALVA KRONDAL

Pris 1.50.

Humanistiska
biblioteket

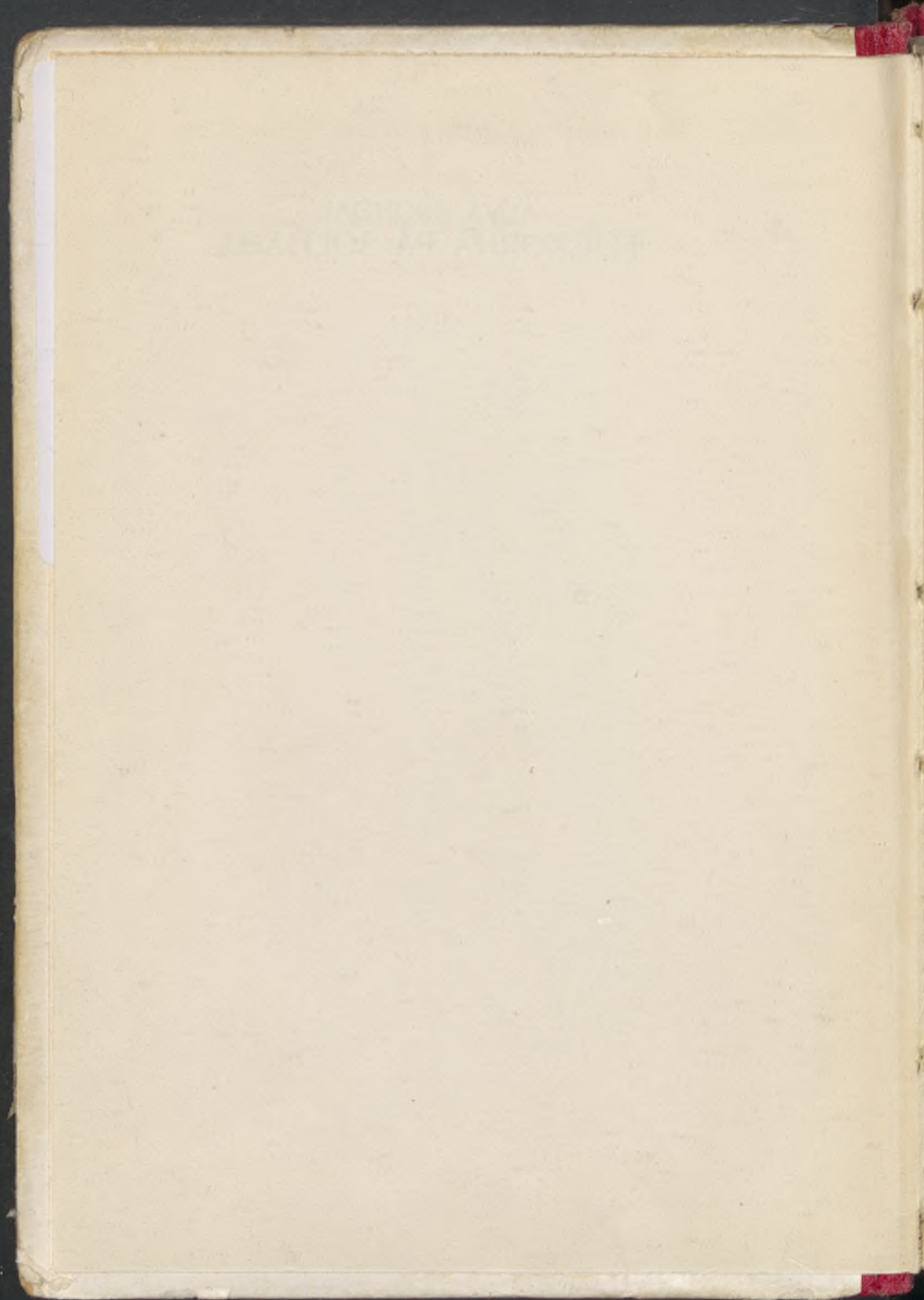
ÖU

28539

Till Fröken Jane Hultén på
hennes 13-åriga födelsedag
från moster Agda och morbror Allan.

Till Fröken Jane Hatten på
samma 12-års födelsdag
från mor och far och syster Ellen

ALVA KRONDAL
FLICKORNA PÅ SOLHAGA

ALVA KRONDAL

FLICKORNA PÅ
SOLHAGA

BERÄTTELSE FÖR FLICKOR

GÖTEBORGS
UNIVERSITETS BIBLIOTEK

B. WAHLSTRÖMS BOKFÖRLAG

FLICKORNA PÅ
SÖNDAG

B. Wahlströms Förlagstryckeri - Stockholm 1931.

FLICKORNA PÅ SOLHAGA

I.

DÅ ESTER BERG »KVASTADE».

— Håll i mej, kära Susanne! — Jag är ruskigt förtvivlad. Jag vet inte alls, hur det skall gå. — Pappa kan jag nog klara mig med — men m a m m a, min styvmor . . . Hon, som vill göra mig till ett h e l g o n . . . Nej, där kan jag inte klara skivan alls.

Det var den sextonåriga Ester Berg, som lät höra denna litania där hon med sin väninna, Susanne Dalstrand, dragit sig undan i ett hörn i den till trängsel fyllda klassrumshallen i ett av stadens förnämsta flickläroverk.

Hon hade slagit sig ned på en galoschhylla. Hennes kort shinglade vackra ljusa hår stripade nu ut som en man i korsdraget från de öppna höga fönstren, medan det nervöst ryckte i hennes välformade överläpp och hennes djupblå stora ögon fuktades av frambrytande tårar kring de kolsvarta långa ögonfransarna.

Det var avslutningsdagen till vårterminen och fullt i hallen med både kamrater och anhöriga, alla lika nyfikna på, hur det gått med betygen och uppflyttningarna, som väl flickorna dock mest redan hade på känn. Kort och gott — det var läsårets mest spännande dag, och ett sorl, i vilket bröt fram både jubel och missräkningar.

Ester Berg ansågs nog som en av läroverkets duktigaste flickor — fast inte i läsning . . . Hon var till kropp och själ en typisk representant för den nya tiden — en idrottsentusiast lika ivrig som någonsin en samtida pojke kan vara det i att sätta rekord. Den bevingade frasen: »En frisk själ i en sund kropp» hade gått henne i blodet. I alla fall var hon i sportandets olika grenar sin skolas mest skinande ljus.

Men om hon med allt detta vunnit den sundhet för själen, som tar sig uttryck i mer eller mindre brinnande lust för bokliga studier och kunskaper, var omtvistat. I alla fall hade hon fått sin dom av den allmänt fruktade klass- och skolförestånderskan, den lärda och visa »Ugglan». Och nu hörde hon sin väninna »Sussan» viska:

— Hur många tror du?

— Tre . . . Svenska, tyska och naturligtvis biologi. Värst med svenskan, som jag nog annars klarat, om jag inte dagen förut satt rekord i vår ryggsimstävlan. — Jag var alldeles paff då jag kom hem, alldeles hemskt mör. Vi hade ju stafettlöpningen förut. Det var knappt jag orkade skriva en rad. Och så gick det som det gick. — Ja, du vet varför jag körde och blev prickad till. Jag skulle aldrig tagit den där förskräckliga »räddningsplankan».

— Jo, jag minns. Och så var det ju bara du, som tog det ämnet — »En vårdag i naturens sköte» . . . Att du inte hellre tog »Birgitta i Rom».

— Tack! . . . Jag har redan fått nog av all den nunneaktighet, som man vill driva mig till hemma. Och förresten var jag fullständigt nere och dumpad. Och så gick det inte alls. — På samma gång hela sommaren förstörd. Men rekordet för damer satte jag.

Tröstande säger »Sussan»:

— Du är ur styv, Ester! Och du ska få se, att det går nog bra med plagget också, bara du får vara litet i fred.

Det där med »En vårdag etc.» var verkligen en mycket kuriös historia.

Saken var den, att Ester bett sin pappa att hjälpa sig då hon kom hem från simtävlingen. Det var han, som av de tre ämnena valt det mest poetiska. Han hade namn om sig i sina sällskap och klubbar att vara styv festtalare. Och det där om »En vårdag i naturens sköte» tycktes honom verkligen vara något extra att spinna på.

I Par Bricol hade han fått pris för ett vårpoem i Bellmansstil och med Djurgårdsmotiv. Och så var det ju så förfärligt synd om tösen, som ju var aldeles utpumpad.

Han började med kladden helt försiktigt, medan Ester sjunkit ned i en bekväm fätölj — och somnade! Han riktigt kände, hur han greps av sitt ämne och svävade ut på sin skaldeådras allt stridare ström.

Först när han var färdig med sin — som han trodde — allra skönaste prosadikt om våren, väckte han dottern och sade, att nu var det för henne att bara skriva in som det var. Och det gjorde hon också halvsovande, utan tanke på, att hon på samma gång fuska de! När detta var gjort hade hon inte det minsta minne av det hela. Och så blev skrivboken följande dag inlämnad åt »Ugglan» och hela saken från Esters sida glömd.

Men så kom den förskräckliga dagen, då skrivningarna, rättade och betygsatta, skulle lämnas åter. När Ester ropades fram såg hon genast, att där var något på tok. Den fruktade och visa »Ugglan» — dr Alma Engren — sade till henne, att stanna kvar

vid katedern och gav henne en genomträngande blick, samt fortsatte:

— Egentligen borde Ester läsa upp den här vårflugan själv så hela klassen fick höra den helt och hållet. Men vi få nöja oss med att jag tar mig friheten att ge några brottstycken. På mig har denna uppsats verkat så gripande, att jag inte kunnat ge den något betyg alls. Men här tar jag nog själva klämman, på samma gång som jag alltjämt undrar, var du sett och hört — ja, det är dina egna ord, som jag nu läser upp, allt nog den:

»Lärka, som med skälvande och bedårande stämma i sina drillar och flöjttoner ger sig helt våren i våld och jublande som ett smekande violoncelleackord saligt svingar sig upp genom den i spekrums alla färger skimrande etern — ja, likt en bevingad dröm i vårskaldens av levnadslust befruktade fantasi och ger honom en vårdag i naturens sköte mer underbar än romantikens gudabenådade guldålder någonsin kunnat skänka ett skönhetstörstande människohjärta.»

Mitt i meningen — sålunda formad av Esters fader, den tränade festtalaren — kom hela klassen i gungning uti ett nära nog hejdlöst skratt.

Denna gång var det till och med för »Ugglan» svårt att få den lugn igen. Men då detta äntligen blev fallet, såg man Ester stå där som ett levande frågetecken med det shinglade blonda huvudet mot bröstet och sina knän till hälften böjda som om hon höll på att sjunka till golvet.

Därunder hördes åter klassförestånderskan, som inte alls ivrade för sport:

— Ja, h ä r h ä r du satt rekord, Ester, men i blekaste v a n v e t t. Eller är det verkligen du, som ko-

kat ihop den här lärksoppan med etertillsats och allt det andra?

Ester teg . . . Allt hon kunde fatta var, att hon kört fast alldeles ohjälpligt och att hon måste ha varit förfärligt sömnig då hon inte egnat det hon skrev den minsta eftertanke. Hon skulle själv skratat med full hals, om det bara varit någon annan, som stått där i hennes ställe. Som ur ett gravvalv hörde hon lärarinnan fortsätta:

— Boken behåller jag tills vidare. Jag vill tala litet särskilt med dig sedan, då lektionen är slut. Gå nu och sätt dig, Ester.

Så skedde under allmän förstämning på det nyss förlösande skrattet.

Vid förhöret, som sedan följde mellan fyra ögon, bekände Ester visserligen, att det var en avskrift, som hon denna gång kommit med för att kunna lämna något alls, så förbi som hon då varit av sitt sportande. Men sin pappa nämnde hon inte, utan att den, som »hjälpt» henne var en kusin, som skrev i tidningarna och var s k a l d!

Resultatet blev en varning för fusk och utsikten för Ester, att få nedsatt sedebetyg, om hon inte för framtiden tog sig till vara.

Hem kom hon betydligt slokörad den dagen — men inte ett ord av klander mot fadern gick över hennes läppar. Han hade nog gjort så gott han kunnat och i bästa välmening. Minst av allt ville hon såra honom, då han frågade, vad hon fått för betyg för den där »värbiten». Lilla b svarade hon undvikande, men tillade:

— Säkert var du nog litet trött, du också, pappa, den där kvällen, och så är det nog bäst, att vi inte gör om det.

Föga anande hur illa det verkligen gått hans opus,

svarade han för att på samma gång säkrast klara sig själv:

— Rätt, min tös! Med hederlighet kommer man alltid längst. Vi ska aldrig göra så mer.

— — —

Men nu var den nervspännande episoden delvis glömd för vad man hemma hos Ester skulle komma att säga om hennes många underbetyg och att hon hade alla utsikter att bli kvarsittare — på skolslangen att hon »kvastat».

Man strömmade ned i bönsalen, där avslutningsfestligheten skulle äga rum. Men Ester gjorde sig ingen brådska. Helst skulle hon ha velat slippa undan alldeles för att ej stå där med skammen, då de uppflyttades namn lästes upp, men ej hennes — hon, den enda i klassen med tre underbetyg.

— Vi måste skynda oss ned, sade Susanne. Kom nu! Inte blir det bättre med att du sitter här. Förresten ä' dom aldrig så stränga vid höstprövning-
en, och du har ju på dig hela tre månader.

— Men vilka månader! sade Ester. Vilka förfärliga månader! Och jag som skulle in i Handels-
högskolan, för pappa har plats åt mig på ett stort konsulat. Men »normalen» måste jag ta! Så det här var inte flott alls. Och i sommar som jag skulle lära mig både mansknskrivning och stenografi för att bli en all round shorthand-typewriter. Så nu ä' det nog bäst, att jag går i plurret bums.

— Och sätter nytt rekord, sade Susanne. Men kom nu. För där står din vän rektor Hjalmér och tittar på oss, han, som gav dig a b i matematik och säkert . . .

Ester reste sig och neg mycket vördnadsfullt.

Hon visste, att hon var hans mest omtyckta elev i den klass, som nu gått om henne. Han vinkade vän-

ligt åt de båda flickorna, medan Ester fick brått att kila undan i den nu tomma trappan för att för honom inte visa, att hon till och med lipat.

Efter henne rusade Susanne, och så kom man äntligen in i bönsalen just som ingångspsalmen togs upp — ja, i sista stund in i sin klassbänk.

Så följde avslutningen efter den gamla vanliga programordningen med ett inledande anförande av föreståndarinnan, och i vilket fanns både ros och ris —. Det senare särskilt riktat mot den farliga påfrestning, som det sentida nöjeslivet innebar för den studerande kvinnliga ungdom, som icke tog sig till vara. Den ställning samtiden givit kvinnorna i det sociala livet, krävde nu så mycket mer hennes vakna uppmärksamhet på allt, som rörde sig kring henne. Hennes ökade frihet även vid valet av förströelser kunde — då valen gjordes utan mogen besinnning — lätt föra henne in i den nöjenas ödesdigra malström, ur vilken hon sedan aldrig kunde taga sig upp och bli, vad hon en gång, säkert inte minst själv, hoppats bli — en samhällsmedlem, till vilken alla kunde se upp med aktning och förtroende varhelst hon, då hon kom ut i livet, bleve ställd som maka och moder eller som nu i allt större antal, som självförsörjerska i allt mer krävande bokstavlig mening.

Rosorna i det tydligen noga genomtänkta anförandet sparades till sist. Läroverket kunde dess bättre allt fortfarande glädja sig åt bästa diciplin bland lärjungarna. Några nedsatta sedebetyg förekommo inte, varken med hänsyn till uppförande inom skolan, eller för klandervärt uppträdande utom densamma. De uppflyttningar, som ej kunnat göras, bottnade visserligen i några fall uti bristande flit, där lärjungen i stället egnat sig för mycket åt annat än sina

skolstudier. Vartill icke minst hörde den sig även bland flickorna allt mer tidsslukande sporten, så att det snart för bokliga studier under skolären inte bleve över någon tid alls.

Det var här som den föga sportivrande talarinnan lät till och med sin även tidigare visade poetiska ådra flöda, då hon nu mitt i prosan stack in med:

Man stärker kroppen står i som trälen
och tager pris utav alla slag
och blir från hjässan allt ned till hälen
beredd att sätta rekord var dag.
Man tränar upp sig i step och vals —
men hjärnan får ingen övning alls.

Det var inte utan, att stackars Ester tog aldeles särskilt åt sig denna versifierade snärt. Vilket hon också en stund senare fick klart besked om ha varit meningen, då hon i skolans mottagningsrum fann — sin styvmor i samspråk med läroverkets förestånderska!

Resultatet blev, att Ester skulle installeras för ferieläsning på flickpensionen Solhaga, där två utav läroverkets klassförestånderskor tagit anställning för sommaren.

Att styvmodern var med på saken, kunde Ester se genast. Och det var väl därför som det inte blev något av med de väntade snubborna för underbetygen. I stället hörde hon att sagda flickpension skulle bli henne till en riktig välsignelse och så att hennes föräldrar på så vis kunde med större ro få företaga den utomlandsresa, som för Esters sommarpluggs skull måst uppskjutas år från år.

— Hade du kommit upp utan sommarläsning, så hade du naturligtvis nu fått följa med på den där

resan, sade styvmodern då man var på hemvägen. — Säkert hade du då haft nytta av de olika språken som du fått höra. Men bättre än detta är dock, att du på pensionatet kommer att bli tvungen att lägga bort dina pojkfasoner, som inte ens jag lyckats taga ur dig. För efter vad jag hörde, sporta flickorna där inte alls utan föra just det regelbundna och ordnade liv, som tillhör varje väluppfostrad flicka och gör henne sedan till en prydnad för sitt kön icke blott i hemmet, utan även i hennes ställning utanför hemmet.

— Kanske en riktigt asflott klosterpension? vägade Ester falla in. — I så fall får jag nog också lära mig en hop skenhelighet, och då kommer »Ugglan» förlåt, jag menar fröken Engren, att klara skivan åt mig med en frispark ända upp till studenten.

— Klara skivan? . . . Frispark, för att inte tala om det där gräsliga asflott? — Nej, vet du, Ester! Nu kan det sannerligen vara nog. Till den där pensionen behöver du verkligen komma, om det så vore denna dag. Inte kan vi, jag och din far, få någon bukt på dig.

Därmed blev det punkt och slut. Skolflickornas sportslang kom Esters styvmor alltid att känna kalla kårar över ryggen.

Vad Ester för övrigt tänkte om den där »pluggpensionen», som hon för övrigt inte sett och inte visste det minsta om, teg hon med. Men inte skulle man där få hunsas med henne som vore hon bara luft, och nog skulle hon skaffa sig tillfällen att få träna om det så vore till ett världsrekord.

För resten hade hon ännu inte hört sin fars mening om saken. Kanske skulle han ännu en gång slå den där utlandsresan ur hågen, och då fick hon väl plugg-

ga som förut på deras landställe och resa in till staden några veckor innan provningarna för uppflyttning skulle äga rum.

Det var i alla fall »hemskt ruskigt» att plugga. Hon kunde bara innerligt önska, att det äntligen en gång skulle taga slut. Tänk då hur mycket bättre flickorna hade det förr på den gamla goda tiden då de knappt behövde läsa något alls — bara litet franska och lära sig klinka klavér och knäppa på gitarr och sjunga romanser och brodera litet och gifta sig och . . .

Men här hejdade hon sig i denna sin jämförelse. — Den tidens flickor . . . Stackars dom! . . . Som knappt fick sticka näsan utom hemmets tröskel utan att ha med sig »förkläde», och som skulle snöra sig så att de knappt kunde andas — och aldrig fingo sporta, inte ens lära sig simma — bara drömma och smygläsa om, hur världen utanför hemmets fyra väggar verkligen var och man sade dem, att de inte nog kunde akta sig för . . .

Så det var nog ingenting att stå efter det heller. Nej, hellre då sitta på kontor med knog upp över öronen och att sedan få rå sig själv och att brottas med tillvaron så gott man kunde och måste då man äntligen kom ut.

Det var som om plötsligt dessa tankar — medan hon gick där bredvid sin nu liksom förstummade styvmor — drivit fullständigt på flykten all fruktan för de hotande underbetygen. Hon hade ju ännu ett helt år kvar innan hon — i bästa fall — kunde ståta med normalskolekompetens samt börja snegla åt alla de framtidsmöjligheter, som ett sådant frejdebrev skulle kunna skänka — enligt skolans Årsredogörelser!

Kanske det ändå inte var så tokigt med det där

pensionatet. I alla fall nog skulle hon visa, att Ester Berg tog man inte där man behagade sätta henne, då plugget var slut för dagen. Kände hon sig rätt skulle hon nog »sätta fräs» på de andra också — de blivande kamraterna. Så på det hela taget var det kanske ändå det bästa det som skett.

Denna tanke kom henne plötsligt att skratta till helt högt mitt på gatan som hade hon inte varit riktigt klok — och så att ett par damer som mötte fingo miner liksom hade de blivit utskrattade. Styvmodern kände sig djupt generad samt utbrast:

— Vore jag i dina kläder, Ester, skulle jag i stället gråta. Ty av hela din klass tycks du vara den sämsta. Kanske du inte såg, hur de där damerna tittade både på dig och mig? Hade du varit min riktiga dotter, skulle hon säkert en sådan här dag ha gjort mig enbart glädje.

— Men säkert ändå inte så glad som jag känner mig själv just nu, svarade Ester, fortfarande med tanke på alla de puts, som hon helt visst skulle ställa till med på det där pensionatet.

Nu kunde styvmodern inte alls tro sina öron.

Elsa hade tydligen blivit förryckt och börjat yra. — De många underbetygen hade bragt henne i ett tillstånd av feber. Så det var nog bäst, att man tillkallade läkare då man kom hem, och att man sedan tog henne med största försiktighet, tills hon kunde skickas i väg. Själv skulle hon redan denna dag egenhändigt telefonera till det där pensionatet, sedan hon låtit sin man, Esters far, veta, vad som nu med det snaraste vore bäst att göra. En svårare flicka än Ester kunde hon i alla fall inte tänka sig, men just därför i behov av all den tillsyn, som man i hemmet tydligen inte kunde ge henne.

För den skull blev styvmodern åter så tyst som

en fisk och aktade sig för en hel del shopping, som hon i Esters sällskap hade tänkt göra på hemvägen. Ty nu hade hon då fått tydligt bevis på, att med Ester stod det bestämt inte riktigt till.

I stället för att gråta hade flickan ju rent av gapskrattat mitt på gatan så folk vände sig om! Men det var ju väl, att hon inte skrattat åt den stränga skolförestånderskan också. För då hade det nog varit bäst, att hon aldrig kommit igen — åtminstone inte till den skolan.

Fortare än ämnat kom man sålunda hem — styvmodern tydligen »arg som ett bi», enligt Esters mening, men utan att någonting mer blev sagt före middagen om varken det sorgliga betyget eller det av skolföreståndarinnan rekommenderade pensionatet.

Ester gick in på sitt rum och tog av sig avslutningsstassen, som bara påminde henne mycket pinsamt om det bedrövliga nederlaget, hur väntat detta än hade varit en ganska rundlig tid före avslutningen.

Naturligtvis hade hon inte en tanke på, att denna kväll träffa samman med sina lyckliga kamrater, som hon nu i andanom såg bänkade på deras favoritkondis att där smörja sig av hjärtans lust och denna dag utan att det minsta behöva knussla med sina fickpenningar. Dessutom hade hon nu själv inte mer än en femtioöring av femman, som hon senast fått av sin pappa. Nu skulle hon inte ens vågat be honom om en »krischa», eftersom hon så jämmerligen hade kört fast och hur »bussig» han annars än var.

Omklädd i sin mörka och ganska blankslitna marinblå skolklänning slog hon sig ned vid fönstret och stirrade slött ut på gatan.

Allt gick där sin vanliga gång med bilar och bus-sar och spårvagnar, och strömmen av fotgängare upp- och nedför den stora breda stråkvägen, där trafiken nu var som livligast.

Det var som i ett myller utan mål. Det var som i hennes eget stackars huvud — hit och dit, fram och åter — kanske mest bedrövelse där nere också. Och de många skärande trafikljuden lika många klagorop — ett Infernum, som man kanske aldrig skulle komma ifrån — en hexdans, i vilken de olika bilhor-nens läten samlade sig till en mördande saxofoni, uti vilken hon bara väntade sig att plötsligt även få höra dödsropen av någon överkörd . . .

Hon ryckte till och rusade upp.

Jaså det var bara telefonen.

Hon hörde styvmodern svara därute och de en-staka avbrutna orden:

»... Ja, mycket beklagligt, så det tror jag vi få uppskjuta ... Tre ... Jo, vi reser nog i alla fall ... Jag skall ringa i kväll ... Hälsa lilla Susanne ... duktig tös! ... Gratulerar! ... Jo, klockan sju ...

Avringning.

Ester Berg kröp skamsen upp i sin soffa ...

Hon grät — tyst — övergivet och förtvivlat.

Det var tydligen Susanne Dalstrands mamma, som hade ringt. Men det var ju ändå en tröst, att hon sluppit svara själv. Hon skulle säkert inte ha kun-nat för gråt.

Men mitt i all denna plåga kom hugsvalaren — sömnen — ända tills man skulle äta middag, och då hon säkert på nytt skulle få sota för sitt försummade »plugg».

II.

BÖRJAN TILL EN STOR ÖVERRASKNING.

Middagen hade blivit trist. Det blev inte en glad avslutningsmåltid med ett för kvällen lockande program.

Ingen var bjuden, och ingen av sina klasskamrater skulle hon träffa på kvällen.

Hennes pappa — direktör Erik Berg — hade förstrött lyssnat till förslaget att man skulle skicka Ester till flickpensionatet Solhaga, att bland några andra där mottagna flickor förkovra sig i sina underkända tre ämnen.

Man fick göra som det bäst passade sig. — Huvudsaken var, att Ester snart fick normalbetyg, så hon kunde börja på konsulatet. Maskinskrivning och stenografi var dock det viktigaste. Bäst att under sommaren börja med dessa ämnen också. Utan dem kunde det inte bli varken det ena eller det andra. De borde obligatoriskt ingå i skolundervisningen redan i en av de mellersta klasserna, menade Esters far och sade sig däri kunna få enstämigt medhåll av allt vad handels- och bankvärld samt försäkringsrörelse hette. Men helst till detta ett par levande språk, som det verkligen talas och skrives i handelsvärlden och i världsvimlet för övrigt.

— Det har jag själv fått pröva på, tillade han —. Men inte lärde jag mig detta varken i skolan eller på gymnasiet. Och likadant lär det vara där med språken än i dag . . . Eller hur, Ester? . . . Har ni skrivit ett enda affärsbrev på tyska eller engelska

eller franska? . . . Nej, jag skulle tro det . . . Bara en mängd fåniga anekdoter och nonsens . . . Eller vet du, hur du skall säga om du kom ut på kontinenten i en bod för att köpa dig t. ex. ett par handskar, en hatt eller en dräkt? . . . Nej, då blir du bet. Och inte ett jota vet du, vad man svarar dig där . . . Eller om du behöver mat. — Så jag får nog i alla fall lov att skicka ut dig ett tag. För enligt min och många mening är vi svenskar — även bland de högskolebildade — mest bakom i språkväg av allt vad kulturfolk heter.

Ester kände sig riktigt »skraj». Så mycket hade hon aldrig hört sin pappa säga på en gång om skolan och språkstudierna. Han var i dag inte alls någon »latjopajtare» som man i skolan brukade säga om en rolig kurre, vilket han dock annars kunde vara i högsta grad. Alltså inte så lätt att klara som hon trott, då hon i skolan anförtrott sig åt sin bästa väninna, Susanne.

Saken var klar. — Hon skulle bort från hemmet och för första gången i sitt liv ut bland främmande människor.

Det var naturligtvis styvmoderns påhitt för att ensam få komma ut i världen med sin man. Därför skulle nu hon — Ester — stoppas in i en pension för att börja plugga igen.

I alla fall hade hon aldrig förr hört sin far taga i på det där sättet — han, som annars alltid lutade åt den meningen, att flickorna i våra dagar proppas alldeles för fulla av vetande. Han tålde inte ens folkskolans påbyggnadskurser och menade, att en kvinna mycket väl kan reda sig hela sitt liv med att kunna läsa hjälpligt innantill, räkna de fyra räknesätten och skriva något så när vacker och felfri svenska —

Däri hade han bestämt alldeles rätt, menade Ester.

De bli åtminstone inte förlästa och löjliga som redan flera av hennes skolkamrater, som kanske just därför voro sämst i allt vad sport hette och aldrig tålde vid ens en vindpust.

Ett ögonblick, och innan man ännu rest sig från bordet, hade hon på tungan en ljungande protest mot den »lömskt hopsmida tvångspluggning» som »förvisningen till straffpensionatet» skulle förödmjuka henne med. Hon hade tänkt slunga ut, att hellre gick hon bort från hemmet för alltid och »tog plats som piga». Eller också kunde hon ju börja som »spring» i en affär liksom tusentals andra unga flickor.

Ja, detta hade hon tänkt sjunga ut ordentligt.

Men just då reste sig hennes far helt plötsligt och såg på sitt fickur samt försvann utan ett ord, medan styvmodern ringde på husan, som skulle duka av.

Men det skulle väl komma något annat tillfälle och hade nu lätt kunnat bli alldeles för mycket på en gång.

Kanske det också inte skulle vara så dumt att först tala litet med Susanne om saken — hennes bästa, att inte säga en d a väninna, som aldrig rätt henne till annat än det bästa. Möjligen kunde hon träffa henne redan denna dag mot kvällsidan.

Någorlunda lugnad vid denna tanke kom hon in i sin egen lilla kammare. Fadern skulle visst på någon »stämma», och styvmodern på teatern med en väninna.

Tänk om Susanne då skulle kunna komma upp ett tag. För som Ester nu ställt till åt sig med betygen, ville hon tills vidare inte alls visa sig hos sina bekanta att där bli föremål endast för medömkan och mer eller mindre hugsvalande tröst. Kanske också en del gliringar om det myckna sportandet och friluft-

livets stora risker för allt vad skolungdom hette — men värst för flickorna.

Ingen mer än Susanne skulle förstå henne. Ej heller skulle hon med någon annan kunna rådgöra om, vad som nu för henne vore bäst att göra.

Men vad var det där mitt på skrivbordet?

Ett litet skinnskrin med lås och handtag i silver.

Så förtjusande kul!

Men det var nog inte åt henne — allra minst som present en sådan här tyckobrahedag . . . Det var något, som kommit felaktigt och bara för att göra henne dagen surare än den redan var.

Hon böjde sig ned över det främmande föremålet, samtidigt med att hennes blick föll på en liten blänkande plåt på dess rektangulära, rätt stora översida! — På denna plåt läste hon sitt eget namn i ganska djup gravering samt därunder årtal och datum — ja, just för denna dag.

Nu kändes gåvan mest som ett hån. — Aldrig förr hade hon som nu fått smaka innehållet i »sorgens suraste butell». Det var inte utan att upptäckten mycket väl skulle kunnat ge henne anledning att suckande med visans sångare ha klagat med denne: »Farväll, farvädel, faderväll». En present denna dag — sannolikt från hennes far — nu en bitter kalk.

Inte heller hade under middagen sagts ett enda ord om denna gåva — vilket naturligtvis stämde ned den plötsligt kända glada överraskningen högst betydligt och gjorde det som om hon inte alls hade rätt till denna present — vad det nu var.

Men skulle hon ändå inte se efter? Fast man inte sagt något?

För det var väl ändå inte troligt, att givaren — den, som där låtit ingravera hennes namn — skulle komma och taga igen den. — Snarare då att hon,

inte kunde anse sig värdig, att taga mot någon gåva alls just en dag som denna — kanske den mest ödesdigra i hennes liv . . .

Men vad vet man då man är knappt sjutton år? Därtill en med livet mycket oerfaren ung kvinna med en sann Evasdotters genom alla tider medsläpad nyfikenhet som ärvtlig belastning?

I låset sitter en liten nyckel. Det är kanske bara att vrida om denna och att lyfta locket eller hunden . . .

Hon tycker sig redan ha på känn, vad det kan vara, och att hon i en del skyltfönster sett andra liknande ting.

En liten skrivmaskin kanske? En sådan där behändig apparat, som man kan föra med sig på resor? Men som man naturligtvis först och främst måste kunna sköta . . . Naturligtvis! . . . För vad skulle man annars med den att göra? . . .

I så fall åter en missräkning denna gemena olycksdag — ja, för henne . . . som visst aldrig kunde lära sig något annat än att taga pris för sina bragder i sport — men säkert inte i skrivning — varken för hand eller på maskin . . .

Jo, det var en skrivmaskin! . . . En förtjusande söt liten tingest och som nog kostat vackra slantar . . .

Men vad var den för henne, som nu stod där och bara stirrade . . . Ingenting . . . Man hade lika gärna kunnat ge henne ett — tröskverk, en violoncelle, en flygmaskin . . . Inte ens med en sådan skulle hon ha på egen hand kunnat försvinna som hon just nu ville i sin känsla av dubbel okunnighet . . . Bättre i så fall en egen bil. Köra kunde hon mycket säkrare än sin egen far — ty nervös i egentlig mening var hon då inte alls, och däri så högst olika sina bekanta bland flickor.

Men att nu på allt annat bli rent av h å n a d . . .

Detta var ju som att ge en bok åt en blind, en serenad åt en döv, ja, som pricken över i uti hela denna dags l i d a n d e, som visst aldrig skulle taga slut.

Halvt mekaniskt satte hon huvan åter tillräta över den lilla maskinen, som med sina bokstavsförsedda tänder eller tagenter liksom gapskrattade åt henne och hennes okunnighet att sköta dem.

Men så slog henne en annan tanke.

Hade hon inte hört glunkas om, att man ville kosta på henne skrivmaskinslektioner? Ja, lektioner i stenografi också? Utan dessa färdigheter var det ju numera ingen idé alls att försöka sig på att få anställning ens på det allra enklaste kontor — sannolikt inte heller i något av de många verken — varken de statliga eller kommunala.

Men om det var så skulle dessa lektioner kanske börja redan denna sommar och kanske förstöra hela hennes lovtid? H o n skulle få sitta där och knacka och plita, medan alla hennes skolkamrater och tusende andra flickor fingo enbart roa sig. — Ja, då var det ju rent av ett straff åt henne med den där skrivmaskinen just nu — även om den blivit köpt innan man ännu här hemma visste, hur det skulle gå henne på denna terminsavslutning.

Så nog var livet grymt, »skarpt kymigt», för en stackars flicka, som väl ändå bara hade det felet, att hon inte alls fann det »flott» att behöva plugga.

Av två onda ting var det då bestämt roligare i pensionatet — bara detta låg vackert till, och att hon där kunde få trevliga kamrater — och så naturligtvis lärarinnor, som inte jämt voro sura som ättika. Fattades bara att där fanns en »Ugгла» till, som gnällde bara hon såg en tös hoppa tåg eller över

plinten på gymnastiken, ja, hoppa hage! . . . Alldeles som om inte också flickor hade ben, som behövde motioneras så de inte blevo lika stabbiga som torra stickor. Och så att de knappt skulle kunna släpa sig fram i långsam vals.

Ja, livet var verkligen shocking — avskyvärt! — Värst skolan med sitt plugg, av vilket man snart ändå glömde det mesta då man slutat.

Jo, visst ringde det . . .

Sakta öppnade hon dörren till hallen.

Det fanns ingen därute, som svarade. Hennes far hade säkert gått, och »Den andra» — som hon mest kallade sin styvmor — höll väl på att klä sig för teaterbesöket.

Ester väntade i dörren på en ny signal. Visserligen var hon förbjuden att svara i telefon, om hon ej blev tillsagd — Vilket man hittat på för att kamraterna inte så lätt skulle kunna locka ut henne — och då hon i alla fall inte fick låna portnyckeln, om hon ej skulle bort på någon godkänd bjudning och någon enstaka gång på bio.

Jo, nu! . . . Ny signal . . .

— Hallå! . . . Nej, så förfärligt funkis . . . Jo, jag tänkte just ringa dej själv . . . Härligt! . . . Om en stund alldeles ensam . . . Jo, våldans skojigt . . . Och det visste du ingenting om? . . . Kom, kom så fort du kan, min lilla raring . . . Har lipat nästan hela tiden . . . Jo, det kan du sätta dig på . . . Men nu måste vi först rådslå riktigt på skarpen — för här måru tro osar det katt . . . Hej svejs! — Kom genast om du kan.

— Vem var det där? hördes i samma stund »Den andra», som lyssnande öppnat dörren till budoiren och nu observerade Ester med en av sina mest inkvisitoriska blickar.

— En bekant, kom svaret rätt snäsigt och kort såsom hon sedan rätt länge avfärdat styvmodern, då denna allt fastare gripit om tyglarna och börjat kontrollera efter allt strängare system.

— En bekant? . . . I så fall tydligen en av den riktiga slangsorten, att döma av vad jag hörde dig säga, svarade styvmodern. — Och den tänker du tydligen ta' mot här. Men det vill jag bara säga dig, att nu får det vara slut med mottagningarna och springet, ty att döma av dina skolbetyg har resultatet blivit uruselt.

— Då blir det jag som går till henne, sade Ester hetsigt. För resten, jag skulle just vilja se pappa om han hörde, att konsul Dalstrands dotter inte släpptes in här hos oss, han som är pappas bästa vän — liksom Susanne är min.

Styvmodern hade tydligen huggit i sten.

Utän att svara drog hon sig tillbaka för att fullborda sin avbrutna klädsel, medan Ester på nytt gick in i sin kammare och kände sig stolt över den seger, som hon denna gång lätt nog vunnit över »Den andra».

Susanne var ju också den bland hennes skolkamrater, som styvmodern visat sig mest vänlig mot och som sällan liksom hennes föräldrar saknades på någon av huset Bergs bjudningar. Så där hade styvmodern lätt kunnat dabba sig ordentligt om hon för Susanne hade stängt dörren.

Men när Ester nu slog sig ned i sin lilla vita almogesoffa och väntade, kunde hon åter inte tillbakavisa en känsla av att orsakerna till alla dessa slitningar med »Den andra» nog hade sin grund i, att hon själv aldrig gjort ens ett försök till närmande eller att förstå motiven till att hon var som hon var. Därför hade styvmodern kanske inte velat förstå —

liksom hon över huvud taget inte det minsta kunde sätta sig in i den nya tiden med dess brytningar på både ont och gott. Hon var visserligen själv inte någon gammal kvinna till åren, men hela hennes känslövärld och åskådningssätt levde och hade sina rötter i den senromantiska tiden kring sekelskiftet före genombrottet till den nya tiden med särskilt dess stora kvinnofrigörelse.

Styvmoderns skolgångstid hade varit något annat, visste Ester, och med helt andra ideal. Och så var det även med flera av Esters skollärarinnor — varav slitningarna även inom skollivet.

Ester kände detta instinktivt och som en ringa länk i den generation, som just nu började utformas till placeringar i den nya sociala massan. Och hon kände det som kunde hon inte bli annorlunda än hon var — ständigt beredd att bita ifrån sig och med samma hejalust och streberanda, som besjälade sportväsendet. Det var inte tid längre att grubbla och fördjupa sig i samhällsproblemen. Det var bara att strömma vidare, vart det nu bar, och som man tycktes göra över hela världen efter nordamerikanskt gåpåarexempel. Huvudsaken var, att man i allt sökte komma bland de första — helst allra först! Att man lyckades var huvudsaken.

Nu är det sant, att Ester liksom tusentals andra flickor inte alls spekulerat sig till detta — eller ens befattat sig det minsta med att studera dithörande litteratur. Ty flickorna i vår tid läsa verkligen så litet — allra minst sådant, som kan väcka till tankar av mera värde. De ha bio och dansen och sporten på sidan om det nödtvungna — och så de hundra veckotidningarnas »Sanna historier ur livet» — det amerikanska tidningsreportaget — och så, hur de flottast skola klä sig och måla sig för att i kampen för till-

varon kunna flyta lättast på tidens strida ström, vart den nu leder efter de katastrofala omvälvningar, som blevo resultatet av det omstörtande världskriget.

Ester hade hört sin far tala mycket om detta både med hustrun och med dem bland sina vänner, som han då och då hade hemma på sina regelbundet återkommande bridgepartin. Åtskilligt hade hon snappat upp, men det mesta hade naturligtvis gått in genom ena örat och ut genom det andra.

Men så mycket hade i alla fall fastnat, att man bland de äldre just inte senterade den moderna ungdomen. Och det var detta, som hon inte alls kunde förstå. För sin egen del tyckte hon, att den var flott och kul! . . . Och med den kom hon gärna överens om, att i skolan borde man välja bort så många ämnen som man kunde få. Helst alla med plugg!

Plötsligt rusade hon upp och ut i köket. På egen risk sade hon till om att om en stund få in choklad med tjock grädd och småbröd. Något skulle hon väl ändå en dag som denna bjuda sin kära väninna på, medan man diskuterade den viktiga frågan pensionatet eller rent av att »strunta i alltsammans».

Men det var också något annat . . .

Susanne var en mycket klok och förständig flicka och hade dessutom en mor, som hon kunde rådgöra med. Det kunde hon nog också med sin far. Men detta blev ändå aldrig detsamma lika litet som att de båda könen någonsin kunna helt sammanflyta — eller det ena göra det andra överflödigt.

Det märkvärdiga med Susanne var, att hon alltid tänkte mer än andra av Esters flickbekanta. Hon liksom planerade innan hon tog sig för något och var bland annat noga med, att alltid taga sina hemläxor i den rätta ordningen.

Kanske var det därför som man aldrig hörde henne

säga ett ont ord om plagget. För henne gick detta tydligen som en dans, och ändå verkade hon visst inte »lörd» eller förläst eller som den stackars hysteriska Inga Grönfors, som man sade om, att varje hennes överbetyg kostade henne minst ett år av hennes liv.

Susanne läste inte för att få överbetyg. Men hon aktade sig noga för att bli kvarsittare — att »kvas-ta» —. Likadan var hon i gymnastiken och i skolans sportklubb — en skolficka all round och i allra bästa mening — en kamrat, som alla sågo upp till med aktning — men utan att avundas.

Tyst för sig själv kunde Ester ofta finna det besynnerligt, att hon och Susanne verkligen trivdes med varandra som de gjorde. De voro ju i alla fall inkomensurabla — Susanne klassens ordentligaste och lugnaste flicka — Ester själv hennes raka motsats. Kanske hade den franska språklärarinnan rätt då hon — efter att ha förhört dem båda i någon läxa — en gång hördes utbrista — naturligtvis på franska:

— Ici les extrêmes qui se touchent.

Och detta tycktes det verkligen vara fallet mellan dem även i så mycket annat. Varför de kanske just därigenom kompletterade varandra.

Äntligen! . . . Nu hade hon kommit. Därute i hallen hörde hon styvmodern tala med henne och utan att i hennes tonfall — styvmoderns — hördes ens ett knyst av missljud. Så nu var då allt gott och väl igen för den delen, och nu skulle man också få vara riktigt ifred och moja sig efter bästa förmåga.

Dörren slogs upp av Ester, och i nästa sekund flögo de båda flickorna i varandras famn. »Den andra», som nyfiket själv hade öppnat, då det ringde på tamburdörren, drog sig förnämt tillbaka. Men

man kunde höra henne dessförinnan ropa utåt serveringsrummet åt husan:

— Om det inte är för sent, så skaffa upp några gräddbakelser till flickornas choklad. Här ä' en tvåkrona.

Men från Ester kom det till Susanne:

— Festligt, inte sant? . . . Skada bara, att hon inte är sådan jämt.

— Du är tydligen inte nöjd med litet, du, sade Susanne. Hemma hos mig vankas bakelser bara om söndagarna — någon gång — och då vi ha främmande. För mamma menar, att av sådana läckerheter får man lätt nog en svår magkatarr. Pappa tål dem inte alls.

— Men här måru tro! . . . Bakelser och choklad i alla dess former går för mej åt som smör, och inte har jag fått någon katarr.

— Men säkert får du och det kan bli en, som knäpper dig alldeles. Tänk på hur det gick Frida Stenman.

— Nej, vet du, Sussan, nu ska vi tala om något gladare — fast jag vet inte . . . I dag är det visst jämmer och elände över lag. — Men hej! Här ha vi Loppan — pardon Louise — med läckerheterna. — Tag bara för dig. För se'n ska du få höra, vad du bestämt inte trodde. För nu osar det verkligen katt . . . Nej, ta den där med vaniljkräm . . . Läcker som en sommarnatt i månsken . . . Du fick naturligtvis en fin present?

— Jag? . . . Jaså du menar . . .

— Naturligtvis, för du kom upp och med så granna betyg, sade Ester, med en suck, men inte av avund.

I stället för att svara på den saken, sade Susanne

i det hon pekade på Esters skrivbord, samtidigt med att hon reste sig och gick fram till detta:

— Nej, men så förtjusande! En mycket vackrare portabel än den jag fått själv . . . och med namnplåt i silver.

— Ja, som du ser, sade Ester litet korthugget. — Men vad ska jag egentligen göra med den? Begriper såna där inte ett dugg. — Gör du? — När fick du din? Har aldrig hört dig säga ett ord om den saken.

— Fick den först i dag. En utmärkt present tycker jag — fast nog är den här finare. Annars tycks det vara samma märke.

— Så konstigt . . . Och du tänker förstas hugga i med detsamma?

— Inte förr än jag kommer ut till pensionatet.

Nu blev Ester så häpen, att hon så när hade satt en bakelsebit i vrångstrupen. Och där stod hon och undrade och stirrade på sin väninna, som lugnt och försiktigt provade maskinens tangenter och all dess övriga för dem båda ännu så hemlighetsfulla mekanismer.

— Pensionatet? . . . fick Ester äntligen fram . . . Vilket pensionat?

— Flick- och lärarinnepensionatet Solhaga här i skärgården.

— Jag dör, Sussan! . . . Dit ska ju jag också . . . Nu måste du börja från början.

III.

HUR DET GICK FANNY ELVING.

Ja, det var verkligen en mycket besynnerlig historia. Skulle också Susanne till det där pensionatet?

— Berätta, berätta! . . . ropade Ester i det hon sköt från sig chokladkoppen fast hon ännu inte hade doppat på långt när så mycket som hon tänkt göra. — Det låter som en saga — som en underlig dröm.

— Tycker du det? sade Susanne i det hon åter satte sig och började peta med teskeden i en läcker mazarin.

— Ja, naturligtvis, efter som det inte är du, som »kvastat», utan jag. Och det var just om det där feriepensionatet, eller vad vi ska kalla det där nya plugget, som man vill stoppa in mig i. — Men . . . Ja, du ska få höra . . . Bara jag fått höra dig först . . . Sannerligen är det inte så att man kan dåna . . . För vad i all världen kan du ha gjort för ont?

— Ont? . . . Jag skall dit för en kurs i maskinskrivning och stenografi. Kanske blir det också litet träning i språk — en handelskurs.

— Håll i mej, Sussan! — Och jag, som tänkte smita från hela surven och ta plats.

— Som vad då?

— Vad som helst! För här kan jag rakt inte stå ut längre. Nog skulle jag kunna duga till husa eller åtminstone köksa. För skala potatis och diska och tvätta kan jag lika bra som vilken annan scoutflicka som helst . . . Och så mycket skall man väl ändå förtjäna på det där jobbet, att man kan klä sig något så när och slippa ständigt se den där »andra».

Hon gjorde en rörelse med tummen över axeln utåt hallen, där man just hörde fru Berg ringa efter en bil, medan Susanne föll in:

— Ester! . . . Nu är det bestämt min tur att dåna. — Du utan vidare bli piga eller som det numera heter hembitråde hos främmande. Så den här gången har du bestämt överträffat dig själv i excentricitet.

— Inte alls! . . . I alla fall kan man inte få det värre än jag redan har det. Kommer jag bara ut, så kan nog också jag få en chans och min lycka vara gjord fortare än man kan tro.

— Med potatisskalaren, diskbaljan och allt det andra? — Jag är rädd för, att där blir du handikapad av vilken platsökande lolla som helst, och att med din sport blir det sedan föga annat än jazzsprall på för dig minst sagt allt annat än passande danslokaler i lika olämpligt sällskap — allt nog i dessa kräftbörder, som nu undergräva hela vårt samhälle som allra värst.

— Tack! . . . Du tycks ha glömt att vi ä' med i Philochoros båda två och att för oss är jazz och foxtrot, chimmy och allt det andra bara luft.

— Och du, att man nog får taga seden dit man kommer. — Du får även i den där ställningen, som du yrar om, kamrater. Och jag misstänker, att dessa snart möblera om dig både in- och utvärtes till oigenkännlighet bara på några månader. Den som inte bland dem tjuiter med vargarna, ja vet du, den får allt känna på, att det osar katt värre än det enligt mitt lilla förstånd tycks göra här som du nyss sagt och i telefon också.

— Jag tror jag dö r! . . . Har du blivit högfärdig?
— Vet du inte tidens högsta lösen är jämnlighet,

demokrati, för alla? Att vi först och främst alla äro människor?

— Jo, jag hör du säger det. Men av den sorten finns det ännu fler olika arter än det finns bland höns, boskap, hästar och hundar — beroende på hjärna och förmåga att använda den. Därför tror jag, att bland den sortens kamrater, som du nu talar om, kommer du att mest bli som en sparv i tranedans och sålunda komma att riskera alldeles för mycket.

— Exempel? som »Ugglan» brukar pina oss med.

— Gärna! . . . Minns du Fanny Elving? Hon, som slutade och började gå igenom en hushållskurs?

— Visst minns jag henne. Våldigt flott — åtminstone innan hennes far försvann för, vad det nu var.

— Hon har nu försvunnit, hon också — men kommer kanske att reda sig bättre därute. Det var pappa, som hjälpte henne dit över till »de obegränsade möjligheternas land», dollarlandet. Men då var hon betydligt nere eller down, som man säger där på andra sidan det stora vattnet. Här hade det i alla fall säkert gått henne ännu sämre.

— Men jag förstår inte . . . Jag talade om kamratskap med husassistenter och att det bland dem . . . Ja, du skulle höra »Loppan» som är hos oss . . . Tycks må som en prinsessa — eget rum och allting och tre frikvällar i veckan och stöddig lön. — Försök hunsas med den, som man ofta gör här med mig, om jag vågar hosta det minsta och vill gå som jag vill. Hon är i alla fall inte mer än tio år äldre än jag och har tjänat sedan hon var femton.

— Tror du, att man kan göra en apelsin av en potatis eller ens av en banan? — Eller ett vanligt hembitråde av en prinsessa?

— Säkert det sistnämnda.

— Det trodde nog Fanny Elving också Och därför gick det som det gick. Och det är därför jag nu kom att nämna henne, med anledning av denna din senaste fluga, och tar henne som exemplet du begärde.

— Come along! . . . Men kom också ihåg, att jag aldrig låter mig övertygas så lätt då jag — kanske bara allt för sällan — fått tid att tänka mig närmare in i saken som du.

— Då skulle jag gärna vilja ge dig ett gott råd. Handla aldrig obetänksamt.

— Tack! . . . Skada bara, att de' får jag höra här hemma så ofta, att jag helst inte hör det alls. — Hur var det med vår Fanny? . . . Men vänta litet! . . . Tag dig som jag en bakelse till. Jag kan i alla fall inte släppa tanken på, att det nog är bäst, att jag när som helst bryter mig en bana själv. Men nog skulle det vara roligt att få höra din mening först om den saken. Och varför inte, om du prompt vill, med Fanny som bakgrund.

Därmed började Ester sin vana trogen att hugga in på ännu en bakelse — den fjärde — medan Susanne smuttade på ett glas kolsyrat vatten innan hon åter tog till orda sägande:

— Att tala om tjänstefolk är — som du vet — i bildat sällskap allt annat än fint. Men undantagen äro ju till för att skärpa regeln! . . . Fanny tog plats som man säger, men inte här i staden utan på annons från landet och i som jag hörde en grevlig familj. Hon blev så kallad husa, med betyg från sin hushållskola. Och det hade kanske kunnat gå bra, om hon inte där kommit bland helt andra kamrater än som hon ditintills umgåtts med. — Hon blev som husa alldeles för polerad både i sätt och språk, och hon

blev för de så kallade kamraterna en gökunge, som de inte kunde nog hacka på. Värst blev hennes kvinnliga medtjänare, men snart — fast på annat sätt — även de manliga, från husets hovmästare ned till kusken eller chauffören och stalldrängarna, med vilka alla hon varje dag hade att sitta till bords. Säkert kan varken du eller jag göra oss en föreställning om de bordssamtal, som där fördes, ej heller om bordsskicket för övrigt. Men efter vad hon själv berättade för mig, måste det ha varit förfärligt.

— Hon behövde ju inte höra på utan slå dövörat till och därmed koppla av alltsammans, sade Ester, men kände redan att verkligheten bestämt var något annat än hennes egna förutfattade meningar.

— Säkert försökte hon även detta, sade Susanne. Men mottrycket blev för starkt, och att spela stum gick inte alls. Elakheterna blevo för outhärdliga, och i valet att flytta fruktade hon, att inte få det bättre — om inte möjligen någon hade användning för henne som ensamjungfru. I väntan på denna möjlighet stannade hon och började apa efter de andra och bli du även med drängarna. —

— Och detta kunde hon stå ut med? sade Ester med en allt mer undrande blick som om väninnan nu kanske bredde på väl mycket för att göra det berättade intressantare.

— Säkert försökte hon när hon nu givit sig i kast med det där äventyret. — Nog redde hon sig med sysslorna. Men med kamraterna var det värre och att höra alla deras plumpheter, som hon sannerligen inte väntat sig av tjänare i ett bättre hus och hos en familj, som bodde som i ett slott.

— Du menar väl inte, att de uppträdde lika dant mot Fanny som de bemötte varandra? sade Ester

allt mer betänksam vid den vaknande tanken på, hur det skulle gå henne själv i en liknande belägenhet.

— Där gjordes inget undantag, efter vad jag kunde förstå, sade Susanne. — Och detta var nog det värsta, det, som pinade Fanny mest.

Ester reste sig och knöt sina små, men fasta händer samt utbrast:

— Jo, det skulle varit jag, det! . . . Hade man därtill vågat ta i mig — ja, då! . . . En o r r e hade blivit det minsta . . . Tror du inte, att jag kan och skulle ha vågat?

Susanne måste skratta, men sade därpå med livlig övertygelse:

— Jag är bara rädd för att du i så fall fått dubbelt igen både av pigorna och drängarna, som man noga räknat inte kan begära bättre av, att döma av, hur de vanligen behandla sina kvinnor.

— Kanske riktiga barbarer, du? . . . sådana, som vi läst om från urtiden?

— Säkert i många avseenden, fast numera visserligen med en smula skolfernissa — som kamraterna i tjänsten dock snart göra allt för att skrapa av. I deras intresse ligger naturligtvis, att ingen är för mer eller finare än de själva. — Och det var detta, som Fanny allt mer och mer kom underfund med, fast hon än så länge teg och led.

— Arma gås! fnyste Ester till! Men så kom det med en blick av tankfull tvekan: — Vad som kommit mig att tänka på det där, är det lilla, som jag varit med om i vårt skolkök . . . Men nu förstår jag. Bestämt måste jag hitta på något annat.

— Något annat? Vad då? Hur menar du?

— Du skall strax få höra, kära Susanne. Men i Esters kläder hade jag inte stannat där en dag längre.

— Hon ville det inte heller. Men så var det tanken på lönen och så måste hon vänta månaden ut. Den som inte har pengar, kan bli nödd och tvungen till mer än så . . .

— Gud, vad jag tycker synd om henne! Om hon bara skrivit till mig en a n i n g om det där, skulle jag försökt hjälpa henne genast.

— Det tror jag visst, kära Ester. Jag skulle ha gjort likadant. Men så kom äntligen, som hon trodde, en ljusning. Den gamla grevinnan, som var änka och ganska sjuklig, hade av någon anledning måst avskeda sin lektris — som mest hade att läsa tidningarna för henne.

— Och då blev Fanny hennes efterträdarska?

— Ja, därför att grevinnan ju hade sett hennes skolbetyg. Och på så vis ryckte Fanny upp över snart sagt varenda en av de andra tjänarna — men fick på samma gång i uppdrag att förestå våningen, då hennes son hade främmande där — allt nog bli ett slags hovmästarinna, som inte minst hade uppsikt över de båda betjänterna.

— Nå, det kunde hon säkert trivas bättre med.

— Kan så tyckas . . . Men, ser du, de där festerna varade ofta nog långt in mot morgnarna och var inte så trevliga, att vara värdinna i. Och så började hennes förra kamrater från köket och de andra med att kasta otrevliga ord efter henne och hånfullt kalla henne »Nådig fröken» — Och då sade hon plötsligt upp sin plats och for in till staden för att där söka sig något som ensamjungfru.

— Just min idé . . . Det gick nog bättre?

— Det lät inte så . . . Att börja med fick hon söka tills alla hennes små besparingar togo slut . . . De mindre hushållen hade inrättat sig utan tjänare på grund av de underlättnader, som de moderna små

lägenheterna kunna erbjuda. Man kunde reda sig själva, och tjänsteflickorna fick se sig om efter annat. — Men i något större våningar kunde hon kanske lyckas bättre — fast där var risken att hon åter skulle komma att arbeta tillsammans med en kamrat.

— Då blev det kanske inget alls?

— Då jag plötsligt en dag träffade henne på gatan hade hon haft tjänst i sex olika hushåll som ensamjungfru. Men det ena stället var värre än det andra, och svårast hade hon haft, där det fanns barn — vanligen mycket självsvåldiga.

— Som skulle haft pisk, utbrast Ester beslutsamt.

— Jag tror, att den metoden skulle blivit surast för Fanny. I alla fall syntes det på henne där hon stod i duggregnet med sin tidning och koxade i annonserna, att hon redan sett sin bästa tid. Och kan du tänka dig, Ester . . . Hon neg för mig då hon fick se mig fast vi varit skolkamrater i flera år . . . Och så hon talade och så hon förde sig redan efter några månader. Jag riktigt kände mig skraj. — Jag började tvivla på, att det var hon och tro på, att jag måste ha sett fel. Men Fanny var det i alla fall, fast liksom ut- och invänd — eller . . . Nej, invändigt såg hon bestämt bättre ut. — I alla fall var det riktigt kusligt.

— Kanske det var något särskilt hon ville dig? sade Ester, nu med en rysning inför den bild, som blivit henne given.

— Inte hon — men plötsligt jag henne, sade Susanne. — Jag visste inte först, hur det kom för mig. Men det var som om jag helst aldrig mer ville återse henne och ändå på samma gång försöka, om jag kunde bli henne till någon hjälp. Jag såg i denna

stund först och främst en skolkamrat, som kommit in på ett område, som inte var hennes, men som hon troligen aldrig här i landet skulle komma att resa sig ur, utan snarare få det ännu sämre under hela sitt liv.

— Och hur gjorde du, Sussan?

— Jag tog henne med mig hem efter som hon ändå var ute och sökte en ny plats.

— Vad säger du? Skulle du försöka att få henne till er? I köket?

— Ånej! Inte skulle jag lägga lök på laxen, ens som ett barmhärtighetsverk. Fast gudarna vete, om hon inte först trodde något ditåt efter som hon genast där hon stod började titta igen bland sina förprickade tidningsannonser. Jag frågade, om hon inte ville vila sig ett tag och prata med mig hemma vid en kopp te eller vad hon ville ha efter som hon ändå sagt, att hon sökande sprungit ur hus och i hus hela förmiddagen sedan tidig morgon. — Och så följde hon med och berättade sina felslagna förhoppningar även för mamma. Och mamma sedan privat för pappa, vilken har försänkningar över snart sagt hela världen. — Och för ett par dagar sedan blev det bestämt, att Fanny skulle resa till London för att bli barnsköterska i en engelsk familj, som just stod i begrepp att resa över till Amerika, där mannen fått anställning som ingenjör. Och på den vägen är hon nu. — Och så tala vi om något annat. Det här var bara ett prov på hur det kan gå, om vi löpa vilse.

— Ja, vilse? kom det från Ester som ett eko, i det hon slog armarna om sin väninnas hals och fortsatte: — Ack, om du bara visste, om du visste... Kom ska du få se: ...

Hon förde sin skolkamrat fram till en garderob och slog upp dörren. Pekande på en ganska stor väska, som stod därinne, sade hon:

— Där ser du, hur det skulle kunnat gått med mig också.

— Vad då? Hur menar du?

— Jo, däri har jag packat ned allt, vad jag tänkte taga med mig. Och här annonsen. — Kom skall du få se . . .

De gingo fram till skrivbordet och makade undan den lilla skrivmaskinen, varpå Ester under skrivbordsplånet tog fram ett halvark fint postpapper, på vilket Susanne började läsa följande annonsmanuskript:

»En bildad skolflicka, från högre klass, söker härmed anställning i liten familj att hjälpa till med inom hushållet förekommande göromål. På lön fästes mindre avseende än på ett vänligt bemötande. Svar till 'A. B.' denna tidnings annonskontor.»

Häpen läste Susanne dessa rader, och med ett utseende som om hon inte alls kunde tro sina ögon. Hon höll manuskriptet ännu kvar i handen då hon äntligen fick mål i mun och sade med en allt fortfarande undrande blick:

— Var det detta, som du ville, att jag skulle hit till dig för i kväll? Är det du, som är denna pig-platssökande A. B.?

Nästan med gråten i halsen sade Ester:

— Har du aldrig sett, att till och med studentskor söka plats som husassistenter?

— Jo, det har jag verkligen, men kan i så fall endast förklara orsaken bottna i djupaste ekonomiska nöd, och när det för dem är ute med alla andra

möjligheter. Eller också på oförstånd i vad det verkligen gäller, att som tjänsteflicka försöka slå sig fram. — Och nu du också, du liksom jag utan knappt en aning om, vad arbetet i ett kök och ett hushåll vill säga. — Så jag börjar verkligen frukta, hur det egentligen står till med dig, kära Ester.

Sakta rev hon sönder annonskrivelsen i små, små bitar, medan Ester snyftande sjönk ned på en stol och stammade:

— Du vet inte! Du vet inte! . . . De där tre underbetygen gör mig galen. Jag skulle kunna gå i sjön — om jag bara kunde sjunka.

— Men att hålla dig flytande den lilla tid, som vi båda ännu ha kvar i skolan, det är du — ja, du får tycka vad du vill — för lat till. Utom då det gäller sport och rekordtävlingar. Och så på allt detta rent av rymma från ditt präktiga hem och de dina. Inte sant?

Ester teg. Men liksom bönfällande lyfte hon mot den förständiga väninnan sina händer, medan denna fortsatte:

— Du har nämnt något om det där pensionatet, som också jag skall ut till i sommar — medan mina föräldrar följa dina på den där utlandstrippen. Herrarna i affärer, som jag hört av din far, och . . .

— Sussan! Sussan! Är det möjligt?

— Före midsommar bär det i väg. Men till dess är det kanske din mening att försvinna härifrån för alltid — och mot samma öde som stackars Fanny? I stället för att, om du bara lade ned hälften, tiondelen, så mycket arbete, som du måste underkasta dig som en »husassistent» — efter ferieplugget få plats på min fars stora konsulat och . . .

— Tyst, Sussan! . . . Tyst! . . . Jag blir vansin-

nig! . . . Men Gud vare lov att du kom! . . . I morgon hade jag kanske för alltid varit borta.

Med armarna om varandras liv stodo de båda flickorna länge tysta och sågo hur den sönderrivna annonsen föll som små snöflingor ned mot mattan.

IV.

CARNEGIEHJÄLTINNAN.

Ester hade alltid sitt huvud för sig och ville inte utan vidare rätta sig efter, hur ens hennes närmaste styrde och ställde åt henne. Hon var vad man kallar egensinnig och gjorde därför ofta på trots rakt emot vad hon kände att hon bort göra.

Hon kände detta och kunde därför i ensamheten fälla många bittra tårar över, att hon handlat som hon i n t e bort. Men då var det så dags. Att vända åter med en bön om förlåtelse på sina läppar — synnerligast då det var något, som styvmodern sagt, att hon skulle göra — detta kände hon alltid som en sådan förödmjukelse, att hon hellre skulle »taga gift» som hon brukade säga eller »gå i sjön».

Nå, det där »hemskt flotta» uppoffrandet sade hon ju aldrig så att någon hörde det. Men hon menade, att det i alla fall gav henne en viss styrka i det som hon ofta genom eget förvällande kastade sig själv uti på grund av genom födsel nog så obalanserad anpassningsförmåga i unga flickor ofta mötande till-

varoproblem, som för lugnare naturer skulle vara självklara nog att lösa.

Så var det nu detta med den tillärnade feriekursen på flickpensionatet Solhaga. Hon kände instinktivt, att där gick det nog inte att uppträda som hon ofta gjorde i hemmet. Egentligen hade hon aldrig varit ute bland andra, men anade, att där fick man lägga band på sig och framför allt taga hänsyn till även andra meningar än sina egna. Men det var just där som skon klämde mest.

Ester förstod inte själv, att hennes far skämt bort henne alldeles för mycket och ännu mindre, att hennes styvmor inte kunde se hennes trots med samma överseende blickar som fadern. Olga Berg, född Borgström, direktör Bergs andra hustru, var en ordningsmänniska med förfinat levnadsvett och förstklassig uppfostran. För henne var det alldeles klart, att Ester måste omformas betydligt för att inte bli »en riktig vildinna». Hon menade, att har en kvinna — ja, varför inte också en man? — ej något annat att yvas över än att i sin ungdom ha satt så och så många sportrekord, ja då kan det bli bittert nog när dessa i alla fall förr eller senare bli slagna, och man själv nått den ålder, då man enligt naturens ordning ej kan sätta nya. Ty om man vill det eller ej måste man åldras.

Hon hade låtit Ester förstå detta upprepade gånger. Hon hade betonat, att med all den kvinnofrigörelse, som den delvis ännu levande äldre kvinnogenerationen världen runt tillkämpat sig — och som för ej minst kvinnornas sociala framkomstmöjligheter öppnat oanade, att inte säga alla vidder — var det dock aldrig meningen att göra kvinnorna till människans likar även i rent fysiska kraft- och muskelprestationer. — Fikar hon också efter detta, gör hon

sig till slut enbart löjlig — eller som hos barbarer och vildar till en mannens träl, snart utan något kvinnovärde alls.

Kanske att fru Olga gick något för långt i dessa sina påpekningar. Ester var ju strängt taget ännu bara en backfisch, en flicka i slynåldern fast hon »gått fram» och gick i en av skolans högre klasser. Men det är just då, som brytningsperioden mellan barnet och den vaknande kvinnan är som mest kritisk. Vad som på smidigare sätt skulle lyckats för en mor, blev för en stymor en tydligen mycket svår nöt att knäcka.

Men nu hade man kanske kommit till en lycklig vändpunkt. Fru Olga kände sig nästan överlycklig denna gång med att Ester dabbat sig i skolan så att hon nu måste bort ett tag till andra — ja, bli ställd under främmande ledning en tid. Det där med flickpensionatet måste bestämt lära henne åtskilligt av det levnadsvett, som hemmet inte kunde planta i henne.

Villigt medgav hon, att Ester inte alls blivit biten av sådana oarter som man numera ganska ofta kan finna hos den sentida ungdomen. Sålunda hade den moderna dansflugan med alla dess lockelser inte alls fångat Ester. — Inte heller hade hon på minsta sätt givit sig i kast med det moderna flirtandet och begäret efter uteliv på restauranger med dess lockande danstillställningar — ofta kort efter att läroverket slutat arbetet för dagen — five o'clock-tea.

Nej, det var huvudsakligast sportandet, som tagit det mesta av hennes lediga tid — och ej så sällan även åtskilligt av den tid, som hon bättre skulle använt till skolans hemarbeten.

Föga anade fru Olga, att hon nog ändå hade jublat för tidigt om hon vetat, att Ester kanske ändå

slagit alla tankar på det där flickpensionatet och dess sommarplugg ur hågen, om inte utsikterna att även där finna sin kära väninna, Susanne Dalstrand, gjort slag i saken.

Då alltså fru Olga kom hem från teaterbesöket mötte hon Ester riktigt strålande och ännu uppe, fast Susanne redan en god stund tidigare gått hem till sitt.

Det blev ett ovanligt animerat samtal mellan dem båda — ja, något enastående i samförstånd. Och så slutade det med, att man tillsammans redan nästa dag skulle ut och skaffa vad som kunde fattas i den utrustning, som Ester enligt förelagd lista skulle ha med sig till pensionatet. Listan hade fru Olga fått av skolans föreständerska och den var nog så imponerande, men med en del artiklar, som Ester inte alls kunde begripa varför hon skulle behöva ha med sig.

Här ett exempel:

»6 st. hushållsförkläden av blårandigt tvättyg med bröstlappar.»

— Vad skall jag med dem? sade Ester förvånad.

— Du behöver dem naturligtvis i hushållet och då din tur blir att servera vid bordet, sade fru Olga.

— Hushållet? — Kanske skala potatis och rensa fisk?

— En hushållskurs ingår i skolans program — alldeles som i ditt läroverk.

— Där var jag med bara ett par gånger, men befinns — o m ö j l i g.

— Men då du är ute på camping med dina scoutkamrater och sportare, då har jag hört dig berömma dig av att vara en riktig mästerkokerska.

— Tacka för det! Då är det riktigt ruskigt flott

att stå vid kokgroparna . . . Men i ett kök och vid en blossande spis . . . Tack, jag tror man dröjer!

— Till en kvinnas plikter hör ännu i vår emanciperade tid att kunna bli till någon nytta för hemmet även med sysslor i köket, sade fru Olga med bibehållen behärskning. — Men som du vill. Den saken får du göra upp själv med pensionatsvärdinnan. Förkläderna ska i alla fall med så att det inte blir jag, som får en prickning. Och så tror jag, att vi nu ta oss en liten lur på saken. Det är sent lidet och blir nog åtskilligt att göra med packningen i morgon.

Ester hade på tungan, att hon egentligen inte alls tänkt sig komma med på den där pensionatskursen om hon inte nyss fått höra, att hennes bästa väninna, Susanne, skulle dit för en kurs i maskinskrivning och stenografi. Men fru Olga lämnade hennes kammarare helt plötsligt sedan hon avslutat resonemanget med ett kort god natt.

— Jo, den där, mumlade Ester då hon såg styvmodern försvinna. — Den med smör på — och säkert inte lättsmält ändå. Men hon kan vara lugn, inte ska jag gå hårt åt hennes hushållsförkläden. Hem ska de komma igen som vore de nyköpta. För någon köksvildinna får dom inte mig till att bli — nej, lika litet som det gått här hemma.

I denna »skarpa» förvissning kröp Ester för sista gången på ganska länge ned under täcket i sin flickkammare. Men dessförinnan glömde hon inte bort sina kvällsrörelser i gymnastik samt några hävningar på sitt under taket hängande trapets. Hade hon haft en bom skulle det säkert även ha blivit underarmsgång!

Hon tränade även i detta och kunde redan en ganska lång stund hänga med hela sin tyngd på krokig arm lika ledigt som hon kunde hjula som den

smidigaste pojke. I hemlighet tränade hon även i sin kammare. Boxhandskar hade hon också. — Men lektionerna i denna the noble art of selvdefens tog hon än så länge i därför avsedd litteratur. Ingenting saknade hon dock så mycket som en skicklig tränare. Men det skulle nog bli bra med den saken också. Hithörande »grunkor» skulle i alla fall med till pensionatet och floretterna också — för henne långt viktigare än allt vad hushållsförkläden hette både med och utan bröstlappar.

— — —
Ester visste inte själv, hur behändigt hon lyckats få med sig sina sportgrejor då allt var färdigt med packningen. Men så när hade avresan, som skulle ske med en skärgårdsbåt, inte blivit av eller åtminstone blivit uppskjuten.

Saken var nämligen den, att hon inte samma dag kunde få med sig sin kära väninna Susanne, som av några tvingande angelägenheter inte kunde komma ut förr än en vecka senare . . .

Ester gjorde ett försök att övertala åtminstone sin far. Men den gången gick det inte. Han och fru Olga skulle anträda den där utrikesresan redan följande dag, och tjänstfolket skulle få ledigt. Han ville inte alls höra på det örat, att en vecka skulle Ester nog reda sig på egen hand i våningen.

Kursen skulle ju dessutom börja på bestämd dag — vilket inte var händelsen med Susannes lektioner. Ester skulle redan från början komma på efterkälken om hon inte infann sig som blivit bestämt.

Alltså blev det denna gång för ovanlighetens skull att lyda blint.

Som fru Olga var strängt upptagen med sin egen och mannens packning för kontinentaltrippen, blev det endast Esters far som i bilen följde henne till

båten med hennes ganska rikliga gepäck. På denna skildes far och dotter för första gången för en ganska lång tid — Ester ej utan tårade ögon — ganska ovanligt — och pappan med något tjockt i rösten, som gjorde, att Ester nog inte tillfylles uppfångade och lade på minnet mer än en bråkdel av de faderliga råd, som han gav henne innan han måste i land just som landgången skulle dragas in.

En kyss på hennes panna och en sista handtryckning och »stabben», stod viftande kvar på kajen, medan Ester för första gången i hela sitt unga liv för en tryckande känsla i bröstet inte alls förmådde »heja», som hon annars alltid gjorde även då hon skildes, men dock på ett annat sätt, än då hon annars hejade för sina vänner. Men så var fadern ju också strängt taget hennes allt och som hon innerst också i allt ville lyda och bli till glädje för. — Det var bara detta, att han aldrig bort gifta om sig. Och att hon endast mycket svagt kunde minnas sin mor — hans första hustru, död i rätt unga år, och innan Ester ännu kunde tala.

Ensam stod hon där, då båten backade ut.

Om vädret är vackert eller fult, ger hon inte alls akt på. Det var visst litet mulet och passande till stämningen för övrigt. — Visserligen inte en skilsmässa för livet — men i alla fall »hemskt kymigt» och inte som hon tänkt sig, om Susanne hade varit med.

När hon alltjämt med blicken mot den försvinnande staden sticker ned handen i sin öppna väska och får fram sin näsduk för att torka av fukten kring näsroten — eller var det kanske ändå inte i ögonvinklarna? — faller ett brev till däckets.

En ung man, som observerat den unga damen med det blonda håret och den djupa safirblå blicken, stör-

tar fram för att visa sin tjänstaktighet som artig kavaljer.

Men Ester är honom för snar. Hon fiskar snabb som en svala upp det rymmande kuväret och får det åter i väskan utan att ens se åt den mot henne framskyndande mannen.

Brevet hade hon fått i sista stunden, då man skulle ned till bilen — fått det av styvmodern, som sagt, att med läsningen därav kunde hon dröja tills hon kom fram och satt sig litet mera in i sina nya förhållanden.

Nå, för den delen tänkte Ester visst inte brådska. Hon hade innehållet redan på känn. Så någon skada hade säkert inte skett även om det blåst över bord.

Det är så trist, så oändligt trist . . .

Det är som en resa mot det okända och föga lockande ödet. —

Styvmodern hade kanske ändå rätt. —

Hon borde ha pluggat litet mer. I alla fall skulle hon inte ha tränat så där mycket för rekorden. Dessa skulle kanske kosta henne ett helt år till i samma klass . . . Nej, pass! . . . Bland nya kamrater, som hon kände knappt till namnet . . . Hellre då plugga på pensionatet eller sluta alldeles. Fast det var visst svårt att få något.

Tänk hur det gick för Fanny Elving, som väl ändå i grund och botten var en stackars gås — kanske också inte så litet pojkgalen som flera av skolans andra dansdockor. Men något sådant skulle då aldrig kunna hända henne själv även om hon skulle taga plats som marketenterska och aldrig se annat än karlar kring sig — eller som landstormsköksa eller rödakorssyster i brinnande krig och i fiendeland . . . Ja, bland »Lottorna».

Hon rycker till vid att någon tilltalar henne.

Det är en ganska ung kvinna, som sitter där med en liten pojke. Han har fått tag i väskan, som Ester lagt ifrån sig och skriker envist, då modern — antagligen — vill taga den från honom och vänder sig till Ester samt säger:

— Ursäkta, bästa fröken! Han förstår inte bättre ännu och är bara fyra år. Allt han ser tror han är hans.

Och till den lilla skrikhalsen — en vacker och piggt liten pojke, som nu byter om och skrattar med full hals:

— Bocka dig nu för tanten och lämna artigt igen hennes väska och bed om förlåtelse.

Gossen har klättrat upp på sidobänken bredvid modern och står där döv för hennes tillsägelse. I stället ser det nu ut som om han hade helt andra åsikter om vad som skall göras.

Ännu håller han fast i den korta bärremmen, men nu . . .

Nå, det var ju väl att den föll ned på däckets. Lika lätt hade den kunnat hamna i sjön, då den tydligen alldeles för eftergivna modern inte med kraft nog tog hand om den och därtill gav den lilla bråkmakaren en lämplig smisk eller en lugg i det rika lockiga och kolsvarta håret.

Nu var det mamman, som rusade upp alldeles som nyss den unga mannen för att åt Ester återbördas hennes utflugna brev.

Men i samma stund tycktes hon för ett ögonblick ha glömt gossen.

Han stod där på sätet och bara skrattade och hade, innan någon observerat den farliga situationen, klängt sig upp på ryggräcket med fasta grepp om en av suntältstängerna. Han ville tydligen sätta

sig där eller kanske rent av s t ä l l a sig där på denna ytterst farliga plats för ett litet bångstyrigt karlfrö med bara allt för mycket fräs i sina rörelser.

Så byts skrattet i ett hjärtskärande skrik.

Pojken har försvunnit! . . .

Det blir många skrik — mest av kvinnorna, som funnos därintill på överdäcket. Men med känd svensk tafatthet hade ännu ingen ens en tanke på vad som här kunde vara bättre att göra än att skrika.

Den unga mannen, som ämnade bärga brevet åt Ester, rusade fram till navigationshytten och befälhavaren.

Men Ester gjorde i en blink något annat.

Hon slängde av sig sina skor och sin resulster, medan hon inte en sekund släppte den punkt på vattnet, där hon ännu kunde se pojken flyta.

Nästa ögonblick kastade hon sig själv med ett mästorsprång i den därute på den första stora fjärden rätt gropiga sjön.

Trots kläderna arbetade hon sig raskt fram till den redan sjunkande — alltjämt med sikte på, var det skedde.

Just där försvann även hon nästa minut under vattnet — medan ångbåten stannade och en livbåt med stort besvär lämpades loss från sina dävertar för att sättas i sjön, samt allt ombord var i yttersta spänning.

Den förutnämnda unga mannen hade fått på sig ett livräddningsbälte och riggat av sig så att han var mest i skjortan och byxorna. Och så kom även han i sjön. Vilket skedde, just som Ester åter visade sig på ytan — med pojkens bastanta kaluvs i sin ena hand och nu simmande på rygg med den räddade på släp.

Livbåten var det verkligen inte mycket med som

nog på flertalt av våra skärgårdsångare. Det var säkert mycket länge sedan den legat i sjön. I alla fall låg den där nu själv i m a r v a t t e n, och framsläpad av ett par genomsura besättningskarlar.

Den räddade pojken togs upp i den urgissna båten. Men nu varken skrek eller skrattade han. Men levde gjorde han i alla fall ännu, medan Ester simmade fram till ångarens styrbordssida, där hon själv tog sig upp genom att på livbåtens blocklinor klättra upp till ena däverten — en manöver, som ytterligare höjde den beundran, som livräddningsbragden genast förskaffade henne.

Den unga mannen ville emellertid i det fallet inte vara sämre, medan man rodde båten med gossen fram till en lejdare. Men där blev han efter och måste själv taga lejdaren — men på samma gång även gossen från besättningskarlen.

Då stodo både Ester och den förtvylade, halvt avsvimmade modern och togo emot — Ester för att genast lägga gossen på backen — ångbåtens fördäck — att börja återupplivningen efter alla konstens regler och som hon blivit lärd redan då hon var ung scoutflicka.

Åtskilligt med vatten kom ut ur den lilla, nu bleka munnen, medan Ester utan uppehåll stod i med armhävningarna över det underlagda ryggpartiet så att barnets huvud låg starkt tillbakaböjt.

Kring Ester och pojken, där hon låg på knä, medan ångaren åter sattes i gång — till en brygga, där kaptenen visste, att det fanns läkare — hade samlats på backen snart sagt alla, som för övrigt funnos ombord — alla undrade hur det egentligen skulle gå med den stackars lilla pojken — modern så illa därän att henne måste en av serveringsflickorna taga hand om alldeles särskilt.

Men just som man var nära den avsedda bryggan, slog den räddade pojken upp sina stora bruna ögon.

Den hotande döden hade mist sitt rov — tack vare Ester!

— En Carnegiehjältinna av mycket hög valör, hördes en av de kringstående männen . . . Sannerligen kan man inte vid sådana här tillfällen riktigt skämmas för att man är karl. En minut till bara, och gossen hade säkert varit dödens. —

Vänd mot Ester hördes han fortsätta:

— Förlåt! . . . Mitt namn är . . .

Men med drypande kläder var Ester i samma stund nere under däck att ur sina grunkor ta fram ombyte, medan modern och ett par andra damer fortsatte med skötseln av den räddade.

Den unga mannen, som fast något för sent tagit det avgörande språnget, försvann också han sedan han på överdäck samlat ihop det han där riggat av sig. Han hade i alla fall visat vackert prov på god vilja och var ju därför prisvärd även han. Nu skulle han gärna ha velat presentra sig för den snabbt handlande unga damen och för att på samma gång för henne uttrycka sin odelade beundran.

Men hon visade sig inte.

Hon hade fått restauratrisens hytt och låg på en bekväm kojplats och vilade sig eller rättare för att inte bli föremål för ytterligare nyfikenhet och lovord.

Man skulle i god tid varsko henne då man närmade sig den brygga. — Solhaga, där hon skulle av och där man skulle möta med en motorbåt för vidare befordran till pensionatsbryggan långt inne i viken och nära det gamla medeltida skärgårdsslottet, som hon själv ännu inte ens hört talas om.

Även modern och den räddade pojken hade då försvunnit — medan »skepparen» för all denna försink-

ning och uppståndelse läst allt annat än vackra böner över både henne och den lilla »galgfågeln». Men råddarinnan skulle också han gärna vilja presentera sig för. Mycket hade han upplevat i sitt kringflackande sjömansliv men aldrig maken.

— Sabla duktig jänta, mumlade han. — Den skulle man kunna klara en världsomsegling med i vilka vatten som helst. Carnegiemedaljen är det minsta man kan ge henne och några bredsidor stor salut till, om det varit som i mina unga dagar då jag tjänade kongl. maj. och kronan.

Det är högsommarkväll med bedårande svag skymning i purpurnyanser, då ångaren landar vid Solhaga ytterbrygga. Våldiga hurrarop hälsa Ester då hon går i land — allmänt hurrande av både passagerare, befäl och besättning. Blygt vänder hon sig om och niger till avsked — medan man på den väntande motorbåten bara står med undran.

En sådan hyllning hade aldrig förr kommit någon där landstigande pensionär till del. Med henne måste det vara något alldeles extra.

Och det var det också.

V.

RÖSTEN I MÖRKRET.

Ångbåten backade åter ut, men hurraropen för Ester rångade med starkare ljud än från maskinen och propellern, under det att Ester nu först åter fick se den unge mannen, som hoppat i sjön efter

henne då hon tagit språnget för att rädda den ouppfostrade lilla pojken.

Just detta, att han visat sig som en karl med m o d i bröstet, hade äntligen gjort, att hon fäst sig vid honom

Kanske gällde de stormande leveropen från båten även honom. Och rätt så. — Ester ville gärna ge honom full rättvisa. Men helst hade hon sett, att hon sluppit honom liksom både modern och dennes bråkstake till son.

Hon hade så mycket annat att tänka på, där hon stod med sin genomsura »resblåsa» hängande över en av sina många väskor, som en gammal gubbe från motorbåten tog hand om sedan han hört sig för:

— De' ä' ju fröken Ester Berg?

Hon hann inte svara med mer än en nick, då den unge mannen presenterade sig:

— Doktor Erik Lunde! . . . Till er tjänst, min bästa fröken. Ett i sanning mycket egendomlig sammanträffande och för eder till en hyllning, som gärna inte kan vara mer välförtjänt — jag menar nu särskilt från ångbåten, men i vilken jag till alla delar instämmer, om jag får den äran.

Ester kände sig inte alls benägen att gå med på den saken. Hon svarade avmätt:

— Ingenting att tala om. Dessutom kan den där hyllningen lika väl vara ägnad åt er själv, som gjorde samma sak.

— Men blott för sent — ofta ett fel hos oss svenskar och många gånger djupt att beklaga. Vem vet, om jag inte sett er hoppa i, om jag följt efter. Ty sanningen att säga . . .

— Låt oss inte tala vidare om den där bagatellen . . .

— Bagatellen? — Att rädda ett människoliv, kal-

lar ni detta bagatell — och så som ni gjorde denna stora bragd.

Ester svarade inte på detta. Gubben som förde motorbåten, hade fått ombord hennes saker, och hon steg nu själv ned i densamma.

Till allt annat än något för henne behagligt gjorde mannen, som presenterade sig som doktor Lunde, min av att följa med. Ja, sannerligen gjorde han inte detta utan vidare.

Men kanske skulle han samma väg — och båten commune bonum för hela trakten liksom färjorna och ångsluparna inne i stadens sund och vikar.

I alla fall ingen förklaring.

Hon hade bestämt betagit honom lusten genom att avfärda hela räddningsäventyret till en bagatell. Kanske att man skulle suttit där och berömt varandra ömse sidigt utan all ända?

Men sådant behagade henne inte alls.

För all del! Det var ju en mycket duktig ung man — både orädd och simkunnig, men utan just »Det», som i kritiska fall gör susen — att låta beslutet genast bli handling.

Hon hade sett exempel på sådant förr.

Bl. a. i en av stadens många parker en sen höstkväll.

Där fanns som vanligt åtskilliga ligister med sina pluntor och stridshumör. En av dem var visst strykpojken. Ty just då hon med »Sussan» skulle gå där förbi, fick olyckskorpen en butelj i huvudet av en bland »kamraterna». Han stöp, men reste sig under vilda skrän. Tre män skyndade till, men ställde sig bara att glo medan misshandeln från ligisterna i klump haglade över den ensamme. Ingen av de åskådande i den gapande trion rörde en hand för att skydda offret mot de andra.

Nå, detta var ju svenskt med besked och upprepades varje dag hela landet över. — Man vill nog, men — kommer sig inte för! — Det behöver visst inte vara dikterat av feighet. — Man är för tunga och senfärdiga. För långsamma i både armar och hjärna.

Susanne hade berättat i skolan, hur det vidare gick till.

Det var Ester, som gav initiativet. Hon gav en av de skrånande och sparkande lymlarna en klämmig upppercuss mitt på hakan, så han satte sig så vackert bredvid sitt offer.

Först då blev det fart i den fega trion och just som äntligen en poliskonstapel visade sig, ditlockad av skrånnet.

— En bagatell, hade Ester sagt även den gången. — För Susann, du ville väl ändå inte se den stackars pojken rent av bli ihjälsparkad mitt för våra ögon?

Nej, det ville Susann — Susanne Dalstrand — inte alls. Men sannerligen att hon skulle vågat göra det Ester gjorde. Den »bagatellen» hade blivit henne alldeles för svårbenad. Möjligen skulle hon kunnat hjälpa till med att skrika — och blivit överröstad av de andra till alls ingen nytta för den det gällde.

Men här var det ju något helt annat, ja så, att det verkligen gällt livet. Vem den räddade pojken var visste hon lika litet, som hon hade en aning om vilken han var som hon räddat där i parken. De voro henne båda personligt likgiltiga. Men båda voro de människor nära döden, och kunde räddas.

Dr Lunde sade inte något mer.

Han satt där som försjunken i det bedårande vackra skärgårdslandskapet i den förhäxade solnedgången.

Egentligen var solen redan nedkrupen bakom tall-

och grantopparna. Men i avskedet för natten var det som gav hon dem sina mest glödande kyssar — ja, tände hela den västra horisonten som i brinnande purpur, medan från östra sidan utåt havet dimmorna stego upp från tunga blågrå molnbäddar, som drogo med sig den korta sommarnattens stämningsfulla dunkel.

Viken låg som en spegel — svartramad intill stränderna.

Här och där hoppade en löja eller kanske en abborre och spelade flygfisk för bråkdelen av en sekund.

Klockan närmade sig tio.

Det hade varit en ganska lång resa, och Ester kände sig för ovanlighetens skull ganska trött, som hon annars blev bara över läxböckernas torra fraser och deras lika sövande som kunskapsgivande stilisering. — Kanske hade också det ovanliga och plötsliga badet gjort sitt, och sedan den lilla tuppluren inne i restauratrisens välvilligt upplåtna, men synnerligen svårändade instängda luft.

Nu ville hon bara komma riktigt till sängs så att hon piggt och vaken med klara ögon kunde följande morgon se, vad det där pluggpensionatet egentligen gick för.

Just då hon tänkte detta, tog motorbåtens töffande slut. Men lyckligtvis intet av de vanliga motorstoppen — alla skärgårdssommargästers mest pinande gissel — herrar motorbåtskonstruktörer än i dag till föga berömmelse och heder.

Nej, det var båten, som tog lindrig törn mot en brygga, där man skulle i land och där det redan var besvärande mörkt.

Dr Lunde hade först kommit upp på bryggan.

Chevalereskt bjöd han Ester sin hand. Hon tog emot den för att inte visa sig oartig. Han stod

kvar ännu sedan hon släppt hans handtag och väntade, att han skulle försvinna, medan gubben travade upp hennes gepäck på en redan till hands varande skjutkärra av klumpig, men praktisk skärårdsmodell.

— Är det långt upp till pensionatet? kunde Ester inte avhålla sig från att fråga i det hon vände sig till gubben.

— Bara tio minuter.

— Tack! . . . Det räcker och blir nog det dubbla som vanligt.

— Inte den här gången, bästa fröken Berg, inföll doktorn. — Samt fortsatte: Här ha vi pensionens badhus vid den där klippan, som vi nu knappt kunna se. Utmärkt vatten och med finfin duschinrättning.

Ester sade ingenting, men undrade, att den upplysande tycktes vara så väl underrättad som om även han själv brukade doppa sig där. Nå, gärna . . . Ester tänkte inte besvära varken badhussumpen eller duschen. — Fria och öppna bad var hennes lust. — Själv skulle hon ensam ha velat taga sig ett dopp genast för att skaka av sig den värsta dåsigheten — ja, om både doktorn och gubben funnit för gott att försvinna utan hennes sällskap.

Försöksvis framkastade hon:

— Herrarna kan ju gå före. Jag kommer så smått efter — för att bli anmäld och få mig anvisad mitt rum. — Ja, det vill säga sedan man väckt huset, som väl nu ligger med pensionärer, lärarinnor och allt det andra i förnattssömn, som ju ska vara den mest stärkande.

Dr Lunde skrattade till så att hans tänder lyste i dunklet. Och han svarade:

— Då känner fröken inte Solhagapensionatets

stränga priorinna — eller om jag så får säga i ett lutheranskt land, abbedissa. Ingen slipper därin utan att — jag har så när sagt ha avgivit klosterlöftet.

— Hu . . . Ett kloster! ropade Ester till.

— Inte nu . . . Men fordom ett på samma grund och annex till den gamla riddareborgen, som sedan sekler sover på sina minnen.

Ester blev intresserad i det man satte sig i rörelse, gubben före med den vällastade skjutkärran.

— En vikingaborg säger ni?

— Ja, fordom tillhörig Matheserriddarnas stora orden här i Norden.

— Så att där kanske spökar än i dag?

— Spökar? — Nåja, som ni vill. — Dock alltid en yttring av individuell överspändhet eller ärvtlig belastning — liksom tron på spiritismen och andeskåderiet med eller utan borddans och astralkroppar.

— Ni känner till sådant där, herr doktor?

— Tiden bjuder, att man nosar litet på allt, om man också inte vill fördjupa sig däri och kanske till sist bli bara snurrig.

— Det är verkligen inte utan, att jag börjar känna mig »gräsligt skraj», sade Ester i det hon kom doktorn något närmare. — Men det beror förstås på, att dagen ju på det hela taget varit ganska ansträngande.

— Inte minst genom er ståtliga räddningsbragd, inföll hennes kavaljer, som gärna hade velat bjuda henne armen.

— Inte ett ord vidare om den saken, sade Ester bestämt, nästan hårt. — Skulle jag få höra, att man på pensionatet börjar röra i den där saken och vilja prata med mig därom, ja, då . . . Ja, då är det ni, herr doktor, som löpt med skvaller, och då . . .

— Och då? . . . kom svaret sökande.

— Jo, då äro vi för framtiden evigt obekanta med varandra.

— Gott! . . . Här är min hand på, att . . .

Ett starkt ljussken trängde plötsligt fram genom en hög grind.

Man var framme. — Man var väntad av gubbens rapport, då han ett gott stycke före körde upp med skjutkärran.

Dr Lunde steg åt sidan, då Ester utan att taga hans hand gled in genom grindöppningen i det hon med en kort huvudböjning besvarade sin kavaljers avskedshälsning och utan att hon tagit emot den tystnadslovande handtryckningen.

En ganska lång gång mellan fruktträn och blomsterrabatter samt bärbuskar förde upp till en bred trappa och en stor öppen veranda.

Där stod ett par damer.

Det visade sig, att båda dessa voro ett par pensionatets lärarinnor, men inte någon av dem var dess föreståndarinna, som doktorn viskat något om, att hon på samma gång kunde betraktas som dess abbedissa.

Ester var glad att inte just nu behöva möta denna dam. Dagen hade varit tillräckligt spännande ändå.

— Välkommen, fröken Ester! hälsade den äldre av de båda mottagande. Är ni hungrig, så kan ni få supera med oss.

— Så gärna annars, men rakt inte i kväll. Jag är alldeles förbi och inte hungrig alls. — Vart skall jag bära upp mina saker?

Den yngre lärarinnan hade redan tagit hand om en del, och resten bar gubben upp, medan Ester följde, sedan hon lyssnat till den äldre av de båda damernas upplysning, att förestånderskan skulle

själv taga emot den väntade före den första morgonlektionen och sedan man druckit sitt morgonté eller mjölk tillsammans med de andra unga pensionärerna.

— Chocking flott, tänkte Ester, men aktade sig för att säga det högt. Här i »klostret» var hon ju ännu bara en novis, och det kunde ju bli värre, om hon allt för snart hävdade sin smak för självständighet.

Hon neg och tackade god natt.

Men sannerligen var det inte som kände hon sig skälva i knävecken då hon nu följde efter de båda andra, som stegat upp för en ganska lång och brant trappa, som var mattbelagd så där dämpades ljudet av varje dess beträdars steg.

Jo, där hade hon den yngre av de båda mottagande damerna, som stannat framför en halvöppnad dörr i en lång korridor, i vilken Esters saker blivit ställda, samt sade:

— Det som Ester inte precis behöver för natten får stå kvar här, så vi inte onödigtvis väcker er rumskamrat, Sigyn Bränner. Hon har varit opasslig hela dagen och ej varit med om lektionerna. Sannolikt litet förkyld, till följd av sitt eviga badande även utom vad som är reglementerat.

— Tack! tänkte Ester. — Reglemente på bad också! Det här tycks bli särdeles månljust då allt blir färdigt.

Högt sade hon:

— Skall gå och lägga mig så tyst som möjligt och gärna i mörkret.

— Bra, min vän! Fröken Miltéus tycker inte om att flickorna bränna ljus om nätterna — jag menar om kvällarna, sedan man gått och lagt sig. All nattläsning är förbjuden.

Pang! . . . Det också . . .

Ester tänkte just svara, att kvällarna, då hon gått till sängs, var hennes bästa lästid. Men det teg hon med och smög sig in, medan lärarinnan lät dörren stå öppen, så att åtminstone något sken av tambur- eller korridorbelysning trängde in, samt sade:

— Esters säng står till vänster. Stöt inte i kull det ranka nattduksbordet med vattenkannen och glaset. Sina byrålådor och skåpavdelning får Ester i morgon. Sov nu gott och stäng dörren, då Ester går till sängs. Emma väcker klockan halv sju. Té eller mjölk få vi klockan halv åtta. Lektionerna börja halv nio, och då ska vi alla vara klara i klassrummen som ä' tre. Morgonbönen precis tio minuter före halv nio. Ingen får sova över denna, men tēstunden är frivillig. Frukosten precis halv tolv, och då bestäms vilka som ha serveringen varje vecka, räknat från torsdag till torsdag var och en vid sitt bord och för sin klass. Vilket nog blir klart för Ester i morgon, som är torsdag och vaktbyte . . . Ja, sov gott, och glöm inte att stänga.

Hu! . . . pustade Ester nära att krevera av alla dessa svidande utsikter. — Må så vara med serveringen. Men någon tjänst i köket tänkte hon då inte alls påtaga sig. Hon var väl ändå en betalande pensionär, som inte kommit för att utbildas till köksa eller kokerska . . . För att kanske komma i samma fördömelse som stackars Fanny Elving hos den där allt för kärvänliga greven och dennes lika kjol-tokiga drängar. Men här skulle deras eventuella paralleller genast få lära sig annat. Det skulle hon inte alls sticka under stolen med. Dessutom var det här ju ett kloster, som kanske inte var stort bättre efter vad hon genom läsning och hörsägen fått reda på — jämte all därtill hörande skenhelighet och hymmel.

Nej, pass! Här skulle man finna en flicka med rätsida, en som alltid kunde bita ifrån sig.

I all hast började hon avklädningen. Men just som hon skulle stänga igen dörren hörde hon en viskande stämma:

— Jaså du har kommit nu. Du heter? . . .

— Ester Berg.

— Ja, så var det. Hur många kvastade du i och skall läsa upp i?

Ester hajade nästan till. En nyfiken röst och alldeles främmande och från en som hon inte ens kunde se skymta därinne.

— Vad heter ni själv? sade hon avvisande.

— Hörde du inte det då? Hörde du inte att »Myran» sa' Sigyn Bränner.

— »Myran»? Vem är det?

— Hon, som följde dig upp, vet jag. Vi ha henne i svenska och tyska uti vår klass. En hygglig själ, men litet våpig. Och så har hon visst gått och kärat ned sig i . . .

— Tyst! Det går någon därute i korridoren, avbröt Ester, som inte alls ville veta, vilken »Myran» kärat ned sig i.

— Då är det »Sjöjungfrun», viskade Sigyn tillbaka. — Det är hon, som har nattvakten den här veckan. Akta dig för henne för hon är skarpt ky mig. Det var egentligen för att slippa hennes lektioner, som jag blev litet opasslig i dag och för att vi skulle få vara litet i fred då du kom och vi skulle bli rumskamrater.

— Vad heter »Myran» egentligen?

— Fröken Inéz Alm. Hon skall ha varit lärarinna i ett stort franskt flickpensionat.

— Och »Sjöjungfrun» som du kallade den andra?

— Hon heter Lotten Andersson, vi ha henne i matematik. Hon skriver noveller och vers också. »Sjöjungfrun» kallas hon för att hon tagit magistern i simning. Skriver också du vers och noveller kanske?

— Man aktar sig väldigt nog! Men är det fråga om simning, så . . .

— Alldeles som jag. Kan du vattenpolo?

— Yes a little.

— Då du, Ester, är du en flicka med choklad i! Du ska få se, att vi bli vänner för livet. Fast ännu vet jag ju inte ens, hur du ser ut.

— Dito, dito! Men nu tjänixen på dixen och sov i ro. Jag känner mig som en urkramad citron.

— Härligt! Då är den värsta s y r a n u r dig åtminstone. Skada att här finns bara allt för många, som ännu har den kvar . . . Hör du?

Ester hade nästan somnat.

Allt vad som hänt denna nog så provande dag flöt ihop till en röra, och sin nya ännu osedda kamrats — ja underligt nog verkligen o s e d d a rumsdelerska — röst hördes bara som i ett mycket avlägset fjärran, då den fortsatte:

— Du har väl med dig några gotter att bjuda på? För på sådant får man smunka här gräsligt. Vad som finns av den sorten i den jämmerligt lantliga handelsboden är något fasansväckande för både gom och mage och visst från Metusalems tid.

Detta sades ganska högt.

I samma stund gläntade någon på dörren ut till korridoren, så att en svag ljusstrimma trängde in genom springan.

En vass röst väste till:

— Vet ni inte, att det ska vara t y s t efter sängdags? Och du Sigyn ska' ju vara sjuk.

Ester blev nästan klarvaken av skrämsel.

Det var som hade hon hört en spökröst — något överkligt och som kom henne att nära nog ropa till.

Endast långsamt och sedan dörren åter blivit stängd och allt mörkt igen därinne kunde hon samla sig och minnas var hon var.

— Jaså, detta är skolpensionatet, tänkte hon. — Och under all denna kontroll även om nätterna skall kanske hela denna min olycksaliga sommar rinna, nej snigla bort . . .

Hon tyckte sig höra smygande steg vart hon vände sig och hur någon öppnade och stängde dörrar . . .

Var det »Sjöjungfrun» eller var det någon annan? Eller allt sammans bara en elak mardröm och hon alls inte på Solhaga utan fortfarande hemma?

Hon spratt till vid att höra någon snarka helt svagt och pusta, men bara några tag. Så kom alldeles tydligt ljudet av tassande steg som av bara fötter. De rörde sig mot dörren, som åter öppnades, så att det kom in något ljus.

En skepnad i vitt gled ut, och dörren blev åter tillsluten.

Ester vågade knappt andas.

Med tankarna i virrvar inför allt detta, som hon var alldeles obekant med, föll hon i en tung dvala.

I denna var det som tyckte hon sig föras av en ung man på en smal spång över ett under dem brusande brett vatten.

Mannen var dr Erik Lunde . . .

Han var klädd som en m u n k och hon själv som en n u n n a!

VI.

VÄRRE ÄN HON FRUKTAT.

Ester vaknade vid att någon lätt skakade henne i ena axeln och ropade energiskt:

— Opp med dig nu! — Du har sovit över téet och måste göra dig i ordning till morgonbön. Klockan är strax åtta. Du har bara tio minuter på dig.

Ester rusade upp yrvaken och gnuggade sig i ögonen. Sedan nästan stirrade hon på den för henne totalt främmande varelse, som stod där stadig och bredbent och ordnade sitt eldröda snaggiga hår framför en mycket oansenlig »trymå», som inte var större till ytan än ett ordinärt syskrinslock, men med en träfals att lägga kam och borste på. Därunder ett enkelt tvättställ, som lämnade servisen i tre delar fullt öppen. En tvålbit stack upp ur en örlös tekopp.

Den främmande varelsen stod vänd så att hon ännu visade Ester bara halvprofilen av sina föga tilldragande anletsdrag, åtminstone så mycket som Ester ännu kunde se dessa. Figuren var grovbyggd men välformad. Det som mest störde ansiktet var att det var så fräknigt.

Från de väl fylliga blodröda läpparna strömmade i full fart:

— Du må tro, att här har varit ett gluttande ända sedan sjutiden. Alla ville naturligtvis se, hur du ser ut. Men som god kamrat höll jag säker vakt och släppte inte ens in köksmojan, då hon kom i sin rond för att purra oss. Och så kom gubben Klang, vårt

faktotum, med dina väskor och allt det där, som jag ställde upp i fönsterhörnan. Och nu måste du rigga upp dig med fart så du blir flott och schang-dobel, för du vet väl, att du efter morgonbön skall in till fröken Miltéus, skolföreståndarinnan, och sedan kanske också till husförestånderskan, som har hand om hushållet . . . Tag på dig din bästa sommarblåsa, så du gör effekt. — För det håller man på här i alla fall — fast ramen nog har sina skavanker.

Alltså — detta var rösten ur mörkret, men nu i sommarmorgonens förklarade skimmer genom lövverken till en stor apel, som reste sig alldeles utanför rummets enda fönster, och gav en säkert mycket skön skugga de solvarma dagarna.

Röstens ägare var verkligen inte vacker. Men nog fanns det liv i både hennes tunga och kroppsrörelser — ja, i tungan alldeles för mycket till och med för en särdeles pratsjuk kvinna.

Hon var klädd i en blommig mellanklänning av charmeuse. Men den saknade inte fläckar och hade nog sett sina bästa dagar. De tunna blågrå silkesstrumporna voro däremot som nya, och de proportionellt tilltagna fötterna voro instuckna i dansskor av rött brokadsammet samt med alldeles för höga och något sneda klackar.

Allt detta såg Ester med bara en hastig blick, medan hon genast ställde sig på huk över en av sina båda stora korgar, i vilken hon hade diverse klädesplagg. Klänningen, som hon haft på sig då hon kastade sig i sjön efter pojken, hängde ganska sur över en stolskarm. Hon rullade väl ihop den i hopp om att rumskamraten ännu inte skulle ha märkt, att den var våt och med anledning av detta börjat pumpa henne, som hon tycktes ha för vana och fortfarande höll på med, fast Ester blott gav mycket

enstaviga svar. Byltet gömde hon under sin säng och drog på sig samma gråblå flanelkjol, som hon bytt i restauratrisens hytt mot den sura samt över denna en schantungblus, som hon fått fram ur korgen.

Hon lade dessa plagg på sängen och beredde sig att få plats vid det enkla tvättstället.

Det var knappt att Sigyn makade sig något för att ej gå miste om sin bild i spegelglasbiten och utan att hon först för kamraten slagit ut tvättvattnet efter sig. Vartill tjänade en stor emaljhink, som stod där bredvid i ett hörn och verkade allt annat än pryddig för rummet i dess helhet med dess två föga bekväma järnsängar — en gammal brunbetsad dragkista med fyra långa lådor och mitt på golvet ett stort till hälften uppslaget fällbord av lantligt möbelsnickeri. På ena kortväggen syntes en enkel bokhylla av furu — kanske tidigare kökshylla — samt slutligen tre omaka pinnstolar. Under bordet en åtskilligt nött vaxduksmatta, men för övrigt bara golvtiljorna. Ingen rullgardin, men en smal fönsterkappa av enklaste slag.

Ester skulle kanske inte fäst sig så noga vid allt detta om hon skulle stannat där mer än en mycket begränsad tid. Och så var det ju detta, att — efter vad hon hört beskrivas och sett i prospektet — skulle pensionatet Solhaga vara något alldeles tip-top för sina gäster — låt vara här mest unga skolflickor och svältlönade lärarinnor. Men i alla fall även för dessa ju inte alls något att hurra för — mot rundlig betalning av inackordenterna.

Just som Ester fått på sig, hördes ljudet från en skrällande sprucken handklocka, allt medan Sigyn fortsatte att prata om allt möjligt och gjorde Ester

bara mer nervös. Och så kom det från henne nästan skrikande i det hon rusade ut:

— Sno dej väldans, Ester! Bryt inte av dig klackarna i trappan, som jag i förrgår då jag åkte ned på bakdelen halva vägen. Oj, vad det sved. Blå upp på halva ryggen. — I den trappan måste man vara akrobat av födsel om man skall klara livhanken.

Varpå hon tillade mera dämpat:

— Försök att genast få tummen med »Abbedissan». Annars går det aldrig.

Detta drunknade nästan i sorlet från en mängd ystra flickröster och ljudet av snabba springande och hoppande fötter.

Så stod Ester där plötsligt mitt i klungan, samtidigt med att den ytterligare förökades av flickor, som efter henne kommo så gott som tumlande utför den branta, smala och höga trappan med dess inte allt för paranta men dock ljuddämpande trasmatta.

Alla trängdes de genom en ganska trång dörröppning. Och så befann man sig i en stor sal med långa bänkar ordnade i rad efter varandra och alla utan ryggstöd, men med mycket nött brun målning.

Vid kortväggen längst till vänster tronade på ett högt podium en kateder i smutsvit lackering och till vänster om denna en liten kammarrögel.

Ena långsidan av denna sal bestod nästan uteslutande av fönster med utsikt åt den lummiga trädgården, vars lövverk gav salen skugga i dock nästan för hög grad, så det blev ganska dunkelt därinne.

Ester fördes av Sigyn till den bortersta bänken, vilket hon var tacksam för så att hon ej genast kunde bli allt för mycket utsatt för de övriga flickornas nyfikna blickar. Det räckte med de många huvuden, som ännu vände sig mot henne — medan på den

främsta bänken syntes de båda lärarinnorna, som hon redan kvällen förut gjort bekantskap med samt ännu ett par till — båda liksom »Myran» ännu helt unga.

Vid orgeln satt en av flickorna och fingrade helt lätt på tangenterna och vände på bladen i en korallnotbok. Hon såg narig och tård ut. På henne tycktes vår- och sommarsol inte ha tagit något alls. Men alla de andra voro starkt brynta, vilket, med deras blommiga och färgglada sommardräkter, gav något sydländskt över det hela, så mycket mer som alla på när ett par undantag voro brunetter och svarthåriga. Ingen var så guldhårig som Ester, men ingen heller så vasst rödhårig som Sigyn, ett par dock ganska rödblonda.

Ett överslag gav Ester det sammanlagda flickantalet till aderton eller tjugo, således en ganska respektabel samling flickor, som antagligen på ett eller annat sätt dabbat sig i respektive skolor. Men utom den vid orgeln var det därför ingen, som på minsta sätt tycktes taga malören tragiskt. De sågo alla fullt belättna ut under livligt tisslande med varandra och som om för dem livet inte mött med några motgångar alls. Ett par av dem smygpluggade med sina böcker på knäna — det hela allt nog en flickklass som många andra, bara att den nu förts ut på landet och under ett sommarlov, som de andra, vilka den gångna terminen skött sig bättre, kunde njuta av i full frihet.

Ester drog vid denna tanke en tung suck. Och just då visade sig pensionatets överhetsperson — skol- och pensionatsföreståndarinnan.

Visserligen bar hon inte sorgflor och spetskrage. Men svartklädd var hon — naturligtvis! För att kallas »Abbedissa» var hon väl korpulent och hade

lagt bra på hullet. Ålder över livets meridian. Dragen som hos en prost, som fått sig ett fett pastorat. Blicken stålgrå och skarp tycktes kunna titta rätt igenom den hon betraktade. De ringlösa händerna voro lika bleka som hennes runda kinder, och när hon slog sig ned i den stora karmstolen gjorde hon det med både kraft och poängterad maktställning, samtidigt som hon överflög församlingen med en forskande blick och hälsade med djup altröst:

— God morgon, kamrater! . . . God morgon, flickor.

Orgeln började tona, men hes och föga välljudande. Alla reste sig för att taga upp morgonpsalmen, som alla tycktes kunna utantill.

Ester gjorde som de andra och efter gammal skolvana. Varpå den liturgiska avdelningen utan att klicka sköttes av »Abbedissan» och avslutades med ännu en psalmvers.

Så hördes »Abbedissan» ånyo:

— Alla ä' närvarande, ser jag. Även Sigyn för ovanlighetens skull . . . Och där ha vi vår nykomling. — Stanna kvar du härinne, medan de andra gå ut, så få vi ostörda språkas vid.

Ester kände, hur bänken började gunga under henne, medan hon åter blev föremål för alla de andras prövande och kritiserande blickar.

Hon var inte rädd, men det kändes obehagligt, att sålunda fixeras från alla håll som vore hon en kuriositet, från huvudet och så långt ned man kunde se henne där hon satt kvar på bänken.

Men lärarinnorna hade alla utom »Abbedissan» redan försvunnit genom en dörröppning bredvid orgeln och till ett annat rum. Så från dem hade ännu ingen mönstring skett mer än vad hon blivit beskådad kvällen förut av »Myran» och »Sjöjungfrun».

— Skynda på! . . . Skynda på! . . . hördes rösten från katedern med stigande kraft. — Ester får ni bekanta er med sedan. — In med er i klassrummen. Vi ä' redan försenade fem minuter med första lektionen. — Skynda på!

Och så blev salen äntligen tömd, och Ester allena med föreståndarinnan, fröken Erna Miltéus av gammal lärare- och prästsläkt.

Formaliteterna inskränkte sig till granskning av Esters senaste terminsbetyg. Inte en min förrädde, vad föreståndarinnan fått för mening om värdet av dessa, men hennes röst lät vänlig då hon sade:

— Det här skall nog gå bra. Ester kommer i högsta provklassen, där det finns ett par, som ska upp i fjärde ringen. Men inte blir det att ligga på latsidan. — Ester får noga akta på mina föreskrifter, som gälla er alla här på pensionatet. Lektionerna pågå med raster och lunchtimme från halv nio till tre . . . Sedan få ni sköta er själva efter givna instruktioner, som noga skola följas. I regeln ges nattsignal klockan tio på kvällen, med undantag att det kan bli någon timme senare. Klockan halv sju ska ni vara uppe. Att utan giltiga orsaker stiga upp tidigare och utan mitt medgivande är inte önskvärt, men kan medgivas efter anmälan. — Och så välkommen, min unge vän! Få nu se, att Ester sköter sig bra.

Just som Ester svarade med en nigning — och nästan med gråten i halsen, kom tillägget:

— Gå nu in till husförestånderskan, fru Berggren, så får Ester vidare besked.

Fröken Miltéus seglade högtidligt in i sidorummet och försvann, medan Ester stod kvar som hon rakt inte kunde annat.

Det var något alldeles ohyggligt!

Varför hade hon inte pluggat i stället allt vad hon förmått medan det ännu var tid?

Hon hade sannerligen rätt, styvmodern. Det hade blivit alldeles för mycket med sportandet. Och så hade detta förfärliga kommit, som en uppercut, ja, en knockout på hela sommarglädjen. Man kunde rakt bli alldeles snurrig för mindre. Ja, hemskt snurrig.

Så hör hon en röst:

— Nå hur går det? Jag har inte tid att vänta.

Ester vänder sig och ser i dörren till hallen, där man kommit in i salen, en lång mager och vass kvinnlig varelse med grått hår, som spritar fram under den vita bindmössan. Hon var för övrigt klädd i en blå smalrandig bomullsklänning utan ärmor, full arbetsdress, men i övrigt verkar hon mest som en uttjänad sjuksyster.

— Förlåt! . . . Är det fru Berggren, husförestånd . . .

— Det måtte väl synas . . . Men vi ha nu fullt schå med frukosten ska' jag säga lilla nåden, som kanske . . . Ä' hon van att servera? Det kan bli hennes vecka nu efter som det skiftar varje torsdag . . . och det vill jag säga henne på förhand — det som hon slår sönder av servisen, får hon ersätta. Så något hams vill jag inte veta av.

Nu var verkligen måttet rågat. Det fick bära eller brista. Men nu kunde det sannerligen vara nog.

Utän att flytta sig ur fläcken sade Ester rakt på sak och som det föll sig, men skenbart lugn och behärskat:

— Måste bestämt vara ett misstag . . . Jag har inte alls kommit hit som platssökande i hushållet.

Fru Berggren hoppade till som hade hon fått en kalldusch över sitt skinnklädda skelett. Hon öpp-

nade och stängde gång på gång det oklanderliga lösgarnityret bakom sina tunna läppar, men släppte ännu inte fram ytterligare ett ord. Men så kom plötsligt med full styrka och obromsad fart:

— *Misstag?* . . . Nej, pass vackert! . . . Såna begås inte på det här pensionatet, som jag förestått nu hela sex somrar. — Eller vet hon inte, att det är jag, som förestår hushållskursen och att den ingår här i varje elevs uppfostran som i alla andra bättre flickskolor med anseende. — Så de kan lilla näden me' lugn skriva upp . . . Håå jaja mina stackars nerver! Vad få de inte allt pröva på. — En sådan ungdom! Tror kanske att hela livet är bara en dans — en negerjazz eller en så'n där foxtoking, di kallar't. Nej, mitt lilla polerade sockergryn. Så är det i alla fall inte på flickpensionatet *Solhaga* . . . Hon ska' både servera och skala potatis och skura knivar och allt annat, som hör ett bättre hushåll till. Ty människan lever inte bara på bokvetande och piano-klink utan ännu mer på det, som hör till köket . . . Så ära vare glad! . . . Nog var det en välsignad sak, då man införde skolornas hushållskurser. Ty det är dom, som sätter stil på långt fräsigare dansdockor än hon i alla fall synes mig vara och som jag hört barn av fina föräldrar. Och så var det med den saken. — Gå nu efter ett av sina hushållsförkläden, som hon ska ha med sig . . .

— Men . . . Men lektionen? stammare Ester plötsligt alldeles paff.

— Lektionen? . . . Ja, visst ja! . . . Kom in i lunchrasten, men i god tid. Ty med serveringen börjar hon på samma gång som Malla Ekstrand, en mycket händig flicka förresten och som hon kan lära sig en hel del av hur det skall gå till. Och glöm nu inte vad jag har sagt så jag slipper anmäla henne för fröken

Miltéus med det samma. För invärtes är jag nog snällare än det kan se ut på ytan.

En knick på det långsmala huvudet och så ut igen. Ester satte sig på närmaste bänk.

Hon försökte samla sina tankar, som åter började gå runt.

Vart hade nu all hennes förutfattade beslutsamhet tagit vägen?

Hur skulle hon nu göra? —

Vända om hem igen med närmaste båt och finna våningen sannolikt tom? Och hur skulle det gå med maten och allt det andra?

Men värst av allt . . . Hennes handpenningar kunde på det sättet inte räcka nämnvärt länge, och inte ville hon heller genera sig och familjen med att låna och ta på kredit — om det ens skulle lyckas.

Hon satt helt enkelt fast där hon satt. Men aldrig hade hon kunnat tänka sig, att det skulle bli på detta förskräckliga sätt redan från början. Något alldeles olika mot vad hon var van vid — även då styvmodern visade sig som värst.

— Tänk om pappa visste, suckade hon. — Jag tycker mig se honom, han, som alltid vill mig så väl och som ger mig allt, vad jag kan önska — nästan ständigt och är så kul och flott och skriver så vackra uppsatser — fast »Ugglan» förstås inte alls begriper sig på poesi och vörstämningar i naturens sköte — och inte jag heller så bra som han . . . Så nog borde han ha blivit skald — fast det kan man visst inte försörja en familj på — men härligt och bussigt måste det vara — om man bara inte blir allt för hungrig och behöver så mycket som jag. — Så hur man vänder sig är det alltid lika galet och . . .

— Ester: . . . Vad sitter du här för? Lektionen är i full gång.

Det var hennes rumskamrat, som kom inrusande och fortsatte:

— »Myran» trodde, att du gått upp igen på kam-maren. — Vi ha ju tyska nu. Kila upp och tag med dig böckerna. — Har du fått pippi? — Hur klarade du dig med »Abbedissan». Vi ha »Sjöjungfrun» nästa timme efter rasten. Du ser ut som du skulle fått en igelkott i vrångstrupen.

Där sa' den lustiga och munviga Sigyn ett ord. Sannerligen var det inte som en igelkott, som satt där och stack . . . Endast med möda fick hon fram i det hon reste sig:

— Kommer! . . . Men vänta här och visa mig vä-gen, då jag fått med mig böckerna.

— Tag med dig litet k o l a också eller chokladpra-liner, som är min förtjusning näst läcker tjong på gräddor och vaniljstrutar och . . .

Ester var redan uppe i trappan, men efter sig hörde hon »Rödluvan» ropa med full hals så det nog kunde höras över hela huset och bli till en väldig rannsakan:

— Tag med dig allt vad du har! . . .

Mycket riktigt en dörr öppnades däruppe i den långa gången och »Sjöjungfrun» visade sig samt utbrast:

— Är det Ester, som skriker på det där sättet?

Utän att förråda sin bråkiga kamrat svarade Es-ter:

— Förlåt, jag skulle bara hämta mina böcker.

— Men det behöver Ester väl inte g a s t a för och störa hela huset. Sådana där vanor får hon lägga bort.

Ester teg och tog emot — oskyldig! Men nog skulle Sigyn få sig en duvning för det behövde hon verkligen så snart som möjligt. Nog skulle hon sätta sig i respekt hos d e t trollet.

I trappan stod »Sjöjungfrun» kvar och väntade samt fortsatte då Ester kom:

— Under skolans lektioner ska här vara så tyst som då en mygga slickar sig om mun. Då är det bara vi lärarinnor, som ha ordet och ni som svarar — om ni kan . . . Hur har Ester det ställt med matematiken?

— Lilla a.

— Gott — då slipper Ester mig. Men i biologien?

— Lilla b ?.

— Jaså b-fråga. — Då träffas vi nog i alla fall. Och kom nu ihåg vad jag sagt till om för det där gastandet. Och skynda på, för hennes lektion är snart slut. Det var ju bc i tyskan? Men den har hon för fröken Alm, så det blir hennes sak.

Det blev »Sjöjungfrun», som visade Ester till lekationsrummet. »Rödluvan» hade försvunnit utan goster, och bra var det — ty inget i den vägen hade Ester tagit med sig ned.

Det var åtta elever i det klassrum där Ester nu trädde in för första gågen.

Vid ett skrivbord satt »Myran» och gick igenom en tysk skrivning med en av flickorna. Hon läste högt upp varje sats punkt för punkt och förklarade de av eleven gjorda felen, som voro ganska rikliga. Då och då kastade hon fram en fråga till någon av de andra i gruppen och ville veta, vari det upplästa felet bestod. Sedan tog hon en annan och plötsligt även Ester, mot vilken nu allas blickar riktade sig.

Slumpen ville, att Ester klarade sig bra. Hon hade själv skrivit samma bit förut i sin egen skola. Det var ett ganska kinkigt ställe med konjunktiv och kitsliga prepositioner i en som vanligt tillkrystat tysk anekdot.

— Bra! sade »Myran» belåten. Det där börjar ju mycket lovande och vi ska hoppas . . .

— Fröken! . . . Fröken! . . . hördes Sigyn avbryta . . . Nu är den ilskna Kastor efter hönsen igen. I går bet han ihjäl »Drottningen av Saba».

Allmän nyfiken resning och rusning till fönstren. Lektionen var slut. Hunden hade räddat tio minuter.

Alla rusade ut.

VII.

FOXTROTT PÅ BLEKA ALLVARET.

Där ute på gården hördes ett vilt skall.

Det kom från någon plats längre bort och överröstades nästan av ett mångstämmigt skrämt kacklande och en tupps vilda struptoner.

Vad som var å färde, var ju inte att taga fel på, även om »Rödluvan» inte redan givit nöjaktig förklaring.

Det var raststunden mellan de båda första lektionerna, och skolans alla elever rusade ut att taga del av det lockande skådespelet. Men inte bara flickorna, utan även lärarinnorna utom »Abbedissan». Och så som en dödens magra ängel, fru Berggren, beväpnad med en stor kvast, som hon vilt svängande rusade bort med och ropade:

— Hitåt! . . . Hitåt! . . . I går vår bästa ligghöna,

och i dag . . . Men nu kan det vara nog . . . Hitåt varenda en! Här gäller det något . . .

Fru Berggren även utan kvast såg inte god ut att tagas med då hon var på det humöret. Ropande i munnen på varandra följde henne den ungdomliga skaran — inte precis en Blenda mot danskarna, men nära på . . . sett med hönsögon.

Tåget gick med rasande fart och brinnande nit mot fronten. Där skulle fienden få så han aktade sig att komma igen — ja, kanske förintas. Ty nu var fru Berggren i de rätta tagen och minst av allt skulle hon denna gång ge pardon.

— En så'n l y m m e l! . . . En så'n b a n d i t och hönsfrossare! skrånade hon med full hals . . . Och vi, som ändå inte ha ägg, så det räcker till på långt när utan måste ta' r u t t n a från sta'n! — Men här ska bli annat.

Ester hade ryckt upp sig.

Denna sida av skolliv var något nytt, och hon var snart i full bredd med fru Berggren, som redan började sacka av i farten om också inte i den brinnande hämndlusten.

— Se där ä' den ohängda finsmakaren! . . . Pass på innan han får upp grinden . . .

Ester såg genast, att det var en stor gordonsetter, som stod där och kravsade utan att låta sig störas av de anryckandes krigsrop.

Fast fru Berggren själv kom med kvasten — flydde han inte ändå utan morrade ilsket och visade tänder.

Fru Berggren började vackla i sin iver, och en av flickorna tjöt:

— Akta sig frun! . . . Han kan hugga och man kan få rabis av hundbett om det så blir i bena eller hän-

derna. I strupen blir det bleka döden på ett enda ögonblick.

— Skrik flickor! . . . Skrik, medan jag klappar till'en, pep fru Berggren utan att flytta en fot vidare . . . Den, som klämmer honom, ger jag en hel lagg av mina finaste gräddvåfflor.

Frestelsen var »hemskt» lockande. Vanligen serverades endast två vofflor på skummjök med en tunn aning strösocker.

Men den hotande faran att få rabis var nu större än begäret efter gräddvofflor. Och så blev det alldeles tyst? Det var visst ingen, som på en stund orkade med krigsropet, och fru Berggren gick tydligen för sig själv igenom en säkert mycket invecklad anfallsplan.

Hunden intog en avvaktande hållning. — Men när nu också pensionatets faktotum och all roundman, gamla Klang, som tidigare varit regementsmusikant, ryckte an, då hördes hunden ge hals igen och skällde som hade han blivit ställd där på vakt i stället för att vara en ertappad ligghönsmördare.

— Nå, Klang, hur ska vi göra? hördes fru Berggren. — Kanske det är bäst att han tar kvasten.

— En bössa vore bättre och säkrare. Om jag skulle gå . . .

— Nu går han ingenstans! Här har han kvasten! Den måste väl vara bra nog mot en hund. Eller kanske han tror, att det är en björn eller en tiger? Klappa till honom så han far upp i tallen där . . . Han vet vad han skall få, för man har väl motbok.

— Mja . . . Mja . . . Visserligen de' och tack för bjudet . . . Men si nu ä' de' verkligen som så, att jag i morse stukade vänstra — nej, högra tummen då jag skulle dra' på »smällan» nere i båten och . . .

— Han är en riktig mjäker, det är va' han ä'. Att tveka då döden ruvar över kanske varenda höna och kycklingarna med.

Det var nu som Ester ryckte upp i yttersta linjen.

Med ett raskt grepp fick hon fatt i kvastskäftet och utan att blinka ryckte hon an som en medeltida valkyria med sin lans. Fattades bara rustningen och hästen.

Hunden reste sig till parad och hugg.

Tänderna lyste mellan de djupa och hotande morningarna.

Så gjorde han ett tvärkast. — Ester likadant — och nästa minut blev det en vild dans kring trädet, som fru Berggren ville så gärna ha »odjuret» uppkastat i.

Det var på sätt och vis som i Pelle Molins »En dans med döden medan mor väntar». Men här var det många, som väntade fast mest unga flickor i stället, utom fru Berggren, som var barnlös änka — och gubben Klang, f. d. regementsmusikanten, som försiktigt makade sig längre bort.

En sådan foxtrot i bokstavlig mening hade ingen av de andlösa åskådarinnorna sett förr. Ester var minst lika snabb som den uppretade hunden, och »trotten» gick så tovornera yrde kring tallens rotfäste.

Och så hände det . . .

I en mästerligt gjord tvärvändning fick Ester kvastkäppen rakt ned i den folkilskna hundens hals. En bättre fullträff kunde hon inte fått.

I skäftet fick han bita bäst han ville. Men tydligen smakade det varkens höns eller kramsfågel. Han ville sacka, men Ester bara sköt på med skäftet och ropade gång på gång:

— Hit med ett ämbar vatten och slå över honom, så skall han få ett avskedsnyp till efterrätt.

Vatten och ämbar fanns åt hönorna.

Fru Berggren fattade åter mod och fick upp full ånga.

Medan Ester allt fortfarande sköt på med skaftet i den redan tydligen medtagna hundens hals, kom kallduschen från fru Berggren. Skaftet drogs samtidigt ut ur det svidande gapet och i samma stund föll det med kraft över hundens rygg.

Han vacklade och tjöt till — och som en pil satte han därpå åtskilligt avkyld av utåt ägorna, medan fru Berggren profetiskt förkunnade:

— Serveringen slipper fröken Ester den här veckan, men gräddvåfflorna ska hon få. En raskare tös har jag sannerligen aldrig ens kunnat tänka mig . . . Hon är nästan som jag själv var i mina unga dagar . . . Hååå jaja . . . Den elaka rematismen, som kan ta käl på en elefant. Tack ska Ester i alla falla ha.

Återtåget blev jubel.

Ester hade blivit ett huvud högre än alla de andra. Till och med »Sjöjungfrun», som bevittnade den fina kvaststöten, fann lämpligt att säga:

— Det där var skarpare, än då jag första gången körde från tornet och tog magistern med krans av prinsen. Men man var ung på den tiden — den härliga seminarietiden, som aldrig kommer igen. — Gratulerar!

»Myran» sade ingenting, men tryckte Esters hand. Samma gjorde de bägge andra lärarinnorna och lovade framföra fallet till föreståndarinnan.

Det gällde visserligen inte kurserna förstas. Men en kvinna med ruter i är alltid bättre än en som är förläst.

Ja, det sa' de' verkligen.

Sannerligen var livet inte ännu värt att leva.

Ester hade inte känt sig så översvallande glad på länge.

I går en stackars drumlig pojke och i dag kanske en hel kull fina höns — all jämförelse för övrigt utesluten.

För en karl är väl ändå en karl, om också ännu bara en pojkbysing. Medan en höna i bästa fall inte kan bli något annat än på sin höjd en god värphöna, för att i sinom tid försvinna som en mer eller mindre mör stekhöna eller kanske som ragu på höns. Men det kan inte ens en karl — om inte möjligen hos kannibalerna i Kannibalien.

Detta spännande mellanspel hade slukat en hel lektion. Det var ingen som grät åt detta, inte ens »Sjöjungfrun» med sina stolta segerminnen från gångna seminarietider.

I stället skulle lunchen komma, och det fanns de, som trodde, att det denna segerns jubeldag skulle bli något extra.

Men p a n n k a k a blev det av alltihop — bokstavligen! Plus vispad surmjölk! Som kanske kunde behövas för att få ned pannkakorna, som blivit väl sega och den sura lingonsylten, som skulle vara så hälsosam i värmen, inte gjorde dem mörare.

— Ja, så går det till h ä r, viskade »Rödluvan» så att nog fler kunde höra henne. Samt tillade den gamla vitsen: Men pannkakan föder liksom elefanter levande ungar.

— Sigyn skall hålla sig tyst vid bordet, hördes »Sjöjungfrun», som där hade måltidsvakten. — Alla klagomål skola förresten skriftligen göras hos direktionen, och sina kviekheter kan hon smörja sig själv med.

Så det fick hon.

Stämningen var i alla fall glad.

Det hade kommit ett nytt inslag i kamratkretsen tack vare Ester — en pigg tös, hur hon annars än kunde vara på huvudets vägnar — och visst inte så dum där heller som hon ju redan visat i tyskan.

Lektionerna, som följde på lunchen, gingo med en viss kläm.

Biologien slapp man denna dag. Matematiken blev värst, men i engelskan berättade »Myran» en lustig historia på grundspråket.

Det var något om en kokett flicka, som skulle pudra sig, men i stället och i hastigheten smorde in sig med något så hon kom ned till middagen svart som en neger! Den elektriska lampan i hennes kammar hade gått sönder. En svartsjuk kamrat hade — med kännedom om den koketta väninnans vanor — bytt ut hennes puder mot en burk k i m r ö k!

— Där fick du, Rosa Dahlbom, snärtade »Rödluvan», som kände sina pappenheimare. — Akta dig hemskt noga om du skulle bli olyckligt förälskad. För det är kanske inte alltid bara p u d e r du svänger dig med för att inte se ut som en kokt kräfta.

Blicken hon fick av den väl fylliga och högröda kamraten ska' vi inte söka beskriva. Men »Rödluvan», den lilla giftblåsan, tålde mer än så.

Och så tog den första pluggdagen för Ester på Solhaga slut. Den hade varit nog så provande. Nu skulle man ned till badhuset att löga sig i saltan väg. Före middagen, som äts först klockan fem, hade man i samlad trupp handarbete för fröken Kronstrand, som var expert på alla slags textilier och fått pris av Licism.

Men handarbeten var just inte Esters favoriter.

Sy kunde hon förstås till enklare husbehov — klippa till en rak klänning och lägga upp ett enklare broderi efter mönster. Men stoppning var hennes fasa.

Det var först under badtimmen, som Ester stiftade något närmare bekantskap med flertalet av de andra eleverna på Solhaga. Det blev Sigyn, som visserligen inte formaliter presenterade, men sade vad var och en hette — och inom parentes även gick för — enligt hennes egen synvinkel.

Alla tycktes de vara ur de borgerliga klasserna och flera buro kända namn inom finans- och industri-samt övrig handelsvärld. En flickas far var känd läkare, men den, som på Ester slog an mest var Elvine Stange, vilkens far var en bekant sjukgymnast. — Hon själv född under föräldrarnas vistelse i Paris, talade franska flytande och fick hjälpa till med rät-tandet av de franska skrivövningarna — men slapp för den skull allt sysslande i köket, som hon likt många nutida flickor, och inte minst Ester, av-skydde.

Elvine Stange, som själv skulle bli sjukgymnast, hade kört i matematik och tyska som hon med fransk medkänsla föraktade och sade vara ett språk för gro-dor! Detta stack inte alls Ester, som själv inte heller njöt något vidare av de tjocka och många sche-ljuden. Franska talade hennes styvmor mycket bra, och i hemmet hade hon fått talrika övningar av hen-ne och tagit dem gärna.

Ingenting var naturligare, än att Elvine och Ester började så smått pralera. Men då de sågo, att detta togs upp illa av flera utav de andra, beslöto de sig för att inte byta tankar på det språket annat än då de voro på tu man hand.

Vad som under badet väckte en annan avund var,

att Ester inte alls kröp ned i sumpen och därifrån simmade ut en bit som flertalet, utan i sin baddräkt körde rakt på huvudet från bryggan!

Elvine gjorde likadant och så naturligtvis Sigyn, som sagt sig vara väldigt styv på polo — men dessvärre inte hade med sig någon boll.

— Om vi skulle sala till en? sade Ester.

— Det är jag med på! sade Elvine. — Och så skulle vi allt träna upp oss litet i stafettlöpning om kvällarna. Är det någon av er, som varit eller ännu är scout?

— Jag, sade Ester.

— Härligt! Då ska vi snart med de andra ha camping. — Vi ä ju lediga om söndagarna sedan vi hållit bönestunden.

— Våldans kul! skrek Sigyn och svängde sin röda hårstubb så det riktigt gnistrade om den. — Jag skulle också bli scout i skolan, men . . .

Där stannade hon. Man fick inte veta varför. Och ingen frågade. Ty en riktig scoutflicka får inte vara nyfiken annat än på det, som hör till hennes ordningsregler enligt de fastställda reglementena. — Vilket nog skulle vara Pelle Bas för kanske flertalet flickor. Och skydda dem från många obehagligheter.

Att Ester i den glada kretsen gärna tog emot en utmaning i kappsim låg i sakens natur. Hur skulle hon kunnat göra annat, då hon ju kanske riskerat ett helt läsår för att i simning på rygg sätta skolrekord?

Det var den tydligen rätt koketta Rosa Dahlbom, som »Rödluvan» givit en liten gliring med anledning av den där engelska anekdoten, vilken kom med utmaningen, som svar på Esters fina dykning från

bryggan. Hon ansåg sig själv vara mycket styv simmerska och överträffade i alla fall alla de andra kamraterna därute på Solhaga, då de vågat sig på en tävlan.

Det var inte utan att hon avundades Ester för hennes stora glorie i nappataget med den ilska fyrbenta hönstjuven. Själv ville hon hälst i åtskilligt flyta ovanpå — bara det inte blev fråga om plugg, för då sackade hon ohjälpligt efter.

Men nu hade hon fått en chans. Dagen skulle sluta med att man talade om henne i stället.

— Är du klar, Ester?

— Come along!

— Vi hoppa i på samma gång — men inte på huv'et.

— Varför det då? sade Ester, undrande.

— Jag bobbade mig i morse och champonerade.

— Så synd! . . . Härute? . . .

— Hon ska visst smyga sig bort på dans i övermorgon kväll, stack »Rödluvan» in. — Då ä' det lördag, och vakten litet slö efter hela veckan.

— Tig du, din röda grisborste! . . . Ska vi eller ska vi inte, Ester — fast på fötterna? Nej, vänta, då blir jag ju i alla fall våt om håret. Så jag simmar ut från sumpen. Dyk du bäst du vill. — Men simningen börja vi på samma gång då jag ropar tre!

— All right!

Rosa gick mycket försiktigt ut i vattnet från badsumplucken, samtidigt med att Ester kom upp efter en dykning från bryggan.

Rosa stoltserade i grann pyjamas! Esters baddräkt var mycket enklare. Men redan efter några sekunder, sedan Rosa räknat till tre, och de flöto vid sidan av varandra, märkte Ester, att den utmanande

skulle bli efter till målet, som var en skötvake ungefär mitt i viken.

Rosa hade till sin obeskvivliga harm redan klart för sig detta och hördes ropa så att alla skulle höra det på bryggan:

— Jag har för tung baddräkt, och hon nästan ingen alls.

— Tag av dig den då, sade Ester.

— Är du galen! Tänk om någon karl skulle komma, och så kan den ju inte annat än sjunka.

— Då byter vi, sade Ester. — Det kan vi göra medan vi trampa vatten eller simma på rygg.

— Aj! — Jag får sendrag, blev svaret. — Kom ut flickor med roddbåten.

Men då hade Ester redan fått ett bra grepp om henne och nästan med motorbåtsfart förde hon Rosa i land, medan de andra flickorna hurrade som förut efter den livsfarliga foxtroten.

— Bluff! Skrek »Rödluvan». — Hon har inte fått mer sendrag än en gammal galosch . . . Hon såg, att hon skulle gå ut! . . . Heja Ester! Hurra flickor!

Och det blev både hej och hurr så det rungade över viken, medan Ester drog upp sendragerskan på det torra, där Rosa satte sig att gnida och frotera ena benet med all kraft under det att hon jämrade vred sig i de mest kuriösa ställningar.

— Akta skinnet! ropade Sigyn. — Går det hål syns det genom dina tunna silkesrör. Och då får du bara tråkigt på balen också om lördag kväll.

Då blev det annan fart i Rosa. Hon flög upp som stungen av en orm och ropade:

— Ditt lilla ofriserade o djur! . . . Gjorde jag rätt, så . . .

— Vad då? — Kilade hem?

Just det gjorde Rosa som hon gick och stod i sin sura pyjamas.

Nu var krampen tydligen alldeles borta eller sen-
draget vad det skulle vara. För fortare gick det, än
då hon skulle simma i kapp med Ester.

Själv var Ester inte alls belåten med denna ut-
gång.

Hon kände sitt kön och visste, att där hade hon
fått en fiende kanske för hela livet . . .

Men ändå var det inte hon som utmanat . . .

— — —

På hemvägen från bryggan — en bedårande vac-
ker skogkantad väg bakom vars stammar åt väster-
led solen redan dalade och tände starka bloss mellan
grenarna — diskuterade hon saken närmare med sin
nyförvärvade väninna, Elvine Stange.

Hon fick höra, att Elvine och Rosa voro klasskam-
rater i en stadens största flickskola. Rosa kunde
vara mycket inställsam, där hon fann fördel av att
vara det. Men annars var det nog klokast, att man
aktade sig för henne. Gällde det inte studierna och
läxorna och skrivningarna, blev ett nederlag för hen-
ne en personlig skymf, och där hon kunde förstod hon
också att passa tillfället att hämnas.

— Nå, gärna för mig, sade Ester. Inte skall jag
gå henne i vägen.

— Men klokast gör du i alla fall att se upp.

— Se upp, ja! . . . hördes »Rödluvans» röst bakom
dem . . . Det är just vad jag har gjort det. Annars
hade jag inte fått med mig det här.

Hon visade en tjock bunt brev och dito tidningar.

— Åh, ångbåten, sade Elvine . . . Så dumt, att
vi inte väntade på den.

— Instämmer! . . . Det mesta man gör är dumheter, sade »Rödluvan», fast aldrig jag.

— Är det något brev till mig?

— Vi ska se, sade Sigyn . . . Ja, sannerligen! . . . Här.

— Förtjusande! . . . Tusen tack, ditt lilla troll.

— Och här ett par åt dig också, Ester. — Men stackars jag, som ingen fästman har, blev utan. — Är det något särskilt vackert dom säger er, så sjung ut bara. Delad glädje är dubbel glädje, kanske kärleken också.

— Ja . . . Du har rätt . . . Men den kan bara delas av två och tiger — för alla andra.

— Jo, du är god, Elvine! Om jag vore kär skulle jag skrika ut det för hela världen. Så du är riktigt rusligt egoistisk, men får nu bjuda på litet konfekt i stället . . . För något skall väl jag ha som blev utan.

I detta lilla ordbyte teg Ester.

Hon hade fått fullt upp att göra med att läsa utanskrifterna på sina båda brev — båda lika oväntade.

Ett var tydligen från hennes kära »Sussan», men mätte det bara inte innehålla någon förändring i deras utstakade gemensamma sommarkampanj. Visserligen hade hon nu Elvine Stange. Men inte kunde denna i alla fall ersätta »Sussan».

Detta brev stoppade hon ned i väskan, som blivit nästan genomblött av den sura baddräkten. Hon skulle läsa det med riktig andakt och som hon ännu hoppades med stigande glädje, bara hon kom upp på sin kammare igen. Och fick vara en stund i fred. — Ja, till och med riskera att läsa det vid sin elektriska ficklampa, sedan man lagt sig där i huset och allt blivit stilla och — »Rödluvan» somnat.

Men varifrån kom det andra brevet?

Utanskriften var maskinskriven, så den sade rakt ingenting alls om avsändaren.

Inte så underligt att Ester blev åtskilligt inbunden och att hon tyst drack sitt kvällsté med de andra och skyndade upp.

VIII.

EN HOTANDE KATASTROF.

Nyfiken som »Rödluvan» alltid var, hade Ester knappt dragit igen dörren om sig förr än rumskamraten kom efter, fast hon sagt, att hon skulle sitta uppe en stund med en annan av flickorna, som hon läste engelska tillsammans med.

Ester, som hade hoppats, att få åtminstone en tio minuter på sig i lugn och ro, blev besviken på den saken och ångrade, att hon i stället inte sökt upp någon plats i parken. Denna var en kvarleva från godsets stormaktstid före Karl XI — som med sin reduktion kom många av de privata stordomänerna att om inte alldeles försvinna, så bli betydligt utan tidigare ömsint vård.

Parken kring Solhagapensionatet var visserligen inte, vad den varit i forna dagar och då säkert ännu ingen tanke på att i denna del av slottsområdet skulle komma till stånd ett sommarpensionat för flickor,

som i sina respektive stadsskolor blivit på efterkälken.

Men som denna park nu var inbjöd den till stor vederkvickelse och till vad som nog var ännu mer kärkommet, till en förtroligare samvaro på tu man hand, då man hade sådana meddelanden att göra varandra, som man ej ville yppa inom pensionatets väggar.

Det var allt nog så, att dessa voro åtskilligt lyhörda, ja, många av flickorna menade, att därinne vågade de knappt viska utan att någon obehörig snappade upp det som inte alls var ämnat åt tredje person. — Innan man visste ordet av kunde sedan »hela skolan» vara underkunnig om den mer eller mindre viktiga »hemligheten», och skvallret vara i full gång.

När man känner den kvinnliga nyfikenhetens törst efter nyheter kanske allt sedan världens skapelse, kan man ju lätt förstå, att flickorna på Solhagapensionatet snart aktade sig att i sina respektive delade rum prata bredvid munnen, om de inte absolut ville ha fram det även till andra än den de talade med.

Här var det visserligen och beträffande Ester inte alls meningen, att meddela sig med någon annan därinne på kammaren. Det var i stället bara fråga om att i lugn och ro få läsa ett par brev. Men som just brev visst äro det, som för nyfikna kvinnor är det m e s t lockande, gällde det nu för henne — och som hon instinktivt kände det — att inte ens visa, att hon höll på med brevläsning. Varför hon också så fort »Rödluan» — den visst alltid allestädes närvarande Sigyn Bränner — rusade in, fick undan det brevet, som hon redan antagit vara från Susanne Dalstrand och befarade vara en ödesdiger ändring i kanske hela det program, som mellan dem för dessa sommarmånader blivit uppgjort.

Resultatet blev att brevet i fråga gled ned igen till det andra och rent av mystiska, som försvunnit genom bröstöppningen i hennes blus, ja, till och med under linnet.

— Ester! ropade Sigyn andfådd . . . Har du hört så förskräckligt? Vi få läsa två timmar till i morgon i stället för den där tiden vi förlorade i dag för din skull.

— Hur menar du? — M i n skull? . . .

— Ja, för att du klädde hundrackarn . . . Det är »Abbedissan», som bestämt den saken. Och nu är varenda en ursinnig på dig bland flickorna, som just då ville ha tid att ordna sig till dansen.

— Och det skulle jag vara orsak till?

— Naturligtvis! . . . Hela timmen gick ju bort och mer till. Och »Abbedissan» tål aldrig något slarv.

— Men jag förstår inte ändå . . . varför skulle jag? . . .

— Vänta ska du få höra, men tag det med väldans ro — det är Rosa, som ställt till alltsammans.

— Rosa?

— Ja, just hon! Naturligtvis har hon, som vanligt pallrat något för »Abbedissan» och vänt det så, att hela tillställningen med det där med hundrackarn och hönsen — ja, er foxtrot — var ett påhitt av dig för att du skulle få lysa med din duktighet.

— Nej, nu blir jag alldeles paff . . . Det var ju fru Berggren, som bad mig . . . ja, det vill säga inte direkt, men då hon själv inte kunde som hon ville. — Och så var det ju ni alla andra, som rusade dit med henne alldeles som jag, då du ropade till, och fru Berggren kom skrikande.

— Stämmer precis. Men Rosa har nog målat ut sa-

ken på annat sätt, som för »Abbedissan» låter mer trovärdigt, då hon säkert inte alls kan få i sig, att fru Berggren låter skrämman sig av vad det än vara må. Och nu ska vi alla för din skull få vårt straff och sitta kanske med något segt jobb, ja, kanske ända till sex och utan mat till dess på när den usla lunchen. — Vad säger du om den i dag? — Och så får du mot dig både flickorna och lärarinnorna, i alla fall dem, som liksom vi få sitta på övertid.

Orden kommo som en brusande ström, medan Siggyns vattblå ögon under de knappt synliga vitgula ögonhåren och dito ögonbrynen sköto nålvassa blixtar.

Hon var tydligen mycket upprörd lika mycket på sina kamraters vägnar som nog i ännu högre grad på sina egna, samt eggade upp sig ännu mer då hon fortsatte:

— För det vill jag bara säga dig, att i kväll skulle vi haft det väldans liffens, för det har kommit hit — ja, till det här eländiga rättboet — ja, aktare väldans noga — utan till slottet en skarp högtalare, som spelar både schlager och dans — och som ingenjörn gjort ledningar till med en snobbig antenn till klockstapeln vid la'går'n och som ska' vara den finaste som finns och . . .

— La'går'n?

— Nu ska du inte vara kvick, utan begagna ditt förstånd, Ester! För få vi inte dansa i morgon kväll som var lovat, då är det du, som ställt till det, och då vill jag inte vara i dina kläder, Ester.

— Jag? — Jag säger fortfarande, att av det här begriper jag inte ett fen. Förresten får dom i så fall vända sina gaddar mot fru Berggren själv, som befallde. — Jag kunde ju inte göra annat än lyda för att rädda hönsen, sade Ester utan att kunna få

minsta klarhet i denna besynnerliga vändning av en sak, åt vilken hon ej utan risk tyckte sig ha gjort allt vad hon kunnat.

— Jag hör du säger det, Ester! . . . Men si'ru Rosa har allt sagt något annat, och hon kan tratta i »Abbedissan» nästan vad som helst. Hennes pappa är världens rik generaldirektör, mårutro, och hon skulle egentligen till Lausanne i Schweiz på ett fint pensionat, där det samlas förnäma flickor från hela världen att lära franska och få nobla umgängesvanor — som förresten i synnerhet hon tycks så väl behöva i stället för att nu bara ställa till trassel med sitt evinnerliga skvaller och fjäsk för »Abbedissan». — Men så blev hon förkyld i Åre på en skidfärd och måste vara hemma en hel termin och så kom hon hit, fast inte läser hon ett dugg för det och . . .

— Vet du Sigyn, jag blåser på den där Rosa. Hon intresserar mig inte alls.

— Men du henne så mycket mer — och oss alla till förargelse. — För det här med övertidsarbetet är det ingen annan än hon som ställt till med och för din skull. Och hönsen och fru Berggren . . .

— Nu skulle jag behöva läsa en stund och . . .

— Nog blir det tid me' de' . . . Men nu ville vi, att du själv gick till »Abbedissan» och sa, hur det verkligen gick till, då vi rusade ut och timmen gick bort och . . .

— Och det vill du, Sigyn?

— Naturligtvis! För rätt ska' vara rätt, och så att vi inte allihop ska bli' lidande.

— Då måste jag börja från början, sade Ester med en spjuveraktig blick i sina alltid vakna och pigga ögon . . . Tala om, att det var du, som skrek till det där om hunden och hönorna och . . .

— Det låter du bli, för jag står tillräckligt, ja, rusktigt illa till boks hos henne förut . . . För resten hade det inte blivit något alls av den här nedrigheten, om du bara inte hade klått Rosa nu i kväll i simning. Hon som alltid gör sig så mallig och tror, att ingen är så styv som hon. Så det vill jag bara be dig, för din egen skull inte minst, att vara hemskt försiktig med henne. Och så får det väl vara för den här gången, fast dom bad mig alla, att jag skulle söka få dig in till »Abbedissan» och be om förlåtelse.

— Ä' ni galna allihopa? Be om förlåtelse, jag?

— Kära Ester! . . . Det ä' ändå så mycket man får ta' på sig, som man inte alls rår för. Att uppoffra sig för sina kamrater är förresten varenda flickas plikt — även om det i bland skulle svida litet.

Hon sade detta med så högtidlig min, att Ester måste skratta mitt i den förargelse, och av alldeles nytt slag, som hon nu kände.

Det hade kommit något riktigt rörande i det lilla klotrunda fräkniga ansiktet, då de blekblå ögonen riktades mot det spontade bräddtaget, från vilket den vita färgen fläckvis fallit alldeles av, men från vars mitt hängde en i draget sakta gungande flugfångare, som blivit nästan svart av alla de flygfän, som låtit lura sig dit — kanske inte minst av nyfikenhet på, vad deras olyckskamrater där kunde ha att smörja sig med.

Den bilden av »Rödluvan» som hon stod där med på magen knäppta händer och det brandröda håret utstripande åt alla håll som en lysande gloria, medan den tjocka blodröda underläppen putade ut på snedden och de stora näsvingarna till det lilla platta luktorganet skälvde som för undertryckt gråt —

den bilden skulle Ester ha velat ge mycket för att ha ett foto av.

Hon var nästan beredd att taga fram sin fickkamera ur korgen och be »Rödluvan» stå alldeles stilla den minut, som kanske kunde behövas för att ta henne på tid, då dörren rycktes upp och ingen mindre än »Abbedissan» själv visade sig i egen hög myndighet.

Av henne hade Ester inte alls blivit berömd för sin bragd att rädda hönorna. De andra lärarinorna hade däremot lovordat henne så mycket mer.

Inte heller såg hon ut att komma med lovord nu heller, utan hade en min, som lovade allt utom gott då hon började:

— Hur gick det till egentligen vid det där bråket vid hönshuset? Kan Ester säga mig det utan om-svep? Vi förlorade minst en hel lektion och pensionatsskolans anseende bjuder, att något sådant inte får upprepas. Ingen av er har kommit hit för att bli hönssköterskor inte ens som hushållselever. Vill Ester egna sig åt hönsskötsel så har hon kommit på orätt ställe då hon sökte hit.

Det brann till i Esters djupblå ögon då detta slungades henne rätt i ansiktet, och hennes röst var allt annat än behärskad då hon svarade — medan »Rödluvan» — orolig för att själv ställas som det egentliga upphovet till rusningen nästan darrande av rädsla kröp in i ett av kammarens mörkaste hörn och bara stirrade på Esters läppar, då dessa nu formade sig till det djärva och oöverlagda svaret:

— Vad beträffar hönorna äro dessa mig i grund och botten likgiltiga. Hönsen räddade jag på befallning, då varken fru Berggren eller den där gubben som går här vågade ta' i tu med den galna hunden. Att de andra flickorna kommo med som

åskådare, är inte mitt fel. Själv gick jag för att hjälpa fru Berggren, som sade åt mig, att hjälpa till. — Jag kan inte . . .

— Låt mig få ordet, kom det vasst. — Plikten som skolans föreständerska har bjudit mig att handla just som jag nu gör. Ilskna hundar får Ester roa sig med sedan hur mycket hon vill, men aldrig mera h ä r.

Därmed tycktes fröken Erna Miltéus, »Abbedissan», ha sagt nog och stod just i begrepp att lämna både Ester och hennes skälvande kamrat, då denna till ökad förfäran hörde Ester utbrista med överlägsen kylighet i rösten:

— Fröken Miltéus! — Jag lämnar detta pensionat med kvällsbåten.

Som om åskan slagit ned mitt i rummet hejdade sig skolföreständerskan. Slutligen kom det lik som förlösande:

— Ärendet skall nu föredragas i lärarinnekollegiet, och skrivelse avgå till Esters föräldrar. Till dess svar anländer från dessa stannar Ester och deltar i lektionerna som förut — så få vi väl se . . .

Ett ryck kring den tunna munnen och så ut.

Det blev tyst en ganska lång stund, medan Ester lät sin blick stirra ut i grenverket till den mot fönstret sig lutande apeln. Hon stod där utan att veta, hur hon egentligen skulle handla. Men det var henne genast klart, att hon tanklöst tillspetsat den mot henne skedda orättvisan alldeles för mycket genom att så där hux flux vilja ge sig i väg.

Nu insåg hon klart och tydligt, att genom detta hade hon bundit ris åt sig själv. Utan penningar att kunna ha till sitt hushåll — hur magert detta än kunde bli med kanske bara ett par kokta ägg och smörgåsar samt té eller mjölk — skulle den hand-

kassa, som stod till hennes förfogande, snart vara slut och hon bli utan alldeles. Att låna bar henne allt mer emot ju mer hon tänkte sig in i den möjligheten. Lån bli alltid som black om foten och kan lätt bli till brutna löften och fiendskap.

Men så kom lättnaden . . .

Att hon bara inte kunnat tänka sig detta genast?

Hon fick ju inte lämna pensionatet — helt enkelt fick inte förr än det kommit svar från hennes föräldrar — här egentligen hennes far — på den där resolutionen, som lärarinnkollegiet skulle fatta och delgiva honom eller om det nu bleve styvmodern.

Men var skulle denna skrivelse kunna träffa dem nu?

Hon visste ju inte själv mer än att de först skulle resa till Paris. Hotellet hade de kanske inte ens själva klart för sig då de reste iväg. Sedan skulle de ned till Azurkusten och med en avstickare till Italien.

Det skulle gå minst en månad om innan svaret kunde komma, såvida hon inte fick brev snart ut till pensionatet med närmare underrättelser om deras uppehållsort för åtminstone några dagar.

Hej! . . . Alltså kunde man gärna få skicka den där depeschen, rörande den komiska hönsrabaldern, som kanske mest ingen annan än »Rödluvan» rädde för genom sitt vrål om hunden.

Det skulle inte så snart komma svar, men tja skulle hon själv med varför. Och så skulle hon kunna stanna med bibehållen värdighet och — låtsa om ingenting . . .

Just då Ester, och fortare än på den tid som har gått åt för att omtala denna detalj av äventyrets snöpliga slut — kommit till detta kloka resultat, just då hördes som ett jamande därinne i det mörka

hörnet, och »Rödluvan» nästan kröp fram och kastade sig plötsligt kring Esters hals och pep som en liten räddad råtta:

— O, Ester! . . . Hur skall jag kunna tacka dig . . . du obeskrivligt modiga och rara unge?

— Tacka mig? För vad då?

— Jo, för att du inte sa', att det var jag, som ropade ut er i hönskakaloet — att det var jag . . . För hade jag tegat, så hade detta aldrig blivit av, utan gumman Berggren fått reda sig ensam med hunden och . . .

— Kanske både hon och hönsen blivit ihjälbitna, skrattade Ester, som innerst nog tänkte, att fru Berggren då det gällde på skarpen nog kunde klara sig för värre än så. Och hon fortsatte:

— Som det nu var blev det i alla fall roligare för oss allesammans, och »Abbedissans» hotelser få vi taga med ro.

— Hotelser? Du tror således inte, att vi få det där övertidsplugget, som hon sade och sagt även åt de andra?

— Knappast . . . Och så en sak till som nog kan vara att tänka på.

— Vad då?

— Jo, fru Berggren, som säga om henne vad man vill och inte minst jag som inte tål kök för mitt liv, är en mycket rättvis och resolut människa till och med då det gäller en höna.

— Hur tänker du göra själv, stackars Ester?

— Stackars???

— Ja, jag menar med att ge dig härifrån.

— Det sa' jag bara för att sätta litet mer piff på det hela, svarade Ester utan att vilja yppa den egentliga och ömmande orsaken. — Allt nog, jag har betalt för mig att vara här och jag stannar kvar.

— Hurra! . . . Hurra! . . . jublade »Rödluvan» . . . Någon bussigare böna än du finns inte . . . Men jag tycker mig se, vad Rosa skall få knog, som säkert trott, att hon redan knäckt dig alldeles. — Så nu blir det bäst, att hon strör på sig dubbelt med puder och läppsmink med för resten . . . Apropå det . . . Tror du, att läppsmink färgar av sig, om . . .

Hon tvärstannade, men tog genast i igen:

— Jag menar, om man skulle . . . jag menar om Rosa skulle kyssa någon.

Ester skrattade.

Hon hade verkligen ingen personlig erfarenhet varken av läppsmink eller puder. — Men hon undrade hur den nu rodnande lilla fulingen mot all förmodan skulle ens med fagert sminkade läppar kunna riskera att bli kysst i den meningen, som hon säkert själv traktade efter att bli. Därför kunde hon inte heller låta bli att närmare utforma denna sin tankegång sålunda:

— Du kan ju försöka.

— Jag? sade Sigyn liksom djupt förnärmat . . . Det var Rosa jag talade om nu . . . Det finns en ung ingenjör här, och vi vet allihop att med den flirtar hon alldeles förfärligt. Han heter Oskar Strömer.

— Hur i all världen har det kunnat gå till, så strängt som vi här hållas och knappt våga hosta om annat än plugg och handarbeten och skalad potatis och femton sätt att koka havregrynsgröt, sade Ester högst överraskad.

»Rödluvan» knyckte till med sin röda kaluvs och såg mycket menande ut samt svarade:

— Har du aldrig hört talas om kvinnans list?

Om någon annan sagt det, skulle Ester genast varit med på galoppen. Men att höra det från

denna lilla fulings läppar och i detta sammanhang skulle kunnat komma vilken annan som helst att kreveva. Nu fick hon bara fram ett fnittrande:

— Aldrig i ett fall som detta — jag menar hemliga möten — ja, kanske kärleksmöten — sådana där, som man läser om i romanerna, om man har den smaken.

— Apropå det! . . . Du, Ester, har väl inte med dig någon riktigt stilig roman — en så'n där med kärlek på nästan varje sida och helst litet tilltrasslad?

— Inte en enda.

— Då ska du få av mig. — Jag har minst ett dussin. Men alla ha de lånat av mig, och få se om jag någonsin får igen dem medan det finns någon hel sida kvar.

— Tack! . . . Här tycks finnas mer än nog av annat. — Nu ringer det till téskvalet. Och så till kojning.

Man samlades i den gemensamma matsalen.

Mot vanligheten fick man denna kväll se »Abbedissan» trona där. Nu tycktes hon också ha något särskilt på hjärtat. Och så kom det:

— Hör nu på flickor och lägg det på minnet. Jag har talat med fru Berggren om både hönsen och hunden. Låt henne för framtiden sköta dessa själv — jag menar utan er och så, att det inte stör våra lektioner. — För den här gången vill jag dock vara överseende. Ni slipper övertidstimarna, som jag förut talade om.

IX.

STOR ÖVERRASKNING.

»Rödluvan» som skrajat till, då fröken Miltéus hade visat sig, blev åter skinande. Men nu lade Ester samtidigt märke till, att hennes läppar i lampskenet voro ännu rödare än vanligt.

Kunde det vara möjligt?

Hade alltså den lilla tokstollan bemålat sig liksom Rosa?

Var det för att höra sig för för e g e n del som hon frågat så noga om medlet färgade ifrån sig?

Tanken kom Ester att utbrista i ett skratt, som på ett åter hotande sätt störde den just då, otroligt att säga, rådande allmänna tystnaden — framkallad kanske av föreständerskans nyss uttalade befriande ord.

Själva skrattet var ju inte så mycket att fästa sig vid, om man bara hade vetat anledningen. Men nu yppade sig många förklaringar — och särskilt den, som en röst ur hopen hördes tolka — man visste först inte vilken:

— Så fräckt! Att skratta för att man här vet hålla god ordning.

Om meningen som den säkert var, nämligen att väcka föreständarinnans vrede över skrattet, blev den påpekande lurad. Fröken Miltéus bara reste sig och gled ut lika högtidligt som vanligt, och i samma stund hördes »Rödluvan»:

— Hör på flickor! — Nu borde Rosa verkligen

ha en ordentlig knäpp på näsan! För det där sade hon bara för att reta upp henne. Ester skrattade inte åt hennes ord om ordningen här i huset, utan åt — ja, just åt henne där, skvallerbyttan, och att hon denna gång inte som hon så innerligt önskade kunde få ge Ester ett nyp för att Ester i sport är styvare än hon. Så var det med den saken och de kan vi skarpt lägga på minnet . . . Nu är det jag, som utan lov går med Ester en stund i parken.

Alltså hindrande även denna gång.

Ester visste verkligen inte, vilken som var värst, Rosa eller »Rödluan» — som Sigyn med för henne det nog så betecknande namnet Brännere — kallades av hela pensionatet och för egen del tycktes ta' med största jämnmod.

»Rödluan» tog alltså resolut Ester under armen, men i samma stund ryckte Rosa upp vid deras sida och väste:

— Håll ihop ni, gör det så länge jag vill. Men glöm inte, vad jag säger. Vartenda ord ni sade varandra nyss däruppe innan ni kom ned till téet, har jag hört. — Och finge hon veta det — ja, ni vet vilken jag menar, då vill jag inte ge en ruten banan för ert kompaniskap mot mig. Och det ska ni nog få sätta musik till själva.

Hon rusade som en basad katt uppför trappan i det lyhörda träkomplexet, medan Ester bara tänkte på sina båda olästa brev och om det äntligen någon gång skulle förunnas henne att studera dessa ostörd.

Hon hade hoppats på parkens frid, och för säkerhets skull hade hon i fall av mörker tagit med sig sin elektriska ficklampa. Men nu hade »Rödluan» åter kroat henne och sannerligen hon visste, hur hon skulle bli den lilla envisa fästingen kvitt.

— Vet du vad, Ester? Du kan sätta dig på, att Rosa bara spelade då hon kilade upp. I stället kommer hon att spionera som vanligt som hon gör på allt, som sker här. Men tänk om man för en gångs skull kunde ge henne en dosis, så att hon blev paff en tid. Vet du något, som biter ordentligt?

— För min del får hon spionera bäst hon vill, sade Ester. Jag går upp igen. Det kom bara för mig, att jag ville ha en mun frisk kvällsluft innan jag kofar. För det kunde verkligen behövas på en dag som denna. Och aldrig mer tänker jag ta in på ett flickpensionat, för det är då verkligen som att sticka näsan i en bisvärm eller en myrstack. Urgräsligt, tio gånger värre än hemma och i skolan då där kan vara som värst.

— Säg inte det du, Ester. — Här kan vara flott skojigt också när vi sätter till . . . Du skulle vara med, då vi spelar teater och klär ut oss. Jag har själv skrivit en kul enaktare, som jag låtit maskinskriva rollerna till, och musiken har Elvine Stange skaffat mig från Paris, du, själva artiststaden, och spelat upp för mig så att jag kunde få mina verser att stämma med melodierna. Aktare väldans noga så asflott det blev! Vi ska ge den igen om några dagar då »Abbedissan» måste in till sta'n, och det viskas redan om en stor jazzbal på samma gång i parkrotundan. Ussarej för vad där kan vara kui liksom i de gamla lusthuset. Men tyst! . . . Där ha vi henne bestämt igen . . .

Man hörde det svaga ljudet av sakta smygande steg ute i den långa korridoren, och de båda flickorna hunno knappt draga sig undan i en dunkel smyg förr än de kunde se Rosa glida förbi för att därpå hastigt taga några skutt utför den breda huvudtrappan åt gårdsplanen.

Mörkret hade börjat falla på, så man hade inte kunnat urskilja hennes ansikte. Men hennes rörelser kände man igen på deras kattaktiga mjukhet — något som förresten var betecknande för hela hennes sätt — ja, till och med då hon klöste till — i figurlig bemärkelse — eller smög sig på den intet ont anande för att speja och lyssna, ställa sig in eller av någon anledning, som kunde vara liten nog, ge offret en mer eller mindre svidande snärt med sin vassa tunga.

— Va, var det jag sa'? hördes »Rödluvan» viska, då den observerade försvunnit. — Det är oss hon är ute efter, men den här gången kammade hon noll ordentligt som min bror brukar säga. — Tänk om vi skulle göra henne ett puts i stället.

— Tror knappt, att hon kan vara värd ens det besväret, sade Ester, som bara tänkte på sina båda olästa brev. — Jag vill helst ha så litet som möjligt att göra med den där skvallertratten.

— Vänta! . . . Jag har en idé . . . både hon och hennes rumskamrat, Ingeborg Sterner, ä' nu ute. — Kila in till oss, du. Jag kommer strax efter.

Ingenting ville Ester hellre.

Kanske kunde hon på det sättet åtminstone få ögna igenom brevet, som hon anade var från Susanne.

I en blink var hon inne och fick lampan tänd.

Men i samma stund ryckte hon till då hon fick se, att locket till hennes stora korg stod öppet, och en hastig blick var nog att visa henne, hur där blivit omrört.

Överst på alltsammans låg nu hennes förut väl förborgade boxhandskar, som legat längst nere och

väl här knappt skulle komma till bruk! Vad var meningen?

Sigyn kunde inte ha gjort detta, ty båda hade de hela tiden varit tillsammans sedan de lämnade kammaren.

Vad man än kunde klandra »Rödluan» för inte var det för snokandet i andras tillhörigheter. — Så någon annan måste det ha varit.

Misstankarna gingo nästan osökt till Rosa.

Fast i så fall måste hon ha varit en tusenkonstnär i snabbhet.

Men vad hade hon kommit över, och varför hade hon tagit denna risk, som lätt kunnat göra, att hon blivit ertappad på bar gärning? Hädanefter skulle då rummet stängas med dubbla lås, då man gick ut. »Rödluan» fick tro, vad hon ville, men åtminstone inte ännu veta den egentliga anledningen för att inte genast ett vådligt rabalder med en massa förhör och undersökningar skulle på nytt störa den frid, som åter inträtt.

I rykande hast fick Ester igen locket till korgen och upp brevet från Susanne Dalstrand, samt började hastigt genomögn följande rader med den kära välkända handstilen, som visst inte var skönskrift, men väl borgade för att maskinskrivning nog skulle bli bäst för henne i fortsättningen, om hon likt sin fader, konsuln, skulle ägna sig åt affärslivet.

Det var ju också av den orsaken och för att lära sig den numera allt nödvändigare snabbskrivningen, stenografien, som hon skulle komma till Solhaga även hon.

Och nu skulle man få se. Brevet var inte långt som annars från henne. Det syntes vara skrivet i all hast och lydde:

»Käraste lilla Essan min!

Ett oblikt öde kommer fortfarande för någon tid att skilja oss åt. Som Du av dateeringen ser, är jag dock i skrivaende stund inte i huvudstaden utan på Dalarö. Således inte så långt borta från Dig och dina nya vänner, som jag antar taga det mesta av Din tid. Sporta inte bara för mycket, så att Du lägger av plugget alldeles.

Men nu skall Du få höra orsaken. Jag har gripits av — håll i Dig! — filmflugan!!! Det sista, som Du väl kunnat tänka Dig.

Få nu se om den också kommer att gripa Dig.

Det är en historisk film från gamla tider. — Och nu kommer det mest spännande. —

Slutscenerna skola utspelas just där Du nu befinner Dig i det gamla medeltidsslottets närhet — Maltheserriddarnas gamla borg. — Vi komma när som helst med både båt och bil och flyg. Och så fort allt är klart börjar också jag plugga.

Med tusen gastkramningar från Din evigt tillgivna väninna

Sussan.»

Ester blev verkligen så häpen, att hon rent av inte visste vad. Det var som hade hon inte läst rätt.

Susanne filmade! . . . Lika gärna skulle hon trott, att »Abbedissan» skulle kunna slå sig på en dylik fluga.

Så nog var det en överraskning större än någon.

Men det bästa var, att Sussan i alla fall skulle komma snart. Sedan kunde det ju bli ett riktigt äventyr av det hela.

Hon såg i andanom, hur hela pensionatet skulle komma i gungning.

Ester kastade ännu en blick på det underliga — ja, rent av uppskakande — brevet och såg längst ned på sidan ordet:

»Vänd.»

Hon gjorde detta ej utan ytterligare undran och läste:

P. S.!

Det är en tysk, som står för det hela, — men han har med sig en svensk regissör också, som sköter svenskarna. Det intressantaste är, att det är en ljudfilm — ja, stumfilm också. Så Du kan inte tro, vad det är mycket att ordna med. Av svenskar behöva vi fler. Få se om inte av flickorna kunna väljas några på ert pensionat. Jag har redan förespeglat direktören detta. Tänk Du Ester!

I flygande fläng

D. S.

Alltså även detta!

Om man nu inte skulle bli alldeles snurriga på Solhaga, visste hon inte vad.

I samma stund Ester fick brått att stoppa på sig det högtintressanta brevet fast besluten att inte med ett ord väcka den björn, som ännu sov — slogs dörren upp och »Rödluvan» rusade in.

— Nu ä' fläsket stekt! ropade hon, men sänkte

lika fort rösten till en viskning. — Jag har sett dem . . . Jag såg dem från fönstret . . .

— Vilka?

— Rosa och ingenjör Strömer! Dom ä' där borta vid paviljongen.

— Och det kunde du se härifrån i mörkret? sade Ester med nog så berättigat tvivel.

— Jag stod vid gavelfönstret till hennes kammare och kunde därifrån mycket tydligt se, då han drog eld på en tändsticka för att tända en cigarrett.

— Goda ögon i sanning.

— Ja, jag ska' väl ha något att berömma mig av jag också . . . Ser som både en falk och en uggle — kanske mest uggle då det är mörkt. — Och nu är saken klar . . . Hon stod där med ena armen kring hans hals! . . . Den, som nu bara kunde trola . . .

— Trolla? Vad skulle då ske?

— Jo, då skulle »Abbedissan» verkligen få upp ögonen för, vad hennes rara skyddsling, Rosa, egentligen går för, det skenheliga stycket.

— Var det något mer? sade Ester, som allt mindre önskade höra berättas om den där Rosa.

— Var så säker, sade »Rödluvan» i det hon började klä av sig. — Men detta skall bli uppenbarat i morgon på dansen i Röda paviljongen. Så för den delen kan jag nu lägga mig belåten . . . Sigyn Bränner är nog inte så dum som hon kanske ser ut.

Och efter en paus:

— Vad du gör, så släck lampan snart, innan vi ha »Sjöjungfrun» här på sin rond. — Och så en sak till . . . Låtsas som du sov som en stock — för nu ska vi inte ha en enda prickning till för i dag, utan höja vårt renommé betydligt, så klämmer vi Rosa så mycket grundligare. — Kick på dej! . . . Nu sover jag.

I en blink var hon i sängen och täcket över hennes

blossande huvud — ja, blossande både hår, ansikte och hals! Och läppar . . .

Ester släckte lampan och började klä av sig i mörkret.

Det var som om detta bättre kunde samla hennes tankar — ja, hela denna röra, som hopat sig över henne hela dagen och gjorde, att hon ännu inte rätt visste, hur det skulle kunna bli någon rätsida på otyget.

Det som rörde Rosa Dahlbom brydde henne mindre. Hon var inte hämndgirig och lade sig inte i andras affärer — minst sådana med kamraternas flirt.

Men det var brevet från Sussan, som allt mer tycktes henne som en solglimt och med löften om något helt annat än hon tidigare här fruktat och redan sett bara allt för mycket besannat.

Kanske fanns där någon, som i detta fall tänkte precis lika som hon själv?

Nå, frågan var egentligen löjlig.

Hon behövde bara tänka på »Rödluvan» och vad denna fick utstå — visserligen inte utan sina randiga skäl och på grund av sitt obalanserat livliga temperament.

Men tänk nu bara om just hon finge minsta nys om den där stundande filmhistorien och vad den kunde ställa till med för dem alla . . . Detta skulle bli till eld och lågor redan på morgonen föjande dag. Och sedan skulle lektionerna inte bli värda många ruttna lingon, utan allt komma i vansinnig svallning.

Bäst att göra som »Rödluvan» proponerat — för söka »höja sitt renommé». — Alltnog taga i och plugga ordentligt och som om man inte ville något hellre. Tills den dagen kom, då . . .

Ja, tyst min mun, tänkte Ester i det nu också hon kröp under täcket och försökte somna.

»Rödluvan» snarkade redan.

Hon hade tuppatt av storbelåten, vad det nu egentligen berodde på.

Hur som helst var det nog bäst att vara på sin vakt åt alla sidor.

Den säkraste var nog Elvine Stange. Men ännu bättre hade varit, om Sussan redan hade varit där — kanske helst utan den lockande filmtruppen och som bara nu en enda själ här visste vara i antågande.

— Tyst, tyst, min mun . . .

Och så somnade även Ester, tills hon plötsligt yraken rusade upp.

Vad stod nu på?

Hade hon kommit till ett sannskyldigt spökhottel?

Det lät som om en ruta gått i kras därute. Skälvande satte sig Ester att lyssna.

X.

DE BÅDA BASKERMÖSSORNA.

Var det inte som ljudet av knastrande glas?

Ester spetsade sina öron allt mer, men vågade knappt andas.

Hon ville rusa upp, men hennes ben skulle helt visst neka att i denna stund göra tjänst.

Aldrig hade hon kunnat tänka sig, att det kunde vara någon, som ville bryta sig in som en tjuv mitt i natten. Men man kunde ju inte veta.

Och så detta, att dörrarna till hallen eller korridoren inte fick låsas igen till fickornas rum, så att någon av lärarinnorna ej kunde komma in eller den, som skulle väcka om mornarna — eller för händelse att elden skulle bli lös, och . . .

Ester hoppade till där hon ännu satt spikrak i sängen.

Elden! . . .

Hu! . . . Kanske det var den, som genom hettan sprängt något fönster därute och så att alla, som funnos i korridorssrummen plötsligt skulle bli omvärvda av lågorna.

Nej, nu måste hon väcka »Rödluvan» . . . Nu kände hon, att den egna kraften inte räckte till längre.

Hon skyndade hastigt ur sängen, klädd i sin pyjamas och fram till Sigyns säng.

Nästan rädd för sin egen röst utbrast hon viskande:

— Vakna Sigyn! . . . Det är visst något därute.

Sigyn sov som en stock och rörde sig inte.

Ester tog henne i ena axeln och ruskade henne samt fortsatte:

— Vakna! . . . Det är något därute . . . Kanske eld!

Nu kände hon verkligen, att det osade och luktade rök och tog ett kraftigare tag i sin rumskamrat, som äntligen hördes, men som i sömnen och med en lång gåspning:

— Va' ä' de'?

— Sigyn! . . . Upp! . . . Det är visst något förfärligt. — Det brinner! . . .

Då blev det fart i »Rödluvan». Hon flög ur sängen med ett raskt språng och utbrast:

— Osar rök . . .

— Det är bestämt därute i korridoren, sade Ester.

Vi måste se efter . . . Kanske, att hela huset snart står i ljusan låga.

Hon hann inte säga något mer — och ej något om klirret av sönderslaget glas, som hon trodde sig ha vaknat vid — förr än »Rödluvan» var framme vid dörren och fick upp denna.

Borta vid nedgången till den långa trappan såg hon nattlampan hänga som vanligt på sin krok, men med dess låga som i en tät dimma.

Lukten av rök kändes nu tydligt. Någon eldhärd kunde de inte upptäcka, men väl att det drog rätt starkt från fönstret åt parken och på samma sida som »Sjöjungfruns» rum vid husets gavelända. Se något där kunde man inte för det rådande mörkret.

— Vi måste väcka, sade Sigyn . . . Det här står aldrig rätt till.

— Vänta! sade Ester . . . Det kommer någon.

Man hörde smygande steg från samma sida som man kände draget, och plötsligt rusade en skugga förbi mellan de båda flickorna, Sigyn och Ester som ställt sig på var sin sida, men genom en liksom tyst överenskommelse båda sträckte ut armarna och grepo om varandras händer.

Där fastnade den framrusande som i ett nät, men räddade sig genom en hastig dykning.

Och så blev det alldeles kolmörkt, ty i en blink hade lampan vid trappan slocknat.

Ej så litet förvirrade och med ökad fruktan stodo Ester och Sigyn kvar, medan röken hopade sig allt mer och gjorde det allt svårare för dem att andas där i korridoren.

— Vem var det? stammade Ester, som äntligen fick mål i mun.

— Bestämt Ingeborg Sterner, som delar rum med

den där sminkburken Rosa, sade Sigyn . . . Du skall få se, att de ha ställt till med något och kört fast.

— Men röken? . . .

— Kors, se där! ropade Sigyn . . . Det glöder. — Och nu . . .

Där borta vid gavelfönstret flammade upp en stor låga. Nästa sekund var hela korridoren upplyst, medan på golvet därborta skenet bröt sig i ett strål-lande glitter, medan elden reflekterades och liksom förstörades i fönsterrutorna tills den plötsligt fick ökad näring genom att gripa tag i en lång gardinkappa, som förde lågan vidare upp mot taket.

— Eld! Eld! . . . ropade Sigyn, medan Ester rusade in i kammaren och fick med sig karrafin och handkanna, som båda voro fyllda.

Utän tvekan tog hon sedan några dristiga språng rakt mot eldhärden, och i ett nu flödade vattnet ur båda kärlen rakt in i elden på golvet och under ett starkt fräsande, på samma gång som flammorna sjönko och det snart brann i endast vad som ännu fanns kvar av gardinkappan.

I denna stund slogs dörren upp till lärarinnerummet invid brandstället.

Ut rusade »Sjöjungfrun» i djupaste negligé och började genast gallskrika. Men medan hon måste hämta luft till fortsatta rop, hördes »Rödluvan», nästan lika larmande som lärarinnan falla in:

— De' där klarade vi väl fint?

Med ett raskt grepp fick hon ned den brinnande kappan, som i det på golvet flödande vattnet — ytterligare ökat med en full handkanna från »Sjöjungfruns» rum där Ester instinktivt hämtade den — släcktes liksom nyss det andra.

Men de rungande och genomträngande nödroppen hade väckt hela pensionatet med både lärarinnor och

elever — samt husförestånderskan fru Berggren, som kom rusande med en assurancespruta. — I spetsen för dem alla visade sig »Abbedissan», men i motsats till de nattklädda undersåtarna i ordnad klädsel, fast med det stripiga håret instuvat i en bländvit och yvig nattmössa.

Med genomträngande blickar synade hon ej mindre »Sjöjungfrun», än de med eldsläckningen fortfarande beskäftiga flickorna Ester och Sigyn, varpå det kom med all den överlägsna behärskning som var i kritiska ögonblick ett av »Abbedissans» mest utmärkande drag:

— Vad står på egentligen? Hur har det här gått till?

Vad som stod på, kunde ju ses och begripas. Men hur elden kunnat komma lös, var en annan historia, som varken »Sjöjungfrun» eller någon av de båda eldsläckande flickorna, Ester och Sigyn, kunde besvara utan i stället själva voro båda mycket nyfikna att få någon förklaring på.

Under alla omständigheter var det ett mycket elakt tillbud och som lätt skulle kunnat ha satt hela det stora trähuset i ödeläggande brand. Kanske också bränt inne flera av flickorna, och lärarinnorna med för resten, där de alla legat i sin djupaste sömn.

Som ingen av de tillfrågade tycktes kunna eller vilja svara något, hördes åter »Abbedissan» — i det hon gav dem alla tre en inkvisitoriskt genomträngande blick:

— Vilken av er kom ut först?

— Jag och Ester, sade »Rödluvan». Ester väckte mig.

— Och jag vaknade vid ljudet av, att en ruta krossades, sade Ester och kände kort därpå att det lukade rök.

Fru Berggren, som nu tände lampan vid trappan, så att man åter kunde överblicka korridoren något så när med alla där nu samlade och uppskrämda både lärarinnor och pensionärer, hördes falla in:

— Vem släckte korridorlampan?

Ester hade Ingeborg Steners namn på tungan, men kände i samma stund, att inte skulle det just nu komma över h e n n e s läppar. Hon hade hört »Rödluvan» nämna detta, då den underliga skepnaden rusat mot dem och så nära blivit av dem infångad.

Men sä k e r på, att det var Ingeborg kunde hon dock inte vara, ty så svindlande fort hade allting gått att hon verkligen bara hört Sigyn ropa till, att det var Ingeborg, och att det blev kolmörkt just då skepnaden försvann.

Så teg hon och lät »Abbedissan» tro, vad hon ville, men spratt till då denna — som gått fram ända till fönstret — hördes utbrista:

— En ruta är sönderslagen här, och så tycks någon här kastat en tidning eller ett par, som blivit nästan uppbrända . . . Men vad ser mina ögon? . . . Här mitt i flödet en halvbränd c i g a r r e t t, och där en tändsticka! . . . Alltså någon som rökt här, fast ni alla veta, att rökning är totalt förbjudet — ja, även ute i parken. — Ett skamligt ofog, som jag tänkt, att åtminstone m i n a flickor inte skulle falla offer för ens i smyg. Lätt har denna ohörsamhet kunnat sätta allas våra liv på spel. Varför en grundlig undersökning måste göras — om ej den skyldiga som hon bör självmant träder fram och biktat sig. — Alltså, vilken av er är det, som r ö k t här, och vilken har krossat rutan, som ligger där i bitar och som måste ha skett sedan ni kommit upp på edra rum?

Inget svar, bara djupaste tystnad på pladdret och

ropen, som nyss fyllt hela korridoren, tills »Abbedissan» tog till ordet, och man i den klena belysningen sökte läsa i varandras ansikten, om det kunde vara den eller den, som genom en förstulen rodnad kunde förråda sig.

Men att i detta dunkel se en — därtill liksom alla de andra starkt solbränd — flicka rodna, detta krävde allt övermänskliga ögon och skulle nog ändå komma att ge ett mycket osäkert vittnesbörd.

Nu hördes »Abbedissan» på nytt och med sträng betoning på varje ord:

— Om ni inte vet det, kan jag — som saken nu tycks ställa sig — tala om, att det här kan bli föremål för en sträng och rättslig undersökning. Jag vill därför inte säga, att försök till mordbrand — ett misslyckat försök visserligen — kan föreligga. Men vad som är säkert, är att här har någon i högsta grad handlat ovarsamt med eld och därmed utsatt oss alla för svåraste livsfara. Men detta blir en sak, som lagens väktare får undersöka, och den skyldiga sedan lida sitt säkert mycket svidande straff, ja, med frihetens förlust under kanske flera år.

Därmed styrde »Abbedissan» sina steg till trappan, lämnande flickorna, samt även ett par av lärarinnorna i ett tillstånd av långt större skrämsel, än då man rusade ut i korridoren och fått klart för sig, vad som stod på.

»Rödluvan» hördes viska något till Ester — men mot vanligheten inte så att även andra kunde höra hennes »teatervisningar»:

— Rosa brukar ta' sig ett bloss så ofta hon kommer åt.

— Ja, var ha vi Rosa, stack »Sjöjungfrun» in, som stod den viskande lika nära som Ester.

Alla började titta sig omkring, och ett par av eleverna, som tisslande ämnade följa föreståndarinnan utför trappan till sitt därnere belägna rum — tvärstannade medan »Rödluvan» fortsatte:

— Ingeborg är inte heller här. Men den tycker jag synd om, som kan sova i det här bråket och i den här luften.

Samma mening tycktes de andra få litet var och instämde livligt med »Rödluvan» som fortsatte:

— Ska vi inte se efter? Kanske de rent av ha storknat och ligger där som böcklingar.

Här föll »Sjöjungfrun» in för att försvara Rosa, som ställt sig lika sympatisk för henne som för »Abbedissan»:

— Den, som läser över sina läxor med o m s o r g och sköter sina skrivingar ordentligt, ska man inte klandra, om hon också kan sova något tyngre. Men nu skall jag själv se efter, hur där står till, och ni kan gå in igen var och en till sitt och fortsätta att sova bäst ni vill — Men skynda på, för här få ni inte stå och prata längre.

Fröken Andersson — »Sjöjungfrun» — styrde med dessa ord sina steg mot den dörr, som ledde in till Rosas och Ingeborgs rum, nyfiket följd av de andra flickornas blickar och med »Rödluvan» så gott som i hämlarna.

Man kunde se hur hon lyste med sin ficklampa, som hon alltid brukade ha på sina nattronder och inte heller glömt taga med sig, då hon kort förut rusat ut för att se vad som stod på.

Men så hörde man henne ge upp ett rop av tydlig överraskning eller kanske högsta förvåning, och i samma stund drog hon igen dörren efter sig med en smäll, som om hon på allt sätt ville hindra de andra

att kasta en låt vara aldrig så kort blick på vad hon själv funnit där.

Och så kom det till de där utanför spetsade öronen och mycket skarpare än det nog var ämnat:

— Och det vill du, att jag skall t r o, Ingeborg? . . . Men vi får väl se vid undersökningen i morgon efter bönen. — Till dess kan du . . .

Här sänktes rösten till en viskning så att de lyssnande inte kunde höra ett ord. Varpå dörren rycktes upp igen. Alla de utanför stående flickorna försvunno som jagade höns, var och en till sin pinne eller rättare säng.

Så gjorde även Ester och Sigyn.

Men väl inkomna kröpo de ned i sina bäddar och bara undrade, vad »Sjöjungfrun» haft för anledning att taga i så där på skarpen med en av sina favoriter? Men Rosas namn hade hon underligt nog inte nämnt. Bara Ingeborgs, som delade rum med Rosa. Så det var ju konstigt det också.

— Ester, sade »Rödluvan». — Jag tycker verkligt, att hon bort t a c k a dig i stället, som i alla fall släckte.

— Vem? Fröken Andersson?

— Hon också, som ju såg, hur det gick till. Men jag menar egentligen »Abbedissan» . . . Och vad menar hon med förhöret och allt det där? Ä' de R o s a, som varit framme och rökt igen, så inte må'ru tro, att hon talar om det . . . Fast vet du vad? Jo, cigarrrettstumpen tog »Abbedissan» med sig. Och som jag inte ville vara sämre så tog jag det här, för att inte all t skulle bli bortsoptat . . . Ja, nu kan du ju inte se, och tända törs vi inte . . . Men det här är vad som finns kvar av . . .

Och hon sade namnet på en huvudstadstidning, som med både text och illustrationer egnade sig

minst av allt för skolflickor och som Rosa säkert inte fått ut med posten.

Hon fortsatte:

— I alla fall, inte har någon av lärarinnorna tagit ut den här och allra minst har någon av dem kunnat kasta den där, som sedan jämte ett par till tog eld . . . Men tyst! . . . Hör du?

Jo, visst var det steg, som följde på en dov duns, samt återigen klirret av glasbitar, men svagt. Samtidigt öppnades en dörr och så hörde de lyssnande åter »Sjöjungfruns» röst fast dämpad säga med kort uttryck av största förvåning:

— Var har du hållit hus hela tiden, Rosa? Och vet du vad som hänt här?

— Inte alls . . . Jag måste bestämt ha svimmat ett tag där nere, hördes Rosas röst med jämmerligt tonfall.

— Där nere? . . . Vad menar du med det?

— Det . . . det kom så plötsligt, så jag måste rusa ned, och så kvicknade jag till, men skulle nog behöva några malörtsdroppar.

— Hur kunde du komma in? Dörren till verandan är ju stängd?

— Den . . . den var öppen till köket och —

— Vi ska tala med fru Berggren om den saken. Gå nu in och lägg dig.

Detta hörde Ester och Sigyn och drogo båda sina slutsatser.

Ingen av dem trodde på, att inte den strängt ordentliga husmoran fru Berggren underlåtit att se till att köksingången blivit stängd.

Det hela var i alla fall mycket mystiskt och blev det inte mindre genom att man hörde klockan nere i hallen slå midnattstimmens tolv dova spöktimmeslag.

— Rosa klarar sig nog, sade Sigyn med sänkt röst efter som det ju var dem förbjudet att tala med varandra efter liggdags, samt hela huset för övrigt var mycket lyhört. — För det gör hon alltid, vad hon än haft för sig.

— Gärna för mig, viskade Ester, som ogärna blandade sig i deras angelägenheter.

— Gör hon det nu, — så blir det v i, som kör fast.

— För vad då?

— Eldsvådan — eller vad som lätt kunnat bli en sådan, viskade Sigyn.

— Du är tokig! — Det var ju i stället vi som släckte.

— Men också vi, som man e n s a m m a först fann därute — jag menar »Sjöjungfrun» . . . Och så de där tidningarna och cigarrettstumpen, som »Abbedissan» fick tag i, och så den där krossade rutan . . . Såg du den?

— Nog såg jag glasskärvorna och är glad, att jag inte skar mig på dem, barfota som jag var och väl du också. — Hur gick det?

— Fint! . . . Men vet du vad j a g tror?

— Något särskilt?

— Just det! . . . Det är d e n vägen, som Rosa tagit och haft hjälp av Ingeborg, som aldrig vågar neka henne något för att inte köra fast. — Och då har fönstret bräschat, och Ingeborg gnott in, fast vi i dunklet inte tydligt kunde se henne, men Rosa kommit ut genom fönstret.

— Men in då?

— Samma väg med en stege eller kanske en lina.

— Jag undrar, om du inte skenar iväg för långt, viskade Ester.

— Du har ju en elektrisk ficklampa?

— Det har jag.

— Kom då ska vi kontrollera — för alltid ska det väl finnas något spår kvar.

— Jag tror knappt vi vågar.

— Måste, för att kunna klara oss själva. Ty var säker att nog kommer Rosa att göra allt för att skjuta skulden på oss.

— Vad skulle hon ute att göra?

— Inte var det av skrämsel. Men cigarretten har hon haft i mun och tappat den och tidningarna med, då fönstret gick sönder och hon kilade ut — eller kanske redan kilat ut och då tappat cigarretten på korridorgolvet vid fönstret. — Kom ska vi se! . . . Kansk finns det också andra märken. — I alla fall, nu gäller det att skydda oss själva. För det här kommer »Abbedissan» att ta' i på skarpen med.

Skälvande av oro smög sig Ester före med ficklampan, som hon bara då och då blyxtade till med.

Men det blev den modigare »Rödluvan», som sakta gläntade på dörren och först tittade ut — eller rättare lyssnade.

Inte ett ljud kunde höras, men Ester darrade ändå som ett asplöv och viskade plötsligt — i det hon försökte hålla sin kamrat tillbaka:

— Bestämt är det något där.

Instinktivt bländade hon av lampan, men såg eller rättare anade hur Sigyn gled ut i korridoren, ty inte ens höra det kunde hon.

Men det var också något annat, som ökade hennes nervspänning — nämligen det plötsliga ljudet av en redan bara allt för välkänd kort hostning — betecknande och varnande — då den tillhörde just »Abbedissan», som man aldrig var säker på när hon plötsligt kunde dyka upp.

Hur skulle det nu gå stackars »Rödluvan», och

hur skulle det gå henne själv, om »Abbedissan» kanske redan kommit för att med dem båda — Sigyn och Ester — anställa på så gott som färsk gärning ett första förhör i den besynnerliga eldsvådehistorien?

Ester skyndade tillbaka till sin säng och vågade knappt andas.

Mitt i denna spänning liksom kände hon, att dörren till kammaren åter öppnades.

Nu blev hon nästan stel som is och kanske mest för att där inte hördes någon röst ej heller lystes med någon lampa eller en sådan där elektrisk handlykta, som »Abbedissan» brukade ha med sig då det mörknat.

Värre spänning hade hon aldrig haft i sitt liv.

Tänk om . . . ja, tänk om det vore en inbrottstjuv — en sådan där »hotellråtta» som hon läst om i tidningarna och som kanske skulle skjuta ned henne, om hon bara ens vågade andas så det hördes.

Men vad var detta?

»Abbedissans» röst och så »Sjöjungfruns» stämma.

Först »Abbedissan»:

— Känner fröken Andersson till, vilken den här röda baskermössan tillhör?

Och så »Sjöjungfrun», som svarade:

— Inte vad jag vet, bästa fröken — inte bestämt, för det är visst bara Sigyn Bränner och så . . . Jo, jag vill minnes Rosa, tror jag, men är inte säker.

— Jag fick tag i den på stegen, som är rest mot det här krossade gavelfönstret . . . Vilken kan ha rest den? — Och vem har tagit bort papperet, som brann här? Har fröken varit . . . ?

— Jag, nej inte alls.

— Det var visst tidningar . . . Dumt att jag inte tog bort dem också på samma gång som cigarrettstumpen, på vilken det står ett firmanamn, som väl

skall beteckna sorten. — Vad vet jag. — Men det kan vara bra att veta till förhöret. Fröken kan komma med, för nu skall jag gå ned och se till, om vi kunna upptäcka några fotspår och taga mått av dessa, innan de trampas ut.

Ljudet av steg hördes åter men inte alls smygande.

Ester andades lättare . . .

Men hur hade det gått Sigyn?

I samma stund hörde Ester hennes röst alldeles inpå sig:

— Det va väl fl a x, Ester, min gris! Men jag vågade knappt a n d a s. Inte heller genast krypa in igen förr än de började ordna med stegen. Ja, tänk dig, Ester! . . . Vad var det jag sa!? — Kör hon inte fast nu, så vet jag då inte vad . . .

— Jo, jag hörde alltsammans, även det där om baskermössan.

— Ja visst! . . . Så väldans kul . . .

— Men om det bara är du och Rosa, som ha sådan och därtill båda röda, hur lätt är det inte då d u som kör fast.

Det blev åter alldeles tyst mellan de viskande två flickorna. Men så kom äntligen det befriande ordet, då Ester frågade:

— Var har du din mössa?

— Härinne i min översta låda. Har inte haft den på mig mer än ett par gånger.

— Bra! . . . Göm den för säkerhets skull ännu bättre.

— Ah! . . . Nu begriper jag . . . Den, som »Abbedissan» tog på den förrådiska stegen, måste då vara R o s a s. För nu har hon ingen att visa, om så skulle begäras.

— Och nu kan vi således sova lugnt, gudskelov!

Det är inte många timmar kvar förr än vi åter ska upp.

Av det väntade förhöret blev ingenting.

Alla hade vaknat i yttersta spänning för detta.

Men det var nog bara Ester och Sigyn, som kunde åtminstone delvis ana orsaken.

Just som man skulle gå ned till bönen, och då regnet börjat strömma, kom Ester på en idé.

— Tag nu på dig din röda baskermössa och laga att både »Abbedissan» och »Sjöjungfrun» samt Rosa med får se den ett tag, innan vi sätta oss.

Sigyn förstod instinktivt och lydde.

— — —

Samma dag började Rosa att packa för i n r e s a !

Hon uppgav för kamraterna, att hon skulle till — Lausanne att där fullkomna sig i franska. Hon reste in tidigt följande morgon.

Ingen följde henne till båten mer en gubben Klang.

Alla hennes kamrater började andas lättare.

XI.

VAD DOKTOR LUNDE HADE PÅ HJÄRTAT.

De nog så spännande händelserna kring den hotande eldsvådan och det inhiberade stora förhöret hade gjort, att Ester rent av glömt av det andra brevet, som hon fått mottaga tillsammans med det från den kära väninnan, Susanne Dalstrand.

Men ännu efter en hel vecka sedan Rosa blivit bortvisad från Solhaga, hördes ingenting vidare om den förespeglade filminspelningen.

Kanske skulle det inte bli något av.

Men nog var det tråkigt, att Susanne inte kommit ännu, tyckte Ester med allt större längtan efter henne. Ty här hade hon ju ingen, som hon kunde tala med om deras gemensamma skola. — Gudarna visste, vart deras andra ferieläsare tagit vägen. — Vilket naturligtvis gjorde »plugget» här för Ester bara ännu mer otrevligt.

Ja, plugget! . . . Ingen kunde som »Abbedissan» se till, att detta inte mattades av. Ester måste medge, att så mycket som här hade hon säkert inte handskats med läroböckerna under hela sin gångna skoltid. Men vad bättre var — med stigande intresse . . .

Kanske eller troligen berodde detta på, att här sportades så litet. Här fanns för sådant ingen partner, pådrivare, ingen ledande själ. De försök som hon själv i den vägen gjort hade inte mötts med det intresse, som hon någon enstaka gång trott sig märka.

Fristunderna fylldes i stället med oändligt prattande gruppvis — och intresselöst för en och var, som ej hörde till gruppen. För många blev det att syssla med förströelselitteratur och tidningar av mer eller mindre pjaltigt innehåll — i den blaskiga amerikanska stilen »Sanna berättelser ur livet» — översättningar eller omstuvningar av utländska källor — vilket märktes än tydligare genom de därtill fogade bilderna av utländskt fabrikat. Det var en mycket kvalmig och undermålig litteratur och hade väl mest sin publik bland de mest okritiska samhällslagren.

För Ester blev själva plugget för uppflyttning genom de sagda omständigheterna rent av en förströelse.

Hon lade sig nu också mera vinn om sina skrivingar i både svenska och tyska, och hon var stormförtjust då hon en dag fick beröm för en svensk uppsats och därtill av ingen mindre än »Abbedissan» själv, som sade, att »kompositionen är tydligen genomtänkt och stilen sovrad och fri från ovidkommande detaljer.»

Var inte detta beröm nog?

Kanske skulle hon till hösten alltså kunna klara sig i det värsta ämnet, svenskan.

Därtill hade hon allt mer lagt sig vinn om tyskan efter »Myrans», den genomskeddliga fröken Inés Alm, anvisningar. Grammatikan kom till säkrare bruk och ledning vid skrivningarna och så att hon däri genast kunde slå upp, vad hon behövde veta och utan det tidigare osäkra bläddrandet och missförståndet.

Men så var det biologien och fysiken, som leddes av den gamla f. d. lektorn Ivar Sten.

Denne, som var ett stort original från gångna tider, bodde inte i själva pensionatet utan i en f. d. statarestuga nära det gamla slottet.

Med alla sina egenheter var han dock mycket omtyckt. Ester för sin del erkände gärna, att tack vare honom hade hon på några få lektioner fått mera biologi i sig än tidigare på flera år i skolan.

Det var tydligen på det sättet ämnet skulle tagas för att bli intressant. Inte gick det med bara torrpluggning efter boken. Det var också som kunde han sätta mer liv i botaniken än med inpräntandet av en mängd mer eller mindre intetsägande både svenska och latinska namn. — Han gjorde det ge-

nom att här och var påpeka, vad den växten, det trädet eller örten spelade för roll för människor och djur, och hur man i många fall skulle kunna göra dem gagneliga för sig på flera andra sätt än till njutning för gommen, näsan eller ögonen.

På så vis öppnade han på sitt originella sätt blicken för mycket i naturen, som tidigare varit dem dolt. Man kunde i smyg skratta åt honom på flickors vanliga sätt — men på samma gång livligt fångslas och finna, att genom h a n s metod vann man betydligt mer än genom allt vad torrt namnplugg hette.

För Ester som var en entusiasmerad friluftsmänniska gavs av »Stengubben» den blick, som hon tidigare saknat och som nu gjorde naturlivet för henne allt kärare — därför att hon i fortsättningen inte längre behövde gå där som »en blind höna».

För övrigt hade det blivit så lungt och stilla på Solhaga flickpensionat, sedan Rosa kommit därifrån. — Mest hade det varit hon, som satt sinnena i jäsnings.

Men så en dag överraskades man av att några av kursens mognare elever skulle framträda i en tillfällighetspjäs, som skulle uppföras vid och i den gamla parkpaviljongen och till firandet av »Abbedis-sans» fördelsedag.

Naturligtvis var det »Sjöjungfrun», som skrivit pjäsen och hade regien om hand. Men där uppträdde även en m a n l i g kraft, och till Esters överraskning just den herre, som på båtresan uppmärksammat henne och deltagit i den bråkiga pojakens räddning samt titulerat sig dr Erik Lunde.

Men det var inte nog med detta. — Han skulle bli Esters motspelare i hennes roll som fiskareflicka. Självs skulle han spela havsguden Neptun som omgi-

ven av sjöjungfrur — naturligtvis — och med Lotta Andersson själv som Havsfrun — föredrog den »flott ståtliga dikt» i vilken »Abbedissan» kröntes till »Vetandets drottning i Norden».

Som Ester i detta divertissemang var den enda jordiska varelsen, blev det hon, som skulle ur Neptuns händer mottaga den åt Vetandets drottning textade hyllningen, samt överlämna den åt festens föremål och samtidigt tolka de känslor av kärlek och vördnad, som alla pensionatets elever kände för sin föreståndarinna.

Hon skulle därvid även låta framskymta att uppdraget blivit henne givet mest därför, att hon på denna plats var den som mest vunnit havsgudens och hans underlydandes nåd — det hela en blandning av verklighet och saga och inte alls så tokigt ihopkommet.

Dräkterna — det lilla som behövdes skulle ombesörjas av skolans textillärlarinna, fröken Tonny Kronstrand, som nog skulle förstå att även i det dekorativa ge just den skärgårdsstämning som åsyftades.

De närmaste eftermiddagarna blevo anslagna till rolläsning och repetitioner — ett högst livande ombyte på allt det torra skolplugget. Vädret hade åter blivit strålande men mörkret började falla ganska tidigt. Man höll sig mest i och kring den gamla paviljongen, och i Esters grupp var den nya väninnan Elvine Stange, som skulle bli sjukgymnast, samt »Rödluvan» vilka med några andra flickor skulle stå för sången och »Najadernas balett».

— — —
Det var kvällen före generalrepetitionen.

Ester hade dröjt sig kvar bakom Röda paviljongen och satt där med sin utskrivna roll, som hon inte

ens behövde glutta i. Hon drog den ur minnet och tog just om dessa ord, som redan från början väckt hos henne en del misstankar:

»Neptun! . . . Du känner mig och vet,
att i det rike, vilket sjö och hav vi kalla,
blev även jag av ödet född befalla
liksom att rycka från dig månet rov
och åter föra det till mänskligheten. —
Men denna dag, då . . .»

— Ja, denna dag och alla dagar, hör hon då en röst helt nära sig avbryta. — De ha alla givit mig en sommar, som jag aldrig kan glömma.

Hon ser åt sidan och skyntar där i det fallande dunklet — *d r L u n d e!*

I samma stund gör hon en rörelse, som för att resa sig, men hör honom då utbrista i det han närmar sig henne:

— Vad tycker ni, fröken Berg, om särskilt denna passus i er roll?

Hon ser upp mot honom med en blick, i vilken hon behärskar både den plötsliga överraskningen och en lika plötslig uppstigande oro, samt svarar med väl spelat tonlöst lugn:

— Nå, ingenting särskilt . . . Eller vad menar ni, herr doktor? Är det kanske något fel i min diktion och kanske något däri, som jag inte förstår.

— Fröken Berg! . . . Om ni inte gör det — då är det i stället jag, som missuppfattat saken eller gjort tolkandet av sanningen däri otydlig.

— Inte vet jag . . . Jag läser bara som det står i rollen.

— Och där står, att det är en, som ryckts från havets mäktiga sagohärskere eller mytologiska stor-

het Neptun många r o v. Och åter för dem till mänskligheten.

— Doktorn tycks kunna den där biten minst lika bra som jag.

— Nå, oss emellan sagt är det jag, som skrivit det där.

— Doktorn?

— Ja, oss emellan sagt. — Men annars är det fröken Andersson, som står för det hela eller att rättare vi — hon och jag — som ha skrivit ihop det här lilla tillfällighetsstycket tillsammans.

Ester sade ingenting.

På sin höjd tyckte hon, att han kunnat behålla den där hemligheten för sig själv.

Så vitt hon kunde förstå, var uppslaget det bästa — själva idén — och mycket passande på en sådan dag ute i skärgården.

Men nu kunde hon inte heller undgå att förstå, att där fanns även ett annat syfte, än att förhålliga skolans föreståndarinna. Så obeläst var hon inte, att hon ej kunde finna med grundade skäl att själva hyllningsorden, som riktades åt »Abbedissan» blivit lika banala som svulstiga och sentimentala.

Att de inleddes med att fiskareflickan skulle ha något att befalla i Neptuns rike, var i samband med det övriga något obehövt — något som strängt taget inte hörde dit. Ester veterligen hade »Abbedissan» aldrig varit i sjönöd och blivit räddad av någon fiskareflicka. Men det gjorde sig väl bättre på det där sättet och fick bli författarens ensak och något, som de åhörande säkert inte skulle lägga märke till särskilt.

Hon reste sig för att lämna platsen.

Mörkret hade fallit djupare.

Inåt parken var det redan alldeles svart.

Endast där nere glimmade det i viken med trollska skiftningar av nedgående sol och påträngande skuggor från havet, medan en rätt hård kvällsbris blåste upp som vanligt strax som solen skulle gå ned eller redan sjunkit under den västra horisonten.

— Ni skall alltså gå hem — jag menar upp till pensionatet nu, fröken Ester?

Hon spratt till vid att höra honom kalla sig bara vid dopnamnet. Men hon tänkte på samma gång, att han som lärare kanske var mest van vid en dylik förtrolighet och svarade utan minsta skymt av miss tycke:

— Det är téstunden nu strax för oss alla där nere, och . . .

— Apropå! . . . Har fröken Rosa Dahlbom slutat feriekursen?

Ester svarade som flickor ganska ofta göra, då nyfikenheten kommer på dem och finner ett gynnsamt tillfälle:

— Rosa Dahlbom? Känner doktorn henne?

— Hon läste matematik extra för mig tillsammans med godsägarens son. Men sedan övergick hon till min vän, Ingenjör Strömmer, som är i en av huvudstadens s. k. studentfabriker. Jag hörde, att hon ämnade ta' studenten på reallinjen som privatist.

— Har inte den där ingenjör Strömmer sagt doktorn, att hon rest härifrån? kom det från Ester med naturlig undran.

— Nej, inte ett ord . . . Tvärtom har han väntat henne fåfängt flera gånger till avtalade lektioner. Så avresan måste ha skett mycket plötsligt.

Ester talade aldrig illa om sina kamrater eller om någon. Hon svarade undvikande:

— Kanske var det någon av hennes närmaste, som plötsligt blivit sjuk. Jag för min del kände henne

så gott som inte alls och hörde bara av andra kamrater, att hon en morgon rest.

Han hade följt henne så att de nu voro nästan framme vid verandaingången.

Ingen syntes där, men från de båda fönstren till matsalen kastades skenet från den stora takhänglampan.

Skenet föll doktorn rakt i ansiktet, och Ester såg, att det visst var något mer, som han ville säga henne. Men på samma gång tycktes det som om han inte visste, hur han skulle lägga sina ord, medan han gång på gång helt svagt öppnade och slöt sina läppar. Egentligen hade hon aldrig brytt sig om, hur män sågo ut — om inte ur rent sportslig synpunkt som hon fått intresse för under deltagandet i en mängd tävlingar eller varit med där som åskådare.

Men nu lade hon märke till, att doktor Lunde helt visst var något att göra av som sportsman — eller kanske att han redan var det utan att genom tidningarna hans namn som »sport» blivit mer bekant.

Han var mera lång än av medellängd, var smärt, men axelbred, och tycktes ha kraftig bröstorg. Kanske var han något närsynt och kisande, och munnen väl vek — överläppens välformade amorsbåge. När han öppnade den kunde han ståta med starka, välskötta, vita tänder, som stucko skarpt av mot den kraftiga solbrända hyn. Han badade nog mycket — även solbad — och att han som simmare inte hörde till de klenaste, detta hade hon ju sett då han gav sig efter henne från båten för att . . .

Ja, var det nu henne eller den bråkstaken till pojke han kastade sig i sjön för från båten?

Hon kunde inte hjälpa, att den frågan plötsligt kom för henne då hon nu såg, hur han betraktade henne med en blick, som på samma gång den var

mycket vänlig också hade något annat — hon visste inte vad.

Hon skulle just kila uppför trappan, då han åter hejdade henne, sägande med ett helt annat tonfall än förut:

— Egentligen är det så mycket jag skulle vilja säga fröken Ester.

— Berg, kunde hon inte låta bli att tillrättavisa tillägga. Ty hennes lärare var han ju i alla fall inte.

— Ursäkta! Det förefaller mig dock som om jag känt fröken Berg i all min tid — ja, det vill säga — jag är för min del åtskilligt äldre, född i seklets början . . .

— Förlåt, men . . .

— Bara ett ord! . . . Säg fröken — jag menar läser ni här på pensionatet de dagliga tidningarna eller någon av dem?

Ester ryckte till och spetsade öronen. Vart ville han egentligen komma med denna fråga?

— Inte jag åtminstone, sade hon — för här finns verkligen inga tidningar för oss, lika litet som för andra — nunnor.

Han skrattade till helt lätt och sade:

— Nä, då kan jag förstå.

— Vad? — Det kan väl aldrig vara något, som rör mig, stackars vinddrivna plugghäst?

— Jo, just fröken.

Då kände Ester, att det liksom riktigt klack till i henne. Hon kände sig alldeles mållös innan hon stammade knappt hörbart:

— Något om mig i tidningarna? — Högst besynnerligt.

— I det fallet är jag av en alldeles motsatt me-

ning. Den, som med risk för eget liv, går att rädda en annans, den, menar jag . . .

— Ah! . . . Det skulle kanske vara något om den där lilla pojken?

— Alldeles! . . . En hel spalt om själva räddningsbragden och vilken den räddade var . . . Allt nog ende sonen till den store finansmannen överingenjör Bergenström.

— Har inte den äran . . .

— Och så jag har så när sagt en efterlysning efter räddarinnan.

Ester mulnade till, men sken åter upp, sägande:

— Alltså ändå inte mitt namn — och således precis som jag ville.

— Inte i den artikeln.

— Var det fler?

— Två till.

— Och då med mitt namn?

— Nej, men sedan i en mycket synlig annons, i vilken man i tacksamma ordalag bad er giva er tillkänna, då skrivelsen, som blivit sänd till eder adress i staden, ej blivit besvarad och ej . . .

— Nej, nu tror jag att jag kolapsar, kom det med flickaktig munvighet. — Hur har man kunnat få tag i den adressen, då man ju inte känner mitt namn?

— Rätt enkelt. — En besättningskarl på ångbåten, som förde oss hit, har eller tror sig minnas, att han på adresslappen till ert gepäck läst namnet Ester Berg.

— Det finns många, som heter Berg.

— Visserligen — men säkert ingen som . . . som liknar just fröken Ester Berg — den kända sportpris-tagerskan.

— Alltså ändå fast, kom det liksom omedvetet . . . Så vida det inte är ni, herr doktor, som . . .

— Har ni således glömt mitt löfte — lika dyrt som vore det en bekräftelse med helig ed? Och som ni själv bad mig om där nere vid grinden?

Ester mindes — och hur hon ej mottagit hans framsträckta hand den gången, de skiljts vid grinden som i det nu rådande mörkret inte kunde ens svagt skönjas. Och hon trodde, men sade undvikande:

— Det hela var en bagatell, som jag hoppas fallit helt i glömska.

— Inte alls! . . . Jag talade för ett par dagar sedan vid min chef.

— Er chef? Skall nu också han dragas in det här?

— Min chef är — den räddades far. — Här ute är jag på en månads semester. Jag är anställd i firman som matematiker.

Ester blev åter mållös.

Hon visste inte alls, vad hon skulle tro. Var det ändå inte genom doktor Lunde som hennes namn blivit bekant, trots — som han nu sade — sin heliga ed?

— God natt, doktorn!

Rösten hade blivit hård, och hon ville bara försvinna.

Han grep hejdande hennes hand och höll henne tillbaka, samt sade med sin allra djupaste röst:

— Det ni nu tänker om mig, gör ni en stor synd i. Jag har vid gud ingenting sagt.

— Jag skall tro . . . Men . . . men . . . Ni hoppade ju själv i och . . .

— Jag hoppade i för att som jag själv trodde kunna rädda er båda — jag ville . . . Jag kunde inte annat . . . Jag ä . . .

Ester försvann som en förbijagande tanke.

Och där stod den unge doktorn och matematikern ensam alldeles som då han första gången såg henne försvinna på ungefär samma plats.

— — —
Ester var åtskilligt »borta» vid tedrickningen, som hon dessutom för första gången kom bra sent till.

Det hade hänt henne något, som hon inte kunde förklara och som på samma gång ställt henne inför offentligheten för en sak, som hon ansåg vara den naturligaste i världen.

Vem skulle inte rädas ett i nöd statt människoliv om man kunde det, och på samma gång göra det utan att därför påräkna tidningarnas uppmärksamhet?

För sin egen del ville hon för sådant inte alls bli prisad. Men gällde det en öppen tävlan i sport — höjdhopp, femkamp, stafettlöpning och simning samt att »röka» gamla rekord och bli så mångdubbel mästarinna som möjligt — då var det ju något annat och som hon kämpat sig till bland värdiga motståndare. — Men det där att fiska upp en liten bråkstake . . .

Plötsligt slog det henne, att det där andra brevet, som hon fått på samma gång som det från Sussan, ännu inte blivit läst. Kanske var det något sammanhang med detta och det, som dr Lunde nu snackat om så lustigt högtidligt.

Hur som helst hade hon alldeles glömt bort det för allt detta andra, som trängt sig på henne sedan dess. Men nu skulle hon verkligen se efter.

Med den tanken kom hon snart upp på sin kammare. Där fann hon sin kamrat »Rödluvan» ovanligt nog i färd med att plugga!

— Gratulerar! sade Ester. — Flitens genius har famnat även dig.

— Strunt! . . . Brev hemifrån, förstår du . . . Kvas-
tar jag i höst också, då skickar man mig till Ame-
rika, du! . . .

— Nå, än sedan? — Där har man allt större ut-
sikter att slå sig fram än här, har jag hört.

— Ja, men språket, Ester . . . språket . . .

— Engelska, ja.

— Ja, men ur n ä s a n, Ester! . . . Och jag, som
knappt fått någon näsa alls . . . Gud, vad jag är
olycklig.

Ester måste skratta, men på samma gång ge sin
olyckliga vän rätt.

Den amerikanska engelskan var verkligen något
förskräckligt — inte minst för de ohyggliga na-
salljuden.

XII.

UNDERLIGA VÄGAR TILL ETT LYCKLIGT SLUT.

»Rödluvan» smällde igen skolboken i samma stund
signalen ljöd därnere för nattens och sömnens in-
brott.

Om man nu kunde sova eller ej. Samt på samma
gång signal, att alla lampor i rummen, som flickorna
delade, skulle släckas.

— Jag vet inte något värre än plugg, sade »Röd-
luvan» i det hon gäspande sträckte armarna mot ta-

ket. — Så kanske Amerika ändå inte är så dumt, om man som jag skulle kunna få vistas hos släktingar. Men tänk dig. Ester . . . Chikago! — där man skjuter ihjäl flera hundra varenda dag och ännu fler om nätterna . . . Ä' de' inte så man kan dö?

— Låter så, sade Ester skrattande . . . Men nog klarar du dig alltid. Och för resten ska' jag säga dig, att i Amerika, Staterna, är det kvinnorna, som man krusar för. Så inte behöver du vara rädd.

— Vet du vad, Ester? Tänk om du skulle följa med . . . Du skulle bestämt kunna bli ledarinna för en hel sportklubb av flickor. Får jag höra något, skriver jag efter dig t v ä r t . . . Du glömmet väl — inte — att släc- släcka la- lampan?

Hon hade redan hoppat i bädden och somnade tvärt från både plugg och amerikaresa, medan Ester allt ivrigare började leta efter det bortglömda brevet, som hon allt mer anade ha något sammanhang med vad den unga doktorn hade sagt henne.

Men borta var det . . . Hur hon än sökte var det försvunnet.

Kanske, att hon rent av tappat det i klassrummet eller ute, ty nu mindes hon tydligt, att hon gömt det på sig under blusen den där kvällen då hon fick det, som var vanligt blev störd av sin rumskamrat.

Nå, hur som helst. — Förlusten var kanske obetydlig nog.

Men var det något om den där lilla slarven till pojke, skulle hon nästa gång säga åt den unga doktorn, som kände pojkens far, att . . .

Ja, vad skulle hon säga?

Någon tog i dörren, just som Ester avklädd skulle blåsa ut lampan. Det var en av tjänsteflickorna, som kom in med ett brev.

— Till fröken Berg sade hon . . . Jag hittade det i morse i ett hörn där nere i hallen.

Brevet var det, som Ester nyss letat efter så ivrigt! Det var fortfarande obrutet och ville tydligen inte släppa henne. Men nu var det ganska tillskrynkladt och även trampat av åtskilliga fötter — men trots allt för övrigt oskadat i hennes händer.

Tjänsteflickan, som lagt från sig fyndet på bordet, avlägsnade sig och Ester kunde inte motstå att äntligen se efter vad det kunde innehålla.

Mycket riktigt! . . . Underskriften var namnet, som doktorn nämnt — men inte med ett manligt förnamn utan Dagmar. Sannolikt skrivet av den räddade lilla pojken mor.

Utän att tänka på förbudet att efter nattsignalen ha lampan brinnande började Ester läsa:

»Till min största lyckas räddarinna,

Fröken Ester Berg!

Efter många svårigheter tror jag mig äntligen ha funnit Eder vistelseort och skyndar mig att tillskriva Eder dessa rader, som blott kunna bli till en bleknande fattig skugga av all den oändliga tacksamhet, i vilken jag alltid kommer att stå till Eder, min enda och utesägligt älskade lilla sons räddarinna. En tacksamhet, som i lika hög grad delas av min make och som även från hans sida ej kan tolkas i ord.

Under livligaste förhoppning om ett sammanträffande, är det mig här i dessa rader omöjligt att så öppna mitt hjärta för Eder som jag ej mindre önskar, än även hoppas

att kunna göra det en dag, då jag vågar vänta att få se Eder i mitt hem.

Ni torde hava godheten att själv bestämma dagen och tiden och att låta mig veta detta genom ett par rader när det kan passa Eder bäst. Min och min familjs adress är för sommaren Villan Egirshov, pr. Dalarö.

Min man möter med motorbåt vid Dalarö den dag Ni önskar bestämma.

Med gränslös tacksamhet

Dagmar Bergenström.»

Ester kände sig åtskilligt vimmelkantig efter denna läsning.

Det var som om hon blickat djupt in i en för henne okänd moders för sitt barn oändligt ömmande hjärta.

Det var något, som hon ännu aldrig förr kunnat fatta — utan verklig mor som hon själv var och som en styvmor aldrig kunnat ersätta, hur väl denna än kunde vilja henne.

Men just därför skulle det bli henne så mycket svårare att öga mot öga än en gång kunna möta denna moder, som hon på båten knappt hunnit växla ett par ord med, innan den där händelsen med den lilla bråkstaken inträffade.

Om inte annat, förstod hon, att artigheten bjöd henne svara.

Men tacksamt ville hon dock avböja ett sammanträffande och på lämpligt sätt framhålla som hon kände det, att ingenting annat hade hon gjort, än vad vilken annan i hennes belägenhet skulle ha sökt hjälpa med efter bästa förmåga.

Men först ville hon sova på saken sedan hon i sin

låda lagt in det där brevet utan en aning om, vad det inom kort skulle komma att bli till för hela hennes återstående liv.

Så var man då hunnen till den stora dagen, den då tillfällighetspjäsen eller divertissemanget skulle uppföras, skolpensionatets föreståndarinna till ära.

Det var inte utan en underlig känsla och som hon inte kunde förklara, då hon nu stod där som fiskareflicka och vanlig jordisk varelse bland alla de andra, som representerade havsguden med det till hans hov hörande sagoherrskapet.

Man hade samlats inne i lusthuset, som genom diverse anordningar förvandlats till fiskarekoja.

Det var där man gjorde sig i ordning och fullbordade sin kostymering. Men sedan skulle »gudaskearan» ned till den lilla havsviken för att i samlad trupp från denna tåga upp till »fiskarekojan» — Röda paviljongen.

Ester hade föga att ordna med för att det skulle bli till det yttre i sin roll. Bland pensionatets flickor var hon den enda, som hade naturligt hår — det vill säga ostubbatt och ej enligt sentida modelagars bestämmelser och påfund parodierat! Nu svallade det som en guldfloed utefter hennes axlar och rygg och inramade hennes huvud liksom i en rik gyllene gloria. En enkel bomullsklänning samt grova strumpor och kängor fullbordade »kostymeringen». I ena handen höll hon en rutig huvudduk eller schalette av bomull och i den andra en korg och ett fisknät, som delvis var slängt över högra axeln.

Doktor Lunde — »Neptunus» — tycktes vara den, som blivit först färdig av de andra.

Han såg riktigt ståtlig ut där han kom med sin

treudd i handen och iförd ett långt lösskägg av alger och tång.

Han hade inte sett Ester där hon stod vid sidan av paviljongdörren, då hon hörde honom ropa till de andra:

— Skynda på dit ned, så vi få ordna tåget! De inviterade med festföremålet äro snart här. Jag går före och ser till, hur vi ha det med spelmännen, som ska gå i täten.

Han tog den korta trappan i ett raskt språng och — och stod plötsligt framför »fiskareflickan» just som denna intuitivt, men utan att veta varför, hoppats att bli osedd av »guden» tills de på den improviserade scenen skulle mötas.

— Ah! . . . Est . . . fröken Berg! Charmant i sanning! . . . Härlig! . . . En nordisk fiskareflicka utan like. — Jag skulle . . .

Han tvärstannade då han mötte hennes blick.

Den såg inte alls ut att återspegla någon belåtenhet med berömmet.

I det hon pekade på några bänkar och en stor länstol — som var plats för hedersgästen — sade hon:

— Herrskapet från slottet blir naturligtvis placerat närmast födelsedagsbarnet och så våra lärarinnor så långt raden räcker. Men det är kanske en nyhet för er, herr doktor, att vi även får mottaga som gäster från slottet regissören och ett par andra ledande i filminspelaretruppen, som kom hit för blott några timmar sedan och väl nu dinéerar hos generaldirektören i någon av slottssalarna, som också skall filmas. — Varenda sittplats blir sålunda upptagen. Skulle vi kanske inte ordna det så, att mina kamrater fick stå i stället och bilda en halvcirkel kring det hela?

— Utmärkt! . . . Det där om filmfolket har jag inte haft en aning om. Men så mycket bättre, fröken Berg . . . Tänk om man redan här ville göra några upptagningar i kväll — kanske nog så lockande i respektive Filmjournaler?

Just då kom en ung dam springande och ropade på långt håll:

— Ester! . . . Ester! . . .

— Sussan! . . . Sussan! . . . kom svaret.

I en blink hade Ester försvunnit, medan »Neptunus» ännu inte kunde släppa henne med sina beundrande blickar.

Det var några minuter innan föreställningen skulle börja, men skulle helt visst komma att dröja minst en kvart.

Inga av de inbjudna hade slagit sig ned, men flera av dem lustvandrade i parken, medan en del av de inte uppträdande eleverna ordnade med ett och annat framför själva skådeplatsen och hängde upp kulörta lyktor, som snart skulle tändas.

Av dagens festföremål »Abbedissan», såg man inte skymten. Men »Sjöjungfrun» — som tagit på sig författarskapet till »pjäsen» — samt hennes medhjälpande »regissör», fröken Tonny Kronstrand, »Textiltonny», hade fullt upp att göra och gingo på med all iver med biträdande elever.

Susanne Dalstrand hade fått armen om Esters liv.

Hon drog henne längre in i den stora parken och utbrast efter en första innerlig hälsning, som lika innerligt besvarades:

— Som du ser, nu har du mig här . . . Gud vad vi ska moja oss.

— Moja oss? . . . Med stenografi och maskinskrivning?

— Det också . . . Hur har det gått med ditt plugg?

— Vad tror du?

Ester skröt aldrig. — Men hon sade sig nu kanske kunna hoppas att allt skulle gå bra vid uppflyttningen.

— Härligt, Ester! . . . Och så bara ett år kvar. — Jag har haft brev från mamma som skriver, att hela resan hittills varit som en ljuvlig dröm. Hon beklagade, att inte jag fått vara med — men det var ju min egen önskan att göra undan det där, som jag kommit hit för och inte ville ha på mig sedan, då jag kanske reser till England tvärt att börja med.

— Lyckoprinsessa! kunde Ester inte låta bli att utbrista.

— Lyckan, kära Ester, skall man inte prisa förr än man levat livet ut. — Men nu ska vi i stället . . . Kan du tänka dig! . . . Det var pappas goda vän, civilingenjör Franke och hans dotter, som kom på den där idén, att ta mig med sig till vännen arkivarien Stjärnström och teaterdirektör Lindblad i Dalarö — där den där stora historiska filmen man nu håller på med skulle börja inspelas. Ja, egentligen längre ut i skärgården för att här på ert gamla medeltida slott få sin egentliga utformning . . .

— Hemsk flott, Sussan! . . . Och du tror, att jag skulle kunna få vara med — ja, bara på något litet hörn?

— Säkert! . . . Får man nu se dig så innerligt rar som du nu ser ut, så . . .

— Bara maskerad, Sussan, men gudskelov utan smink och puder . . .

— Du är helt enkelt läcker! Säkert kommer du i din roll att spela lika frestande . . . Och sedan kommer presentationen för herrarna Franke, Stjärnström och Lindblad . . . Tänk dig, Ester, om du skul-

le få följa med direktör Lindblad, som snart reser i kontrakterat uppdrag till Hollywood och bli en ny Greta Garbo.

Här måste Ester skratta med full hals.

Sussan hade bestämt blivit alldeles för mycket filmbiten. Men det var väl förstås bara ett skämt, varför hon också svarade:

— Bättre ändå, Sussan! . . . Någoting så fint, att man ännu inte sett maken. — Så'nt där tjavs som Greta spelar i, vill jag dessutom aldrig vara med om. Ska' det vara något, så ska' det vara med liv och fart i.

— Där sa' du något, Ester! . . . Något med flyg. Och vad säger du . . . Självt har jag kommit hit med flyg . . . Ett riktigt aeroplan du . . . Ligger förresten och väntar där nere vid viken . . . Härligt, härligt — men farligt, farligt!

Ester kunde knappt i denna stund känna igen Susanne. Hon var som förhäxad. Hon strålade som en skinande sol, fast det började bli ganska skumt.

Hon ville därför gärna sondera om det hänt Susanne något särskilt, då ett par tre väldiga slag på en gonggong förkunnade, att man där nere vid paviljongen skulle »ge plats på scenen».

— Sussan, Sussan! . . . Jag blir olycklig! . . . Jag måste rusa . . .

I en blink stod Sussan där ensam och skulle knappt ha hittat till »teatern» igen, om inte hennes väninna, Elin Franke, kommit springande med en sak som man glömt på slottet, där filmtruppens ledande personal fått kvarter.

— — —
Det lilla amatörsällskapet tycktes reda sig mycket bra.

I alla fall sparade publiken inte på handklapp-

ningar i mängd. Lovorden till »Vetandets drottning» — födelsedagsbarnet fröken Miltéus — voro lagom tjockt påsmetade och inte så att det störde.

Alla kunde sina roller och allt gick bra i läs . . . Men nog var det Ester, som kunde taga åt sig det mesta av bifallet, om hon varit det minsta egenkär.

Hon spelade sin fiskareflicka och sitt mellanhavande med havsguden och dennes hov så att ingen annan gärna kunnat göra det bättre. Allt ifrån att hon vid sin »koja» hade att taga emot det ståtliga Neptunuståget, tills hon slutligen omgivet av detta hade att till festföremålet överlämna det ståtliga silverskrin, i vilken den läckert textade hyllningsadressen låg hoprullad. —

Den upptogs och upplästes av Ester med klar och välnyanserad röst — under det att musiken dämpat ackompanjerade hennes versifierade anförande tills att slutligen den stora hyllningsstormen brusade lös och blandade sig med fanfarnerna.

»Abbedissan» grät! . . . man kunde gott notera detta såsom något alldeles särskilt ovanligt. Att ge sig hän i tårar var inte hennes sak — men därför nu så mycket mera markant.

Därmed kunde också sägas, att hela hyllningen blivit särdeles lyckad vilket inte förminskades av festföremålets i djup rörelse framburna tack — och den spontana hyllning, som därpå ägnades av hela publiken åt de agerande — mest åt Ester, dr Lundes Neptun och åt »Sjöjungfrun» — med rätt eller orätt som divertissemangets författarinna.

En efter förhållandena »stor supé» i pensionatet och sedan dans i parken följde.

Det var därunder som Susanne gav uppslaget till något, som ledde till, att Ester på ett högst oväntat sätt alldeles ofrivilligt blev sammanförd med den

lilla räddade gossens mor, den stora finansmannens maka.

Med den historien är det emellertid något alldeles särskilt.

* * *

Morgonen började gry över den romantiskt fagra skärgårdsnejden.

Men ännu var det som om den stora festen inte ville taga slut.

Till och med festföremålet — som annars höll så sträng disciplin på inte minst sig själv och framför allt menade, att nattsöl hörde till en av sju dödsynderna — höll sig vaken och deltog hjärtligt i glammet.

För att bättre se solen gå upp — och efter vilket skådespel blivit bestämt att var och en skulle gå till vila åtminstone ett par timmar — hade man dragit sig ned till viken och samlats på bryggan framför den stora båthangaren där slottets ägare om vintarna förvarade sina båda präktiga motorbåtar — av vilka den ena var en kraftig racer på bortåt trettio knop.

Men därute låg en annan farkost, som kunde göra en ännu större fart.

Denna var det hydro-aeroplan, med vilket Susanne och föraren — löjtnant Strängert — samt regisören och arkivarien anlant från Dalarö till slottet.

Där låg även den motorbåt, med vilken en del av det andra filmsällskapet kommit utom dem som tagit bil.

Vad var naturligare än att någon i det härliga och morgonsvala vädret kom på tanken att det nog inte skulle vara så oävet med en sjötur.

Förslaget mottogs av de församlade med stort bifall.

Men så befanns det, att båtarna i alla fall inte kunde räcka till. Och då kom åter ett förslag.

När man börjat ordna sig — »Abbedissan» och ett par av lärarinnorna redan ur räkningen och kanske nu sovande sött — fann man, att av de kvarvarande måste tre stanna över.

En förslog lottdragning för att låta ödet avgöra. Ingen hade anmält sig att stanna frivilligt.

Och så drog man lott.

De tre, som på sina hopvikna papper fått orden »Om du dröjer», skulle stanna kvar — om de ville göra en tur ensamma sedan ut på havsviken en bit därifrån.

Och så hände det . . .

De, som fingo de fatala lapparna, voro — Ester, dr Lunde och slutligen flyglöjtnanten Strängert!

Nu fanns där många bland både herrarna och damerna, som genast erbjödo den näpna »fiskareflickan» sin plats.

Men hon skulle inte ha varit den hon var, om hon tagit mot detta och därtill ha lämnat sina »olycks-kamrater» kvar. Hon började i stället tala om, att en tupplur nu vore det bästa och såg för övrigt lika belåten ut som löjtnanten och »Neptunus», som nu uppträdde så mänskligt som gärna möjligt och utan något skrämmande sjögräskägg alls.

Båtarna fylldes, och motorerna började surra.

Alla hurrade och morgonrodnaden lade det mest bedårande skimmer över det hela.

Och där stodo äntligen de tre utlottade, då löjtnanten plötsligt hördes utbrista:

— Tänk om . . .

— Vad då? sade doktor Lunde, som fortfarande bara tycktes grunda på något, som han ej kunde bli på det klara med — och som han visat sig mest hela kvällen sedan divertissemangen tagit slut.

— Jo, om vi skulle rent av trotsa ödet.

— Du får allt vara snäll och förklara dig närmare . . . Trotsa ödet? Hur då?

— Vi tar helt enkelt flyget.

Det blev några sekunder alldeles tyst.

Där hade framslungats en frestelse som helt visst inte var att stå emot.

Doktor Lunde strålade plötsligt upp och vände sig till Ester och sade med en sökande blick och på samma gång liksom orolig över, vad det skulle bli för svar:

— Och fröken Berg — vad säger ni? . . . Tänk er, att se en soluppgång i ett flyg över Stockholms kanske vackraste ytterfjärd. — Skulle inte det vara en upplevelse?

— Naturligtvis, sade Ester utan att i rösten förråda det minsta av, hur livligt medryckande den tanken var även för henne.

— Men kanske fröken blir rädd, sade löjtnanten.

— R ä d d? . . . Någon rädsla får aldrig finnas hos en äkta »sport».

— Jo, jag vet! . . . Det är visst inte så få rekord, som blivit satta av er, min fröken. — Men för att kunna njuta med lugn av en flygning och utan störande nervspänning . . .

— Nerver . . . avbröt Ester . . . Inte ha de besvärat mig hittills. Men om jag annars kanske kan bli till besvär, så . . .

— Tvärtom, sade löjtnanten, både mig och min vän, doktorn, till största glädje.

— Ja, till mycket stor glädje, hörde hon dr Lunde mumla liksom mer för sig själv.

— Alltså, bestämt, att vi ge oss av?

Varpå löjtnanten med en visselpipa gav signal, och man såg en jolle stickas ut från flyget och rodd av dess mekaniker närma sig bryggan där de tre luftresenärerna väntade.

Och nu satt löjtnanten på sin förareplats och Ester samt doktor Lunde bakom honom, samt mekanikern där han skulle vara. Och det började dåna och smälla så det var inte alls någon idé att försöka tala, om man inte rent av skrek i varandras öron.

Floder av skummande vatten rullades upp på ömse sidor, och så . . .

Planet höjde sig . . .

Det steg allt högre — eller snarare som Ester tyckte — jorden under dem med vatten och land samt allt vad som däruppå var sjönk — sjönk allt djupare — medan molnen kommo allt närmare och i dess rosenröda och blånande massor solen som ett eldklot rätt upp ur havet.

Ester vågade knappt andas — inte av fruktan utan av beundran.

Livligt stod det för henne, att hennes väninna, Susan, på sin omtalade luftfärd från Dalarö gärna inte kunde ha sett något som var vackrare.

Det var som ville hon aldrig dit ned igen till den allt mer försvinnande jorden. Det var som ville hon på detta sätt flyga in i evigheten.

Mot det oändliga gick hennes färd — mot sällighetsdrömmarnas underland.

Endast som i en dröm kände hon, att en hand omslöt hennes midja — sakta och liksom stödjande.

Hon såg doktor Lundes läppar röra sig, men hon kunde inte höra det minsta av vad han ville säga henne.

Men så kom det som ett dånande skott. — — —

Planet sänkte sig med svindlande fart, och det började svartna för Esters ögon.

Hon ville resa sig. Men remmen, som hon måste taga om sig, höll henne kvar . . . Hon såg föraren vrida och vända sig och hur mekanikern klättrade ut på en av de stora vingarna. Hon tyckte sig se en oändlig rad av skummande vågkammar och kände, hur hon liksom studsade gång på gång.

Sedan blev allt svart kring henne.

Var allt detta bara en kanske svindlande underlig dröm? . . .

— — —
Ester såg sig omkring.

Hon kände en pinande smärta i sitt ena ben. Även huvudet värkte, och allt det hon kunde uppfatta var henne främmande.

Endast svagt kunde hon minnas sitt hem och sin far och styvmor. —

Hon såg dem som på underliga ulltappsliknande skyar drivas bort av vinden . . .

Och se där! . . . Där flög »Abbedissan» på samma sätt och med det stora silverskrinet med den textade hyllningsadressen i sina händer.

Där hoppade den ilska hunden kring pensionatets matmor, fru Berggren, och där tog »Rödluvan» ett hissnande språng mellan två mörka moln över en omätlig avgrund . . .

Men vem var denna?

Jo, visst! . . . Modern till den lilla bråkiga pojken och så . . .

Ester tyckte sig ännu en gång göra språnget från

ångbåten, och i samma stund lät det som en bedjande stämma alldeles vid hennes huvud:

— Gör all t vad doktorn kan. — Ni m å s t e r ä d -
da hennes liv . . .

— — —
På detta sätt sammanfördes Ester Berg med modern till det räddade barnet — den store finansmannens son.

Flygplanet hade störtat.

Sådant händer ju nästan varje dag över allt i världen.

Ester hade fått sitt högra ben i svår kläm vid nedslaget. Men de andra i flyget hade klarat sig bättre.

Störtningen skedde, då man skulle hålla ned mot de förut omtalade motorbåtarna med det andra sällskapet, som stävade ut mot den stora havsviken.

Man hade velat hälsa dem från luften.

Och så kom den stora skrällen.

Flyget började singla och gå i spinn mot vattnet.

Det dråsade ned på den stor fjärden. Där man redan sett vad som stod på och man satt ut flera båtar.

I en av dessa, som fördes av den vida kände finansmannen i villan eller snarare det moderna slottet Egirshov, bärgades haveristerna och fördes alla till bärgarens sommarhem.

Värst illa var det med Ester — men den hastigt tillkallade läkaren försäkrade livligt, att någon fara för hennes liv förelåg inte alls.

Allt vad som fordrades var, att hon fick hålla sig stilla ett par veckor.

Det var då läkaren bad, att få veta den medvetlösa patientens namn, och dr Lunde uppgav detta. Och det var nu som finansmannens hustru förstod,

att på detta underbara sätt hade ödet äntligen sammanfört henne med sonens, det enda barnet, råddarinna.

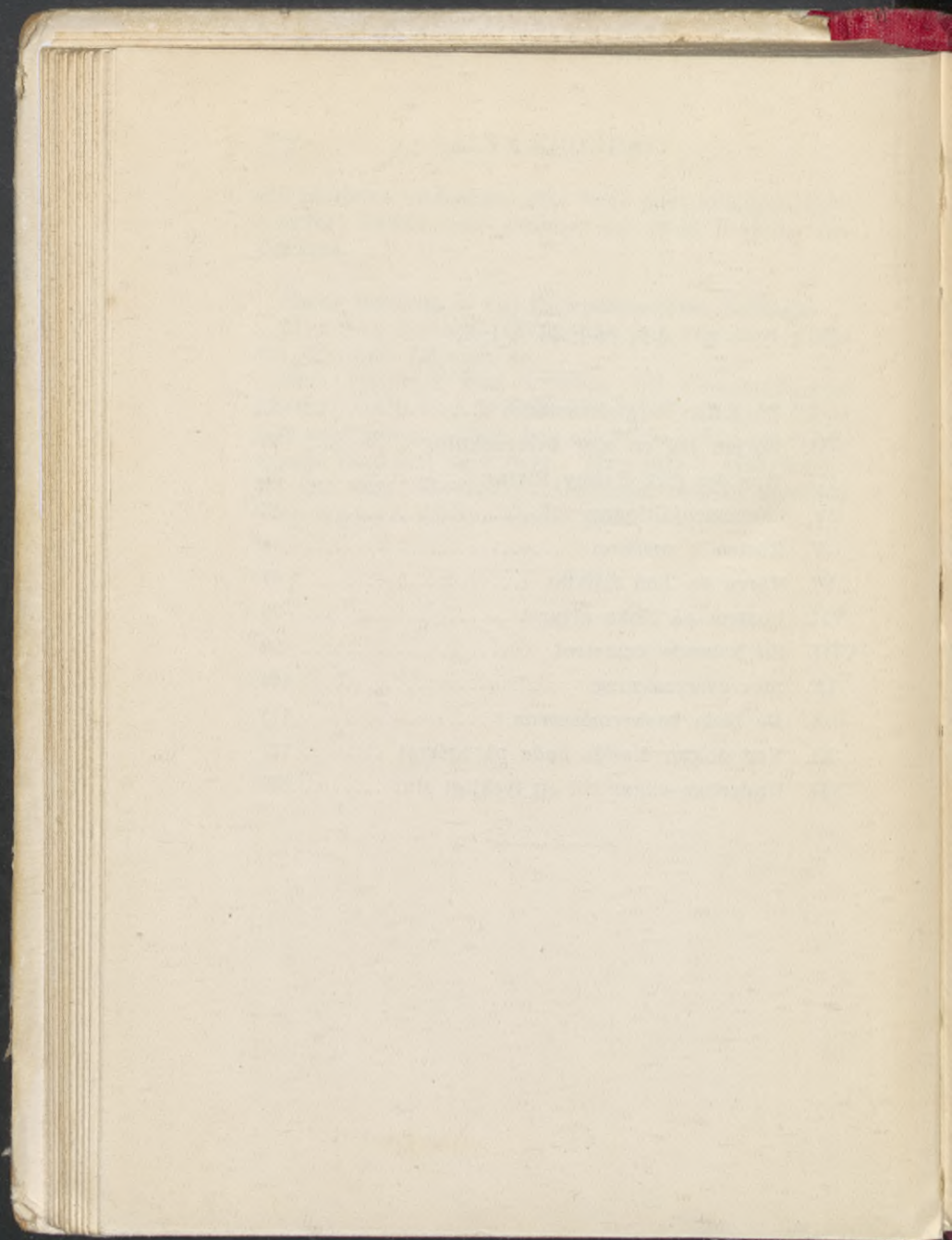
Ester återkom ej till flickpensionatet Solhaga.

Men hon återkom till skolan och tog med glans sin »normal» följande år.

Som förlovad med brodern till finansmannens hustru — allt nog dr Erik Lunde — och kort därpå gift med denne — fick hon att börja med i ett främmande land sitt eget hem. Men inte i Amerika — att där, som »Rödluan» fruktade, behöva använda även n ä s a n då hon skulle tala.

INNEHÅLL

I. Då Ester Berg »kvastade»	5
II. Början till en stor övrraskning	18
III. Hur det gick Fanny Elving	31
IV. Carnegiehjältinnan	42
V. Rösten i mörkret	54
VI. Värre än hon fruktat	67
VII. Foxtrot på bleka alvaret	79
VIII. En hotande katastrof	92
IX. Stor övrraskning	104
X. De båda baskermössorna	113
XI. Vad doktor Lunde hade på hjärtat	127
XII. Underliga vägar till ett lyckligt slut	140

B. WAHLSTRÖMS UNGDOMSBÖCKER

KARTONNERADE MED FRAMSIDAN I FÄRGTRYCK

4. <i>Bland guldgrävare och indianer</i> av G. A. Henty 1.50	37. <i>Yrhättan som förlovad</i> av E. v. Rohden. Flickbok 1.50
6. <i>Ljudlösa steg</i> av E. S. Ellis 1.50	38. <i>Vargjägarna</i> av J. O. Curwood 2.—
7. <i>Silverormen</i> av Axel Kerfve 1.50	39-40. <i>Tre amiraler</i> av W. H. G. Kingston 3.—
10. <i>Spöket på floden</i> av E. S. Ellis 1.50	41. <i>Havets herre</i> av Strang... 2.—
12. <i>Sam Engrens äventyr i Mexiko</i> av Axel Kerfve ... 1.50	42. <i>Skattsökarna</i> av J. O. Curwood 2.—
13. <i>Jetro Juggens</i> av E. S. Ellis 1.50	43. <i>Sjörövaren</i> av Marryat ... 2.—
17. <i>Björnjägarens son</i> av Karl May..... 1.50	44. <i>Öknens ande</i> av Karl May 2.—
19. <i>Nybyggarna i Kentucky</i> av E. S. Ellis 1.50	45. <i>Myteriet på Grosvenor</i> av Clark Russell 2.—
20. <i>Winnetous testamente</i> av Karl May 1.50	46. <i>Ej som andra flickor</i> av Carey. Flickbok 2.—
24. <i>Blockadbrytaren</i> av Axel Kerfve 1.50	47. <i>Vid indiangeränsen</i> av G. A. Henty 2.—
25. <i>Hjortfot</i> av E. S. Ellis ... 1.50	48. <i>Överfallet på nybygget</i> av Olov Thomas 2.—
26. <i>Lilla prinsessan</i> av F. H. Burnett. Flickbok 1.50	49-50. <i>En präktig flicka</i> av L. M. Alcott. Flickbok 2.75
27. <i>Järnhjärta</i> av E. S. Ellis 1.75	51. <i>Den förste svensken</i> av Radscha 1.75
28. <i>En yrhätta</i> av Emmy von Rohden. Flickbok 1.50	52. <i>S:t Markus-Lejonet</i> av G. A. Henty 1.75
29-30. <i>Tre kommandörer</i> av W. H. G. Kingston 3.—	53. <i>Indianer och vita</i> av E. S. Ellis 1.75
31. <i>Hjortfot på Prärien</i> av E. S. Ellis 1.50	54. <i>Martin Forster</i> av Friedrich J. Pajeken 1.75
32. <i>Smugglarna</i> av A. Kerfve 1.75	55-56. <i>Pieter Maritz</i> av Niemann 2.75
33. <i>Kaparens guld</i> av Wilkins 1.75	57. <i>Barnen på Bøljenäs</i> av K. Wenström. Flickbok ... 1.75
34. <i>Hjortfot i Klippiga Bergen</i> av E. S. Ellis 1.50	58. <i>Prinsessan på ärten</i> av Anna Bjerke. Flickbok 1.75
35. <i>Regnbågsön</i> av L. Tracy 1.75	59. <i>Blockhuset vid Hocking River</i> av E. S. Ellis 1.50
36. <i>Lilla hennes nåd</i> av E. Jepson. Flickbok 1.50	

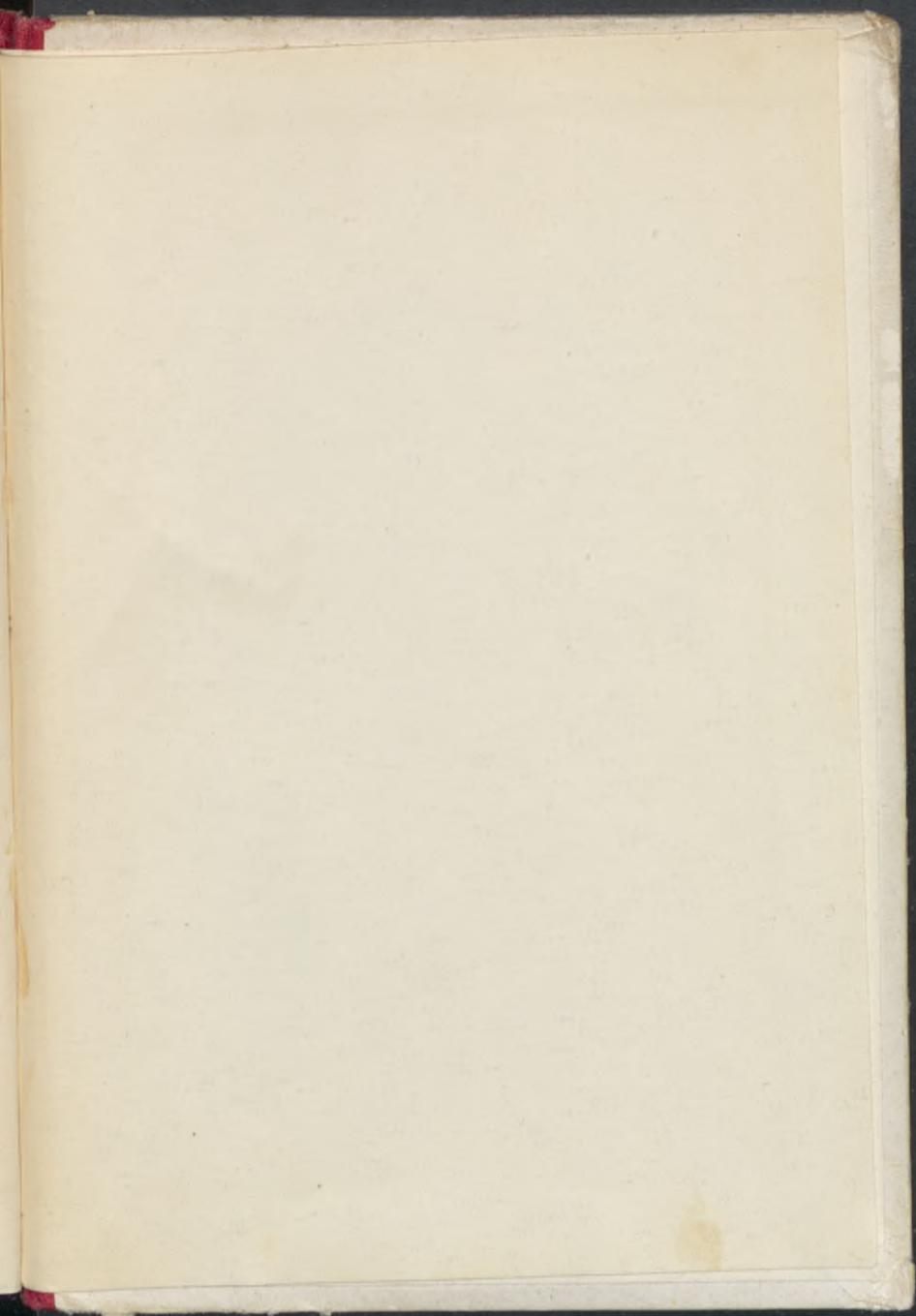
FORTSÄTTNING PÅ OMSTÅENDE SIDA.

B. WAHLSTRÖMS UNGDOMSBÖCKER

KARTONNERADE MED FRAMSIDAN I FÄRGTRYCK

60. <i>Guldsökarna i Texas</i> av Gunnar Örnulf 1.50	81. <i>Kolonisterna vid Ohiofloden</i> av E. S. Ellis 1.50
61. <i>Indianhövdingen</i> av E. S. Ellis 1.50	82. <i>Sam Engren på nya äventyr i Mexiko</i> av Axel Kerfve 1.50
62. <i>Gabu, grottmänniskan</i> av Radscha 1.50	83-84. <i>Korallön</i> av Ballantyne ... 2.50
63. <i>Rödskjorta</i> av E. S. Ellis 1.50	85. <i>Den gyllene staden</i> av Gustaf Bolinder 1.50
64. <i>Med rödskind på krigsstråt</i> av Chas. R. Kenyon 1.50	86. <i>Myteriet på Capella</i> av Radscha 1.50
65. <i>Sven Vågmans äventyr</i> av Gunnar Örnulf 1.50	87. <i>Vikingablod</i> av Ax. Kerfve 1.50
66. <i>Lilla kusinen</i> av Ethel Turner. Flickbok 1.50	88. <i>Sten Hane</i> av Nils Hydén 1.50
67-68. <i>Värnlös</i> av Malot. Flickbok 2.50	89. <i>På strövtåg med Hjortfot</i> av E. S. Ellis 1.50
69. <i>Med luftskepp till Nordpolen</i> av Roy Rockwood ... 1.50	90. <i>Cowboy-Kitty</i> av Anne Lykke. Flickbok 1.50
70. <i>Klämmiga pojkar</i> av E. Lieberath 1.50	91. <i>Stora syster</i> av Anna Baadsgaard. Flickbok 1.50
71. <i>Julle, Långstroppen o. vi</i> av Ebbe Lieberath 1.50	92. <i>Moster Saras skyddsling</i> av Kathrine Lie. Flickb. 1.50
72-73. <i>Det sjunkna guldskeppet</i> av Hanns von Zobeltitz 2.50	93. <i>Åtta kusiner</i> av Louisa M. Alcott. Flickbok 1.50
74. <i>Trollsländan som backfisch</i> av Clément. Flickbok 1.50	94. <i>Ett hjärta av guld</i> av Anna Baadsgaard. Flickbok 1.50
75. <i>Nelly o. hennes vänner</i> av v. Vietinghoff. Flickbok 1.50	95. <i>Rosor i blom</i> av Louisa M. Alcott. Flickbok 1.50
76. <i>Bessie och hennes bröder</i> av Habberton. Flickb. 1.50	96. <i>Cowboyprinsessan</i> av Anne Lykke Flickbok 1.50
77. <i>En modern flicka</i> av A. Baadsgaard. Flickbok 1.50	97. <i>Flickförbundet Silverkorset</i> av B. Clément. Flickbok 1.50
78. <i>Tre flickor på äventyr</i> av Anne Lykke. Flickbok... 1.50	98. <i>Yngsta syster</i> av Ingeborg Vollquartz. Flickbok 1.50
79. <i>Trollsländan som förlovad</i> av B. Clément. Flickb. 1.50	99-100. <i>Incasindianernas skatt</i> av G. A. Henty 2.—
80. <i>På äventyrliga stigar</i> av Gustaf Bolinder 1.50	

FORTSÄTTNING PÅ PÄRMENS BAKSIDA

GÖTEBORGS UNIVERSITETS
BIBLIOTEK

1001930977

B. WAHLSTRÖMS UNGDOMSBÖCKER

KARTONNERADE MED FRAMSIDAN I FÄRGTRYCK

134. Meg och hennes syskon av <i>Ethel Turner</i> . Flickbok 1.50	166. Barnen på Ekenäs av <i>Greta Åkerhielm</i> . Flickbok 1.50
135. Katy i hemmet av <i>Susan Coolidge</i> . Flickbok 1.50	167. Munkegårdsflickorna av <i>Kathrine Lie</i> . Flickbok ... 1.50
136. Lilla fröken Dorit av <i>Kathrine Lie</i> . Flickbok..... 1.50	168. Fla av <i>Gunvor Fossum</i> . Flickbok 1.50
137. Gunnels sommarsaga av <i>Kerstin Wenström</i> . Flickbok 1.50	169-170. Monika reser till Madagaskar av <i>Max Mezger</i> . Flickbok 2.50
138. Trädgårdsmästarens barn av <i>A. Baadsgaard</i> . Flickbok 1.50	171. Nils Hurltigs resa till Kina av <i>Gustaf Lindwall</i> ... 1.50
139. Fem vänner på äventyr av <i>Ester Bolinaer</i> . Flickbok 1.50	172. Kaparespionen av <i>Axel Kerfve</i> 1.50
140. Fröken detektiv av <i>Anne Lykke</i> . Flickbok 1.50	173. I Leopardfolkets våld av <i>Gustaf Bolinder</i> 1.50
141. Bland tibetaner och äventyrare av <i>Kurt Lange</i> 1.50	174. Peter Fribytare av <i>Niels Meyn</i> 1.50
142. Guldfloedens väktare av <i>Gustaf Bolinder</i> 1.50	175. De unga spejarna av <i>Edward S. Ellis</i> 1.50
143. I svartotindianernas spår av <i>Edward S. Ellis</i> ... 1.50	176. Bland rödskinn och rödrockar av <i>Olov Thomas</i> ... 1.50
144. Atlantis skattkammare av <i>Niels Meyn</i> 1.50	177. Skärgårdspojkarna av <i>Kurt Lange</i> 1.50
145. I Rif-piraternas våld av <i>Axel Kerfve</i> 1.50	178. Røde Bill av <i>Gunnar Ornuulf</i> 1.50
146-147. Skatten i Silversjön av <i>Karl May</i> 2.50	179. Skattkamar-ön av <i>Robert Louis Stevenson</i> 1.50
148. Katy i skolan av <i>Susan Coolidge</i> . Flickbok 1.50	180. Tom av <i>Gustaf Lindwall</i> ... 1.50
149. Familjens yngsta av <i>Anna Baadsgaard</i> . Flickbok 1.50	181. Marianne visar vad hon duger till av <i>Gunvor Fossum</i> . Flickbok 1.50
150. På egen hand av <i>Kathrine Lie</i> . Flickbok 1.50	182. Styvdottern av <i>Kathrine Lie</i> . Flickbok 1.50
151. Vildkatten av <i>Berta Clément</i> . Flickbok 1.50	183. Lindas hemlighet av <i>Hedvig Sveenborg</i> . Flickb. ... 1.50
152. Flickorna på Solhaga av <i>Alva Krondal</i> . Flickbok..... 1.50	184. Cowboy-flickan av <i>Ester Bolinder</i> . Flickbok 1.50
153. Det nya hemmet av <i>Ethel Turner</i> . Flickbok 1.50	185. Prinsessan Ise av <i>Berta Clément</i> . Flickbok 1.50
154. "Lillgösen" av <i>Anne Lykke</i> . Flickbok 1.50	186. Vi reder oss själva av <i>Vera v. Kræmer</i> . Flickbok 1.50
155. "Be" i tyska av <i>Gustaf Lindwall</i> 1.50	187. Fröken Sprakfåle växer upp av <i>Lisa Euren-Berner</i> . Flickbok 1.50
156. Slavjägarnas hövding av <i>Gustaf Bolinder</i> 1.50	188. Pojkarna i Hagalund av <i>Gustaf Lindwall</i> 1.50
157-158. Bland kapare i Spanska sjön av <i>Erik Borg</i> 2.50	189. Gröna flodens hemlighet av <i>Gustaf Bolinder</i> 1.50
159. Kärnpojkar av <i>Axel Kerfve</i> 1.50	190. De sju drakarna av <i>Bertil Cleve</i> 1.50
160. Spejaren av <i>Olov Thomas</i> 1.50	191. Östersjöpiraternas borg av <i>Axel Kerfve</i> 1.50
161. Den försvunna staden av <i>Niels Meyn</i> 1.50	192. Hjortfot och nybyggarna av <i>Edward S. Ellis</i> ... 1.50
162. I rödskinnens spår av <i>Edward S. Ellis</i> 1.50	193. Sijörnöga, Mohawkernas hövding av <i>Olov Thomas</i> 1.50
163. Aastas nya hem av <i>Anna Baadsgaard</i> . Flickbok..... 1.50	194. Olle klarar sig själv av <i>Niels Meyn</i> 1.50
164. Stockholmskusinerna av <i>Hedvig Sveenborg</i> . Flickb. 1.50	
165. Fröken Sprakfåle av <i>Lisa Euren-Berner</i> . Flickbok..... 1.50	